SYDNEY SHELDON

STRĂZI DE FOC

Traducere de Al. Ştefănescu-Drăgăneşti

© COPYRIGHT 1993 by Sydney Sheldon
Toate drepturile rezervate
ISBN 973-95397-2-14

Capitolul 1

SYDNEY FOSTER se sprijinea cu spatele de rama ferestrei, cu o ceaşcă de cafea în mână şi cu brațele încrucişate. Avea un sentiment de gol, de „deja vu", în timp ce o privea pe fata din camera de interogatoriu. Părea că era pierdută cu gândul într-un coşmar de demult, iar fața ei era încordată, străbătută de sentimente pe care ea crezuse că nu le va mai trăi din nou niciodată. Din clipa în care o văzuse pe fată, se porni un fel de reacție în lanț care anulă un efort depus de ani de zile, menit să-i ordoneze odată gândurile, ani în care nu-şi permisese să se gândească dincolo de nişte bariere stabilite de ea însăşi. Reuşi să închidă definitiv acea parte a minții, când soarta se amestecă iar în viața ei, suprapunându-i trecutul peste clipa de față, ca o fotografie expusă de două ori.

La sosirea avocatului se întoarse spre el. Se strădui să înceteze să se mai gândească la subiectul acesta trist, apoi îl privi cu nişte ochi trişti care nu lăsau să se ghicească nimic.

— Cum a mers?

Norm Crandall îşi lăsă geanta jos pe unul din scaunele de lemn aliniate la peretele din spate, apoi ridică puțin capul cu o mină exasperată.

— Vrei, te rog, să-mi spui şi mie despre ce este vorba?

Sydney bău din nou din cafeaua călâie şi îşi aşeză cu grijă ceaşca pe pervaz, lângă geam, după care arboră un ton nestingherit de nimic.

— Vreau ca tu să te ocupi de ea.

— Asta am învățat cât timp am fost student la drept, Sydney, răspunse el, tonul lui căpătând o uşoară nuanță de enervare şi răutate. La asta m-am şi gândit. Acuma vrei să-mi spui şi mie ce naiba cauți aici şi de ce vrei ca să mă ocup de soarta unui copil adunat de pe stradă?

Privirea ei deveni aspră, se uită la el strângând din dinți. Vocea ei era calmă în aparență.

— I-au arestat pe cei doi tipi pe care i-am surprins pe când voiau să-mi fure casetofonul din maşină, aşa că m-au chemat la sediu ca să-i identific.

— Şi ai văzut când au adus-o şi pe ea aici?

— Da.

El răsuflă din greu şi-şi trecu mâna peste față.

— Îți dai seama în ce te bagi?

— Da.

— Uite ce e, cred că trebuie să discutăm un pic problema asta. Zău că nu cred că ai studiat-o atent.

În vocea ei se simțea cât de hotărâtă este.

— Am hotărât, Norman. Aşa rămâne.

El o privi câteva clipe, apoi renunță la subiect cu un oftat.

— Bine. Tu eşti şefa.

Fața ei se destinse într-un zâmbet strâmb în timp ce-şi încrucişă brațele şi se rezemă de tocul uşii.

— Merită să cheltuiesc atâția bani ca să te pot vedea şi pe tine odată că recunoşti ceva.

Fața exasperată a lui Norman Crandail se linişti şi el zâmbi forțat în timp ce îşi lua trenciul şi îl îmbrăca.

— Da, poți fi sigură că mi-am câştigat cu greu fiecare bănuț.

Sydney îi răspunse cu un zâmbet distrat şi Norm se miră puțin atunci când ea se ridică şi se întoarse, privind spre camera de interogatorii în timp ce stătea mai departe cu brațele încrucişate. Când vorbi într-un târziu, vocea ei devenise mai melodioasă.

— Câți ani are?

Norm lovi cu mănuşile în palmă, cântărind atât pe clienta lui cât şi situația în general.

— În hârtii scrie optsprezece, dar sunt convins că sunt false. Nu cred să aibă mai mult de cincisprezece ani. A fost deja arestată de două ori şi face trotuarul de cel puțin doi ani.

Sydney simți că o cuprinde o senzație de amețeală, parcă plutea, şi atunci se prinse tare de pervazul ferestrei. Urmă o scurtă linişte după care ea îşi luă pardesiul şi-l îmbrăcă. Culoarea roşie intensă a acestuia contrasta cu griul mohorât al camerei.

— De ce este acuzată?

— De acostare şi reținere.

Atunci când se uită la avocatul ei, pe fața lui Sydney se citea o hotărâre de nestrămutat.

— Scoate-o de aici, Norm. Şi cât mai repede cu putință.

Cel mai în vârstă dintre asociații firmei „Crandall, Crandall şi Lewis” se rezemă de perete, arătând parcă mai bătrân în timp ce o privea atent cu ochii lui mijiți.

— Uite ce e, Sydney, ştiu că nu vrei să auzi ce-ți spun, dar cred că este mai bine să te mai gândeşti un pic. Nu-ți dai seama în ce te bagi. Ai dat o mulțime de bani pentru a realiza un adăpost cât de cât civilizat pentru aceşti copii şi ăsta a fost un gest al naibii de nobil, dar nu este cazul să te complici cu un copil. Pentru asta există servicii sociale, zău aşa.

Ea îşi luă poşeta şi baticul de pe scaun, după care îl privi drept în ochi pe omul mai în vârstă.

— Nu mă complic cu un copil. Mă complic cu acest copil.

— De ce? Doamne, femeie, ai treizeci şi şapte de ani. La vârsta asta nu mai ai voie să te laşi târâtă de sentimente. Nu ştii nimic despre creşterea unui copil.

Îi aruncă un zâmbet trist.

— Ştiu mai mult decât crezi.

El răsuflă cu putere, apoi îşi luă servieta. O umbră de umor trecu peste chipul lui exasperat.

— Ți-am spus vreodată ce dificilă eşti atunci când îți intră o idee în cap?

Ochii ei trădau faptul că situația o distra, în timp ce ea îi deschise larg uşa.

— Nu te mai văicări, Norman. Nu cadrează cu un om în poziția dumitale.

El se strâmbă batjocoritor atunci când ajunseră la colțul coridorului.

— Nu mă văicăresc.

— Ba da, spuse ea, în timp ce deschideau uşa de la camera de gardă. Şi în afară de asta, nu ți-am cerut să demarezi o adopțiune. Ți-am cerut s-o ajuți, să iasă la liman.

El îi aruncă o privire pătrunzătoare, fiind uşor amuzat de idee.

— Da, da, lasă că te ştiu eu. Dacă nu mă înşel, voi fi vârât până la gât în problema copiilor străzii, peste câteva săptămâni.

— Nu fi aşa de pesimist.

El scutură negativ din cap.

— Am toate motivele să fiu aşa. Într-un fel sau altul, ai reuşit să mă bagi în toate năzbâtiile tale. Să mă ocup de colecta de bani pentru un adăpost, să

particip la şedința consiliului directoral pentru programul de reabilitare, să dau sfaturi juridice gratuite pentru Societatea celor fără locuință – drace, am mare noroc dacă mai apuc de trei ori pe săptămână să iau masa pe acasă.

Sydney îl privi din cap până în picioare.

— Nu arăți ca un om care a suferit aşa de mult.

Îi aruncă un zâmbet scurt.

— Dar în schimb gândeşte-te cât de mult ți-a îmbogățit viața ta.

— Reducându-mi substanțial şi contul de la bancă.

Ea râse.

— La onorariile pe care le încasezi tu, poți să-ți permiți.

El se opri, cu o licărire veselă în ochi.

— Cred că mai bine plec până nu e prea târziu.

Puse servieta pe tejghea şi o deschise.

— Şi deci ce ai vrea să fac eu după ce o s-o scot de aici?

Fața lui Sydney căpătă o expresie gravă şi ea privi în altă parte, vocea ei devenise aspră.

— Du-o până la maiorul Henderson la sediul societății „Legiunea Carității". O s-o sun eu după ce ajung la birou. O să aranjeze ea într-un fel până mă gândesc eu la ceva mai bun.

Norm Crandall se încruntă şi scutură din cap.

— Nu-mi place treaba asta, Sydney. De câte ori te apuci de o treabă de una singură, ai talentul să dai peste bucluc. De exemplu programul ăsta de reabilitare. Drace, câți bani şi cât timp ai pierdut cu acest program întrece orice limită cerută de sentimentul de conştiință civică. Nu mai suport să te văd cum te bagi în altă acțiune de acest gen.

Sydney îi aruncă un zâmbet strâmb, ochii ei nu trădau nici măcar o umbră de amuzament.

— M-am băgat deja, Norman.

Îşi puse mănuşile ei de copil, distrată, fără să observe măcar ce face, dusă pe gânduri. Apoi, după ce inspiră adânc, îl privi scurt şi spuse ceva mai încet.

— Sună-mă dacă mai afli ceva despre ea, da, Norman?

— Sper că măcar de data asta o să ții cont de ce ți-am spus, Sydney, o sfătui el sec. Doar de asta mă plăteşti.

Ea îi aruncă din nou un zâmbet strâmb.

— Ştiu.

Se opri şi începu să învârtă cheile pe deget, apoi îl privi iar, drept în ochi.

— Ştiu că mă bag într-o altă poveste, spuse liniştită. În viaţă multe lucruri depind numai de noroc şi poate că copilul ăsta are nevoie de o şansă măcar.

Norm se lăsă puţin pe spate, o privi cu ochii întredeschişi şi luă un ton care inspira milă.

— Ştii că nu am reuşit niciodată să te înţeleg cu adevărat. Uneori mi se pare că eşti persoana cea mai îngăduitoare, visul şmecherului, alteori când eşti în consiliul de administraţie acţionezi atât de dur încât Margaret Thatcher pare pe lângă tine o biată minge de puf. Nu ştiu niciodată când eşti Attila, regele hunilor şi când eşti Maica Tereza.

În ochii lui Sydney apăru o luminiţă provocatoare.

— Hai să cădem la învoială, Norm. Atunci când n-o să fii în cadrul sferturilor de oră de consultaţie, pentru care pretinzi foarte mulţi bani, am să-ţi explic care este diferenţa fundamentală dintre necesitate şi lăcomie.

Norm pufni în râs.

— Spune-mi unde se găseşte linguşirea pe scara diferenţelor fundamentale?

Ea râse cu poftă.

— Tu ai putea deveni un mare linguşitor.

După care arătă cu capul spre pantalonii lui călcaţi impecabil care aveau însă nişte cute.

— Ai putea să te alegi cu scame pe genunchii pantalonilor.

El îi aruncă o privire plină de semnificaţii.

— Un mare pas înainte pentru întreaga omenire.

Privi apoi la ceasul din perete.

— Cred că este momentul să plec. În seara asta trebuie să mă întâlnesc cu nişte oameni de afaceri şi ar trebui să mai analizez nişte date mai înainte. Aştept de la tine un telefon la prima oră a dimineţii.

— Nu renunţi?

— Nu.

Chipul lui arăta clar că este nemulţumit de hotărârea ei, dar înclină din cap ca şi cum ar fi fost de acord.

— Dimineața sunt la tribunal. Dar o să-ți comunic la birou ca să ştii cum va aranja maiorul Henderson.

Scutură apoi din cap.

— Ai grijă să mă suni pe linia mea privată. Nu aş vrea ca tot biroul să discute acest subiect la o cafea.

Dădu din cap în semn de înțeles, în timp ce privirea lui arăta că este cu gândul în altă parte. Ea privi în jos cu un aer preocupat în timp ce alegea o cheie din legătura pe care o ținea în port-cheiul din piele de țipar. Când îşi ridică în cele din urmă capul, avea pe chip o expresie solemnă, iar vocea îi căpătase un ton neobişnuit de aspru.

— Mulțumesc, Norm.

O clipă el rămase mut, apoi răspunse.

— Pentru puțin. Vorbim mâine.

— Deci pe mâine.

Ridică mâna cu un gest de adio, după care Norm Crandall făcu un semn din cap atunci când ea trecu dincolo de uşa mare de sticlă.

Mergea pe trotuar şi fulgi mari şi deşi purtați de vântul slab de primăvară se agățau în părul ei negru şi pe stofa mantoului ei de culoare roşie. În jurul ei se lăsase seara care o izolase în mijlocul zăpezii care cădea moale. Avocatul, care mergea în spatele ei, era îngândurat străduindu-se să înțeleagă de ce ea era atât de deosebită în seara asta.

În momentul când ea se uită ca să traverseze, o pală de vânt îi smulse eşarfa de la gât şi-i biciui uşor fața cu ea. Ea o dădu de-o parte, şi pentru o clipă chipul ei se profilă pe cerul plumburiu. El deveni şi mai îngândurat. Găsi însă piesa din „puzzle” care îi lipsea. Totul nu era decât o deghizare nereuşită a dezamăgirii.

NICK NOVAK PRIVEA pe fereastra de la „Pete’s Pizza Hut”, cuprinzând în mâini ceaşca cu cafea fierbinte, mintea lui nu se gândea la nimic în timp ce privea absent circulația de lângă semafor. Zăpada cădea întruna murdărind străzile oraşului Calgary, în timp ce maşinile care treceau în goană împroşcau trotuarul cu zăpada topită. Pietonii se grăbeau, cu capetele în piept ca să se apere de fulgii mari şi albi.

Deodată se auzi un scrâşnet de roți la plecarea de la stop şi Nick înregistră

automat numărul camionului alb care trecu în viteză pe lângă fereastră. Gura lui făcu o strâmbătură care trăda umorul lui negru. De obiceiurile proaste nu scapi aşa uşor.

Privi în interiorul slab luminat, după care se aşeză la o masă şi se concentră asupra cafelei. În jurul gurii apăru o expresie cinică. Pe vremuri era suficient să arunce o privire doar, după care era în stare să facă o descriere exactă a fiecăruia din jur. Acum se considera norocos dacă reuşea să-şi amintească ce culoare au ciorapii pe care şi i-a pus în picioare dimineaţă. Ironia soartei. O merita. Fusese o puşlama prea arogantă şi încrezută.

Sorbi din cafea, apoi privi iar pe fereastră. Ajunsese să dorească să înceteze porcăria asta de vreme. Ajungeau cele cinci luni de iarnă, îl chinuiseră destul.

— Hei, omule. Vrei nişte poze porno?

Nick îl urmări pe Tony Martinelii cum se trânteşte în scaunul din faţa lui, cu cipilica lui neagră lăsată pe frunte şi vesta aia cu puf care lăsa pene prin toate găurile din căptuşeala de nylon. Ca de obicei fostul lui partener era nebărbierit, iar blugii lui arătau de parcă toată după-amiaza nu făcuse altceva decât să se târâie printr-un garaj auto.

Când îi răspunse, vocea lui Nick suna leneşă şi tărăgănată.

— Văd că eşti gata pentru masa de seară.

Tony zâmbi şi apucă menu-ul de lângă suportul de şervețele cromat şi sticla cu sos de roşii.

— Exact. Mi-am pus un maieu curat azi dimineaţă.

— Vai, sunt impresionat.

— Mi-am imaginat eu. Ce ai acolo?

— Cafea.

Tony ridică privirea şi-i aruncă o căutătură pătrunzătoare, mult timp, apoi se concentră asupra menu-ului.

— Bine. O să iau spaghetti la cuptor, o leacă de pâine cu usturoi şi plăcintă cu mere ca la mama acasă.

Aruncă menu-ul la locul lui, apoi se lăsă în scaun, cu o căutătură diabolică în priviri.

— Şi cum a mers azi cu Doamna Dragon?

Nick îi zâmbi sinistru.

— Aş vrea să nu-mi aminteşti de ea azi, dacă nu te superi.

— Chiar aşa de rău e?

— Chiar aşa.

— Vrei să-mi spui şi mie despre ce este vorba?

— Nu prea.

— Drace, se adună lucrurile de parcă am fi într-un butoi cu vin.

Asta îl făcu pe Nick să zâmbească.

— Cum merge cu noul partener?

Tony ridică din umeri şi privi în altă parte.

— O să fie bine, cred. O să-mi trebuiască ceva vreme să mă obişnuiesc cu el.

— Dar despre ce este vorba?

Tony ridică din nou din umeri, apoi întâlni privirea partenerului său. În colțul gurii îi apăru un zâmbet trist.

— Bine, cel puțin un lucru e sigur, nu seamănă deloc cu tine. Nu i-ar veni o idee mai originală nici dacă i-ai trage una la fund. Gagiul arată de parcă acum a terminat şcoala de handicapați.

Zâmbi şi mai mult.

— Singura lui calitate este că este mai urât decât orice pe lume, aşa că gagicile se bucură că mai sunt încă în viață.

În ochii lui Nick licărea o scânteie de ironie.

— Având în vedere faptul că nici tu n-ai absolvit şcoala Waldorf, nu prea mă omor să le cunosc pe gagicile tale.

— Ei omule, ciugulesc şi eu ce se poate.

Tony privi la chelnerița care stătea lângă masa lor, apoi se uită iar la Nick.

— Vrei să mănânci ceva?

Da, vreau.

Tony comandă, apoi scormoni prin buzunare după un pachet de țigări şi găsi unul în buzunarul vestei, mototolit, după care luă o țigară şi aruncă pachetul pe masă. Imediat ce o aprinse se răspândi mirosul tutunului american, iar chipul se estompă în fumul gros de țigară. Chibritul aprins îl aruncă într-o scrumieră. Se lăsă pe spate cu o expresie şireată pe chip, studiindu-şi prietenul.

— Pari frământat de ceva. Ți-a făcut careva vreo figură urâtă, ți-a dat cu nisip în ochi?

Nick îi aruncă o privire fioroasă, apoi ridică din umeri.

— Chiar cu nisip nu, dar se pare că cineva mi-a dat cu ceva praf în ochi.

Tony îşi plimbă brațul pe speteaza scaunului liber de lângă el, în timp ce ochii lui sclipeau de inteligență.

— Văd că îți mai funcționează vechiul tău radar.

— Poate da, poate nu.

— Bine, acum pune-mă la curent.

Nick se încruntă, concentrat să-şi pună gândurile în ordine.

— Am auzit din întâmplare cum instruia directoarea de la serviciile sociale pe cea care a venit în locul ei. După toate aparențele, Doc Robertson a venit aici din Statele Unite pentru că cineva i-a plimbat un morcov uriaş pe la nas.

— Ce fel de morcov?

— O finanțare privată importantă şi mână liberă pentru dezvoltarea unui program.

— Fără bancuri, te rog. Eu ştiam că programul era finanțat de serviciile sociale şi de alte organizații.

— Şi eu tot aşa credeam. Dar acum am o altă viziune a afacerii. Programul a fost puternic mediatizat în presă, se pare că viziunea asta simplistă nu se potriveşte. Mă face să mă gândesc: cine ar avea interes să ascundă ceva?

— Ai vrea să aflu ce şi cum?

Nick făcu o figură care trăda că îl amuză ideea.

— N-o să mor dacă o să aflu adevărul.

Tony chicoti şi îşi încrucişă brațele pe măsuța Formica. Fumul alb al țigării se ridica drept în sus.

— Ține minte însă – dacă dai de ceva gras, eu mi-am pus fundul la bătaie, nu tu.

Nick ricană.

— Bagă de seamă, nu mai umbla aşa ca elefantul prin prăvălia cu porțelanuri fine, Martelli. S-ar putea să calci pe niscaiva bătături foarte dureroase.

— Mersi, băiete. Exact asta şi vreau, să calc pe ceva care doare.

Tony îşi stinse țigara, chelnerița apăru cu masa, aşezând farfuria aburindă pe şervețelul de hârtie din fața lui.

Fața lui Nick redeveni serioasă. Uneori i se părea că totul este un vis urât. Uneori erau momente când uita ce se întâmplase de fapt, când uita totul. Dar apoi se simțea pocnit, din nou, de realitatea dură şi îl treceau fiori. Şi din toate relele cu care trebuia să se lupte, frica era cel mai al naibii. Şi asta îl îngrozea de-a dreptul.

Strânse mai tare ceaşca în mână, fără să-şi dea seama, după care Nick se strădui să îşi alunge rândurile. Privi pe fereastră cu fața încordată. Cerul plumburiu parcă se lăsase şi mai jos, transformând totul într-o neclaritate monocromă, iar el privea acest tablou legănat de zăpada care cădea uşor.

Atâta vreme cât reuşea să nu se gândească la ce o să facă, la viitor, reuşea să îşi stăpânească frica. Devenise o ființă care supraviețuia de la o zi la alta. La început suportase durerea, clipă de clipă, apoi suportase senzația înăbuşitoare a lipsei oricărei speranțe de ajutor, ceas de ceas. Acum suporta pur şi simplu.

Erau momente când regreta că Nick îl descoperise pe strada aceea nenorocită. Dar nu avea timp să se gândească la asta, şi aşa realitatea crudă era aproape de nesuportat. Să le ia pe rând, câte o zi. Nu putea să facă față la o porție mai mare de o zi.

Vocea lui Tony era liniştită, dar avea un uşor ton de şef.

— La ce te gândeşti, Nick?

Nick îl privi în ochi pe prietenul său, reuşind să şi schițeze un zâmbet fals, în timp ce-l mințea.

— Mă gândesc că sunt fericit că în seara asta nu zac drogat printr-o fundătură.

— De parcă mai contează pentru tine cum mai este vremea afară.

Tony împinse la o parte farfuria, bău ce mai rămăsese din berea lui, apoi căută să evite un râgâit în timp ce pusese pe masă cutia goală.

— Ce-ai zice de un film?

Nick simți cum îl cuprinde oboseala şi ştia bine cum să scape de ea.

— Nu în seara asta. Cred că mai degrabă bag cornu în paie devreme.

Tony îşi vârî o scobitoare în gură, luă nota de plată şi se ridică după ce dădu la o parte scaunul. Apucă jacheta lui Nick de pe spatele scaunului şi aşteptă până când el reuşi să-şi scoată bastonul de după pervaz.

Nick aproape că zâmbea când se ridică în picioare, fiind conştient de faptul

că Tony avea grijă de el ca o cloşcă, dar se făcu că nu observă. Trebuia să-i facă pe plac lui Tony. Fuseseră atâtea ocazii când toate frustrările lui Nick se descărcau violent, iar Tony nici măcar nu clipise. Uneori răbdarea lui indestructibilă îl înnebunea pe Nick, dar pe de altă parte, trebuia să recunoască simțul deosebit de fin al umorului la acest polițist. Îi salvase mândria lui de bărbat, de mai multe ori, doar cu un comentariu simplu al dracului de deştept.

Nick se lăsă cu greutatea corpului pe baston încercând să-şi uşureze piciorul stâng, ajuns aproape nefolositor. Tony îi trase scaunul din drum, după care zâmbi când îi întâlni privirea.

— Hei, Myrtle, vrei să dansezi?

— Sus fundu, Martinelli.

Concentrându-se puternic pentru a-şi comanda muşchii, Nick se întoarse şi o luă pe interval. Îşi păstră echilibrul şi apoi îl lăsă pe Tony să-i aranjeze mâneca stângă a jachetei lui de pilot, după care, calm, îl lăsă să-i suflece manşeta. Dacă nu l-ar opri, Tony ar începe să se smiorcăie.

Ca să nu piardă mai mult timp, îl lăsase pe Tony să-l ajute la îmbrăcatul jachetei, dar se încordă şi refuză atunci când polițistul încercă să-i ofere brațul. Nick reuşi să schițeze un zâmbet.

— Vreau să văd dacă mai sunt în stare să ies pe uşă cu forțe proprii, fără să ating planta aia decorativă de lângă casierie.

Când ieşiră afară, se întunecase. Nick se opri să-şi ridice gulerul jachetei; fulgii mari se aşezau pe părul şi pe genele lui. În timp ce mergeau pe stradă observă în geamul unei vitrine neluminate imaginea lui şi a lui Tony. Avu o senzație ciudată de alienare.

Îl surprindea uneori chiar şi pe el cât de puțin se schimbase. Avea aceeaşi alură de om tare şi cu condiție fizică, aspectul acela de forță care se vedea la puțini oameni. Imaginea lui nu arăta schimbările din ultimii doi ani. Nici nu arăta că el devenise ceva mai vulnerabil, că apăruseră fire de păr alb în părul lui negru, că fața lui era marcată de un anumit fel de tensiune continuă. Ceea ce se întâmplase îi schimbase viața fără vreo posibilitate de a mai îndrepta ceva. Şi totuşi imaginea lui rămăsese la fel. Încă o glumă sinistră a vieții.

Aproape se poate spune că pe Nick asta îl distra, felul în care lumea se referea la „accidentul” lui. Acum totul era măsurat de la acel eveniment, înainte

de accident. După accident. Se gândi în ce termeni ar fi putut ei descrie cazul lui. Dacă vreun beţiv se storcea de vreun perete de beton, asta se numea „o tragedie”, dacă un nenorocit de drogat lua o doză mai mare se numea „o viaţă pierdută”, oare cum ar defini ei ceea ce păţise el? Un accident. Al dracului accident.

— Ai nevoie de ceva, să mă duc să-ţi iau ceva de la băcănie, să plătesc nişte note de plată?

Smuls din gândurile sale, Nick scutură din cap negativ şi se afundă mai adânc în jacheta lui când simţi o pală de vânt rece. În acel moment, ultimul lucru de care avea nevoie erau luminile strălucitoare şi mulţimea de trecători. Toată ziua fusese infernală şi era conştient că era epuizat. Puterea lui de concentrare slăbise şi greutatea uriaşă din partea stângă începea să-şi spună cuvântul. Ştia din experienţe dureroase că de două lucruri trebuie să se ferească cu orice preţ: de epuizare şi de stările de tensiune mare. O doză mărită din una din aceste două rele şi ajungea iar la starea iniţială. Şi până acum avusese cam prea des această plăcere.

Tony se feri din drum ca să-i facă loc unui trecător care venea spre ei, apoi veni iar lângă Nick.

— Vrei să ne oprim puţin la staţie ca să iei o cafea?

Dădură colţul şi se pomeniră în bătaia năpraznică a vântului şi a zăpezii. Nick plecă şi mai mult capul să se ferească de fulgii umezi.

— Cred că mai bine mă duci direct acasă. Mai rezist doar vreo douăzeci de minute şi cad lat.

Tony zâmbi.

— Hei, omule, nu te mai ridic eu din noroi. Odată mi-a ajuns.

Nick reuşi să-i răspundă cu o jumătate de zâmbet, dar nu se amuza deloc. Odată chiar că fusese destul. Poate că de prea multe ori odată. Se întrebă dacă trecuse vreo zi în care să nu-şi pună problema de ce oare se luptă atât de îndârjit să rămână în viaţă. Odată mort, ai terminat, dar nu se compară cu o zi la plajă, totuşi. Se luptase cu toată forţa douăzeci şi unu de ani, exact o jumătate de viaţă şi nu urmărise decât să se menţină. Acum nu mai avea nici măcar forţa. Fără forţă nu mai avea nimic. Dar atunci, însemna că de multă vreme nu mai avea nimic.

PARCAJUL MIC, PIETRUIT era întunecos şi pustiu, umbrele lui lungi nu erau tulburate de lumina difuză a străzii. Luminile oraşului se reflectau undeva sus, deasupra, creând o aură difuză pe cerul întunecat, aruncând o lumină reflectată roză asupra zăpezii care cădea, înconjurând fiecare din luminile străzii într-un halou ceţos. Sunetul apei care se scurgea într-o gură de canal tulbura liniştea locului şi, în ciuda rafalelor de vânt de iarnă, în atmosferă plutea venirea primăverii.

Sydney îşi aruncă cheile în poşetă după care îşi trecu pe umăr cureaua acesteia şi închise uşa maşinii. Era moartă de oboseală şi o durere surdă persista la baza capului, durere ce prevestea o durere de cap înfiorătoare. Ea însă nu dădu atenție acestor simptome ale tensiunii nervoase şi ale lipsei de somn. Tocmai încheiase negocierile pentru o parcelă de teren comercial în partea veche a oraşului, care însă se părea că urma să crească în importanță. Dacă previziunile se dovedeau corecte, s-ar putea spune că făcuse o investiție diabolică.

Din păcate însă, negocierile de la sfârşit se încurcară. Grupul de investitori care vindea proprietatea încerca să scape de ea fără să asigure încetarea tuturor obligațiilor restante. Ea descoperi că ei ştiau nu numai de restricțiile impuse zonei, restricții care ar fi limitat dezvoltarea ulterioară, dar în plus neglijaseră să menționeze contractul pe termen lung semnat cu arendaşul curent. Aceasta fusese o strategie stupidă şi superficială, bazată pe aroganța care îi determinase să-i desconsidere profesionalitatea.

Dacă ar fi fost corecți de la început, Sydney ar fi ținut cont de asta în oferta ei şi ar fi trecut peste inconveniente, dar obrăznicia lor o fa cu să devină foarte agresivă. Era capabilă să joace şi tare şi subestimarea ei urma să-i coste foarte scump.

O urmă de zâmbet apăru în colțul gurii în timp ce ea trecea peste bordura de ciment care înconjura parcajul. Poate că Norm nu exagerase când o comparase cu Attila, hunul.

Vântul rece făcu să o treacă fiori şi ea tremura toată când ajunse la trotuarul pustiu. Poate că ar fi fost mai bine dacă ar fi întârziat câteva zile şi nu ar fi sosit în seara asta aici. Dar atunci când se opri în fața biroului ei, după ce încheiase tranzactarea proprietății, găsi mesajul lui Norm. El reuşise să aranjeze

cauțiunea fetei şi fata fusese eliberată. Şi acum era aici la hotel.

Când ascultă mesajul, Sydney fu şocată, rămase apoi privind fix la telefon, ca prostită, în timp ce se derula întreaga casetă. O reacție asemănătoare mai avusese când se afla la poliție, dar de data asta se adăugase şi un element nou – înțelegerea totală.

Era pierdută. Şi nu mai avea nici o cale de ieşire.

Căpătase un simț diabolic al afacerilor de-a lungul anilor şi se antrenase să fie circumspectă, bineînțeles că ştia să şi rişte, dar riscul ei era bazat pe cercetare, analiză, calcul, se baza pe o cântărire atentă a avantajelor şi a dezavantajelor. Numai că în după-amiaza asta nu cântărise avantajele şi dezavantajele. Deziluzia cumplită pe care o văzuse pe chipul fetei era o repetare a ceva asemănător din Mitul ei, şi indiferent cât de incomod îi era, nu putea să o lase aşa pe fată.

Sydney se concentră asupra situației din acel moment, ca să nu se mai adâncească în gândurile ei. Până acum, ea nu mai avusese ocazia să se gândească serios asupra modului cum va rezolva problema. O cunoştea pe doamna maior Henderson, Oare era dispusă să acționeze ca intermediar, dacă Sydney ar fi rugat-o? Şi probabil că aceasta era cea mai bună soluție. Femeia, mai în vârstă, avea mulți ani de experiență cu cei din lumea disperată, şi ea ştia mai bine ca oricine că nu exista numai alb şi negru, că de fapt erau numai varietăți nenumărate de nuanțe de gri.

Sydney se opri când ajunse la intrare, incapabilă să-şi mai controleze teama. Avea groază de aşa ceva, să o vadă pe fată şi să stea de vorbă cu doamna maior. Ajunsese în ultima vreme la un anumit nivel de confort în viața ei. Nu era chiar o mulțumire de sine, dar în orice caz era mai mult decât o împăcare cu sine. Nu era mult, dar asta era ceea ce realizase. Şi acum punea toată această realizare în pericol.

Îşi făcu curaj şi păşi în gangul întunecos de la intrare.

Clădirea fusese înainte o anexă a armatei, un depozit şi acum adăpostea o bucătărie unde se pregătea supa şi o prăvălie cu mărunțişuri la parter, iar la etaj un cămin temporar pentru bărbați. Când Sydney intră în prăvălie, se auzi sunetul unui clopoțel pus deasupra uşii. Intră într-o cameră atât de slab luminată de un singur bec fluorescent, încât dădea impresia că este părăsită. În

rafturi se vedeau articole de îmbrăcăminte uzată aşezate ordonat şi la fereastră se afla un manechin vechi, cu o poziție rigidă, pe care era atârnată o rochie de pluş verde. Sydney se întreba dacă măcar un singur lucru din cameră putea fi ceva mai nou.

— Sydney? Nu te-am recunoscut din primul moment.

Sydney se întoarse în timp ce apăru din fundul depozitului o femeie plinuță, cu părul înspicat care purta uniforma obişnuită a Legiunii de Caritate. Ochii ei iuți şi inteligenți erau luminați în timp ce îi ura bun venit.

— Ce faceți, doamnă maior?

— Bine, dragă. Bine. Deşi parcă ar fi mai bine fără vremea asta de afară.

— Noi toți ne-am simți mai bine fără vremea asta.

Maior Henderson dădu din cap în semn că este de aceeaşi părere, merse până la uşă şi o încuie, după care îi făcu semn s-o urmeze în fundul magazinului.

— De ce oare nu mergem să discutăm în birou? Jenny a adormit în una din camerele din spate şi ar fi mai bine dacă nu am deranja-o.

Era clar după comportamentul ei că dorea să stea de vorbă într-un loc mai retras şi Sydney o urmă. În urma ei se aşternu din nou liniştea.

Femeia mai în vârstă dădu la o parte nişte foi de pe biroul ei, după care îi oferi lui Sydney un scaun şi se aşeză şi ea. Îşi împreună mâinile pe care le aşeză pe foaia de sugativă de pe masă, după care o privi pe Sydney păstrând o expresie gravă.

— Nu sunt sigură dacă am înțeles ce se petrece aici, Sydney, spuse ea, în felul ei amabil dar direct. Zău, am fost puțin surprinsă când am primit telefonul tău azi dimineață.

Sydney îşi aranjă mănuşile într-un pătrat perfect, controlându-şi privirea. O cunoştea pe această femeie de ani de zile. Prima lor întâlnire avusese loc atunci când auzise un apel al autorităților solicitând un adăpost temporar pentru casa de ajutor alimentar pentru Crăciun deoarece spațiul care le fusese pus la dispoziție luase foc. Ea tocmai cumpărase un spațiu comercial care avea şi o cameră liberă încât o puse la dispoziția Legiunii de Caritate pe perioada vacanței de Crăciun.

Începând de la colaborare, între cele două femei se stabili un soi ciudat de legătură. Sydney dona şi timp şi bani societății acesteia de caritate. Femeia maior

părea că înțelege că această implicare avea o anumită importanță în viața lui Sydney. Ca urmare, ea era foarte încântată că o putea consulta pe tânăra femeie profitând de simțul ei pentru afaceri, ori de câte ori avea nevoie.

Sydney ştia că Margaret Henderson avea o preocupare deosebită pentru copii care ajungeau să vagabondeze pe străzi. Deşi ştia să abordeze problemele eficient, maiorul era totuşi o femeie cu suflet bun şi grijuliu, care însă nu confunda idealismul cu realitatea. Se ocupa de problemele dure ale vieții de stradă: abuzul de droguri, prostituția la adolescenți, parazitismul, brutalitatea. Făcea orice era în stare ca să schimbe câte ceva, dar ştia că era o bătălie pe care nu va reuşi niciodată s-o câştige. Căuta să-i salveze măcar pe cei care mai puteau fi salvați, iar pentru ceilalți se ruga.

— Sydney?

Sydney oftă şi în cele din urmă o privi pe femeie în ochi, ascunzându-se în mod deliberat în spatele comentariilor ei.

— Ai idee ce vârstă are?

Margaret Henderson o privi atent, cu o umbră de nelinişte pe chip.

— M-am ocupat nițel ca să aflu câte ceva.

Îi aruncă lui Sydney un zâmbet trist.

— Cred că la început a încercat să mă şocheze, dar apoi a început să mi se destăinuiască. Povestea ei este înfiorătoare, dar nu mai mult decât mă aşteptam.

Doamna maior se opri şi Sydney îşi dădu seama după figura ei că era emoționată. Continuă, după ce îşi adună nişte puteri interioare, în felul ei direct şi profesional.

— Nu are încă cincisprezece ani, de doi ani face trotuarul şi, după cum arată a căpătat o dependență serioasă față de droguri. Tatăl ei vitreg a ultragiat-o sexual încă de când avea nouă ani, imediat după ce începuse să trăiască cu mama ei. O pisălogea la cap ca s-o facă să-l creadă că avea tot dreptul să facă aşa ceva şi apoi o convinse pe Jenny că mama ei o va da afară din casă dacă va afla ce se petrece între ei – lucru care s-a şi întâmplat atunci când mama ei a aflat că a rămas gravidă. Tatăl vitreg a târât-o iar acasă şi împreună cu mama ei au aranjat să i se facă o întrerupere de sarcină pe ascuns. Mama lui Jenny nu a putut crede adevărul până când nu l-a văzut pe soțul ei în camera lui Jenny, câteva luni mai târziu. A aruncat toată vina pe Jenny şi a gonit-o iar de acasă.

Fata este scârbită, dezorientată – un copil speriat, cuprins de dispreț față de el însuşi.

Frământarea care o animase pe femeia maior se risipi, privi în lături, iar vocea îi trăda oboseala.

— Este ca şi sute de alte fete de pe aici, Sydney nu are ceva deosebit, fără vreo urmă de speranță de care să te agăți, a cărei singură salvare nu pai a fi decât drogurile. Noi nu prea putem face mare lucru.

Sydney se simți bolnavă, îşi sprijini capul de speteaza înaltă a scaunului şi privi în tavan, nu îşi permitea să reacționeze la disperarea pe care o percepuse în vocea lui Margaret Henderson. Dacă se va lăsa să simtă orice altceva în afara toropelii în care căzuse, se va îmbolnăvi precis.

Deasupra lor se auzi o uşă trântită şi paşi care coborau scara.

Sydney se străduí să inspire adânc şi liniştit şi să-şi relaxeze muşchii. În cele din urmă vorbi.

— Nu sunt de acord, Maior Henderson. Putem face ceva.

Femeia maior oftă.

— Nu-i chiar aşa uşor, draga mea. Nu-i poți asigura numai un acoperiş şi cu asta să zici gata, am făcut ce trebuia, restul să se mai ocupe şi ea de viața ei. Ar începe să se îndoiască de bunele tale intenții şi va deveni rău-voitoare. Este nevoie şi de o cât de mică încredere şi ea nu a avut nici un motiv să aibă încredere în cineva până acum. Mai este şi consumul de droguri. Cum să lupte contra lui?

Sydney reuşi în cele din urmă să o privească în ochi pe femeie, având chiar şi o urmă de umor în ochi.

— Ce-ai face tu într-o asemenea situație?

În ochii celeilalte femei apăru o licărire de neîncredere.

— Vorbeşti serios?

Tonul lui Sydney era hotărât.

— Foarte serios.

Se lăsă o linişte profundă, timp în care maiorul căzu pe gânduri.

— Aş vrea s-o trec printr-un program de recuperare anti-drog, ar fi de preferat ceva unde să fie admisă ca pacientă şi neapărat undeva Unde să fie bine sfătuită – şi mai ales undeva unde să fie cât mai departe de prietenii ei de pe

stradă.

— O să accepte ea oare?

Încă năucită de dorința neașteptată a lui Sydney, maiorul răspunse scurt.

— Da,... da, cred că o să accepte. A fugit de la ultimul loc unde a fost trimisă, un cămin comun. Cred ca i-ar conveni mai degrabă o clinică decât să fie iar trimisă acolo. Este minoră şi sub urmărirea curții de justiție, aşa că nu prea are de ales.

— Ce ai zice de serviciile publice?

— Nici acolo nu mi se pare că vor apărea probleme. O cunosc bine pe funcționara de la serviciile publice care se ocupă de ea. Se ocupă de mai multe cazuri de la căminul nostru, aşa că va susține cauza pe care ai ales-o.

Sydney îşi rezemă brațul pe speteaza zgâriată a scaunului de lemn, şi-şi împreună mâinile, arborând o mină solemnă.

Trecură mai multe clipe după care vorbi.

— Aş dori să-mi faci un serviciu, doamnă maior, spuse ea liniştit.

Margaret Henderson o privi drept în ochi şi-i răspunse pe un ton la fel de liniştit.

— Dacă o să pot.

— Aş vrea să te ocupi tu de tot ce va fi necesar.

— Acest gen de tratament nu este ieftin, draga mea.

Fața lui Sydney rămase netulburată în timp ce luă carnetul de cecuri din poşetă şi începu să scrie o sumă. Când vorbi, vocea ei era aspră.

— Nu-mi pasă de banii aceştia.

Termină de completat cecul, îl rupse din carnet şi îl puse pe birou.

— Ia-i nişte haine ca lumea, obține orice rezervare de avion sau de hotel care va fi necesară pentru voi amândouă şi luptă-te ca să fie admisă la cea mai bună clinică accesibilă.

Sydney nu se mai uită la cealaltă femeie cât îşi puse carnetul de cecuri la loc în poşetă şi o închise.

— În ceea ce priveşte aspectele financiare legate de clinică, asta o să fie treaba mea. Spune-le să mă caute la birou. Şi dacă banii nu-ți ajung, comunică-mi imediat. Norm Crandall se va ocupa de aspectele legale.

Doamna maior luă cecul, apoi îi aruncă lui Sydney o privire uimită.

— Doamne, Sydney, asta e o sumă foarte mare de bani.

Sydney îi aruncă în fine o privire, cu un început de zâmbet pe buze.

— Cumpără-ți o sugativă nouă pe birou cu ce-ți rămâne în plus.

Ochii femeii sclipiră veseli.

— Nu cred să găsesc una aşa de scumpă.

Sydney îi aruncă o privire uscată în timp ce se ridica de la masă.

— Anunță-mă dacă apar ceva probleme.

Doamna maior Henderson se ridică şi vorbi cu un ton reținut.

— Vrei să stai de vorbă cu ea?

Sydney evită din nou să o privească în ochi în timp ce-şi punea mănuşile.

— Nu, nu cred că ar fi bine.

Doamna maior o studie puțin.

— Da, poate că ai dreptate.

Împinse înapoi scaunul şi înconjură biroul.

— O să-ți scriu. Şi dacă vor apare probleme o să te informez.

— Ți-aş fi recunoscătoare.

— În seara asta ai fost deosebit de generoasă, Sydney.

Sydney o privi scurt, apoi începu să-şi mângâie dosul mâinilor, vorbind pe un ton întretăiat.

— Banii înseamnă ceva doar pentru cei care nu-i au, doamnă maior. Şi eu am.

Se uită la ea, cu un zâmbet amar care nu-i animă luminile ochilor.

— Oameni ca tine înțeleg acest lucru.

Tonul pe care îl arboră doamna Henderson avea o nuanță de mustrare atunci când corectă întrucâtva cele afirmate de Sydney.

— Nu, draga mea, oamenii ca tine înțeleg acest lucru. Noi facem doar ce putem – noi nu avem resurse să ajutăm oameni ajunşi în situații ca a lui Jenny. Tu mi-ai redat speranță şi nu există un dar mai presus de acesta. Fii mulțumită de ceea ce ai făcut.

Ceva mai încolo, pe când Sydney stătea în balconul ei, admirând perdeaua diafană a zăpezii, care cădea printre luminile străzii şi râul întunecat, se gândi la ceea ce-i spuse doamna maior. *Fii mulțumită.* Zâmbetul ei nu era vesel. Stătea rezemată cu un umăr de perete; zăpada amortiza zgomotul străzii. Se gândea

dacă doamna maior ar fi reacționat la ironia fină a observațiilor ei. Mulțumire? Nu va găsi nici o satisfacție în faptul că o ajută pe fată. Va avea precis o tulburare a liniştii ei sufleteşti, cu greu câştigată până acum. Da, precis. Şi amintiri tulburătoare, mai mult ca sigur. Dar mulțumire? Cum să aibă o mulțumire? Era prea mult de povestit în privinţa asta, o poveste pe care ea ar prefera să o şteargă din memorie pentru totdeauna, dacă s-ar putea. O cuprinse un sentiment de însingurare, dezvăluind un vid cumplit care o pătrunse atât de adânc încât macerase zidurile ridicate tot de ea ca să țină la distanță această parte din viața ei. Se întreba dacă ar fi posibil să scape vreodată de acest gen de durere.

Se întoarse brusc şi reveni în apartamentul ei puternic luminat închizând după ea uşa de la patio.

Afară zăpada continua să cadă, înghițită de apele negre ale râului. Liniştea deveni dintr-odată densă şi apăsătoare.

Capitolul 2

NICK SIMȚEA CUM SUDOAREA i se prelingea pe spate pe când traversa încet camera, fiecare pas al lui îi cerea o concentrare asupra coordonării mişcării la fel de insuportabilă pe cât de mare era epuizarea lui. Era hotărât să traverseze camera aceea nenorocită fără să se lase ajutat de cineva sau mai bine să moară dacă nu mai este în stare.

— De ce nu te odihneşti o clipă, Nick? Ai început să mergi binişor, dar ai nevoie de puțină odihnă.

Menținându-şi echilibrul, Nick îi aruncă lui Beth o privire aproape scârbită.

— Dacă mă descurc binişor, atunci de ce mă simt de parcă sunt gata să cad în bot în orice moment?

Abținându-se să nu râdă, Beth îl apucă de cot şi îl ajută să-şi mențină echilibrul deoarece el se balansa uşor.

— Nu mai fi atât de sâcâitor, Novak. Am spus să traversezi de trei ori camera fără bastonul ăla şi tu ai zis de cinci ori, aşa că încăpățânarea ta te-a băgat în încurcătura asta.

Îi aruncă un zâmbet strâmb.

— Nu vrei să cedezi nici un pic, nu-i aşa?

Ea îi răspunse tot cu un zâmbet.

— Nu atunci când este vorba de tine. Ştiu eu bine.

Văzând că şi-a recăpătat echilibrul, ea îl lăsă liber şi arătă spre scaunele de la celălalt capăt al camerei.

— Mai ai de parcurs încă şapte metri. Îi parcurgi singur sau vrei să-ți aduc bastonul?

— Ştii bine ce trebuie să faci cu bastonul ăla afurisit, mormăi el în timp ce se chinuia cu piciorul.

— Atenție, că de nu te fac să te târâi tot restul traseului.

Nick vorbi printre dinți.

— Probabil că ai urmat şcoala cu Ivan cel Groaznic.

— Da, cu Ivan cel Groaznic şi el nu acordă nici o notă la antrenamentul fizioterapeutic. Dacă îmi amintesc eu bine, specialitatea lui era scoaterea ochilor cu cărbuni aprinşi.

— Exact asta mai lipsea pe lista ta. Cu asta sigur obțineai rezultate.

Ea îl sprijini din nou, vocea ei era veselă.

— Asta îmi place la tine – buna dispoziție.

Gura lui Nick se strâmbă, apoi îşi fixă privirea asupra scaunelor, păreau atât de îndepărtate. El însă *nu* va abandona.

Cu delicatețe, ea îl opri.

— Odihneşte-te, Nick, îi spuse din nou. Şi nu uita să faci paşii mai mici cu piciorul stâng.

Părul lui era ud de transpirație deoarece se concentrase asupra fiecărei mişcări. Dacă învățarea mersului necesita într-adevăr atâta efort şi concentrare, era de mare mirare că bebeluşii erau în stare să învețe.

Când ajunse la scaune, Nick avea senzația că alergase cel puțin o sută de mile pe ciment ud. Atunci când se lăsă în fotoliu, genunchii îi tremurau, ca şi tot corpul de altfel. Lăsă capul pe spate şi închise ochii, aşteptând ca muşchii lui încordați să se relaxeze. Îşi spuse că ajunsese o legumă.

— E în regulă?

Deschise ochii şi întâlni privirea îngrijorată a lui Beth. Reuşi să zâmbească cumva.

— Crezi că voi reuşi să devin măcar o gulie?

Ea râse şi îi întinse un prosop.

— Să-ți spun ceva. Când o să termini pentru totdeauna cu bastonul, o să-l iau acasă şi o să-l dau la porci.

Beth şi soțul ei aveau o mică fermă la marginea oraşului. Nu aveau ei porci, dar ideea îi plăcuse lui Nick.

Zâmbi mai tare.

— Şi eu care credeam că hrăneşti porcii cu gulii.

Ea îl privi printre gene, apoi petrecu în jurul gâtului lui un elastic puternic şi fixă conul de plastic de la celălalt capăt al elasticului în mâna lui stângă.

— Ocupă-te puțin şi de asta, Novak, şi nu mai fă pe deşteptul.

Se concentră asupra aparatului.

— Şi după aceea cine urmează? Femeia Dragon?

Nu avea cum să-i vadă chipul, dar era sigur că se abținea să nu râdă iar.

— Hai, fii cuminte. Ştii foarte bine că faci totul ca s-o enervezi.

Era adevărat. Olga avea mult peste cincizeci de ani, era disciplinată şi inflexibilă, dar era cea mai bună patologistă din țară, dacă nu din toată America de Nord. Era exigentă, precisă şi se dăruise cu totul meseriei şi fiecare din pacienții ei depăşea în mod miraculos toate aşteptările, chiar şi pe cele mai optimiste. Dar era ceva în ea care trezea tot ce era mai rău în Nick.

Totuşi, în ciuda conflictului dintre personalitățile lor, sau poate tocmai din acest motiv, el recuperase destul de mult din capacitatea lui de a vorbi. Mai avea încă probleme serioase atunci când era nervos sau obosit, dar în rest făcea față la toate dificultățile de vorbire cu o oarecare uşurință. Avea impresia că ea nu va fi mulțumită de rezultatele lui, decât atunci când el va deveni prezentator la radio sau strigător la licitație. Cel puțin îi dădea voie să mestece gumă.

Beth îşi trase un scaun lângă el, se aşeză şi puse un dosar albastru pe masă. Era dosarul lui medical; la vederea lui, Nick simți cum i se strânge stomacul.

O să înscrie cele cinci trasee parcurse de-a lungul camerei. Se va mai consemna încă un episod din lunga poveste care se acumulase în ultimii doi ani. Detaliile bătăii fioroase: coaste rupte, umăr dislocat, un plămân perforat, patru plăgi împuşcate. Tot ce s-a întâmplat – negru pe alb.

Ar fi putut să treacă, peste acest episod fără să rămână o urmă importantă, dacă n-ar fi fost glontele care îi pătrunsese în cap, chiar pe lângă arcada dreaptă şi ieşise prin creştetul capului. Acest lucru îi schimbase viața pentru totdeauna.

Dosarul acesta era cronica vieții lui distruse. Înregistrările medicale din timpul comei care durase trei luni de zile. Confirmările efectelor neurologice şi urmările acestora. Aceasta era parte ireversibilă a poveştii. Se uită în altă parte, simțind că îl cuprinde frica. Viața de după moarte.

Mâine va avea de făcut şase trasee de-a lungul camerei ăleia afurisite.

Întors în apartamentul său, Nick îşi reaminti de cursele sale care depăşiseră propriul lui record, în timp ce privea pe fereastra de la bucătărie, cu o ceaşcă de cafea în mână. O să plătească el pentru această încăpățânare. Muşchii din spate, care conlucraseră cu piciorul stâng, zvâcneau şi tendonul din călcâi îl durea de parcă cineva îl strângea cu un cleşte.

Sorbi din nou din cafea şi privi cum țopăie o vrăbiuță pe o fâşie de gazon dintre cele două blocuri. Soarele de la primele ore ale după-amiezii cobora printre

blocuri, atacând ultimii țurțuri de gheață care se agățaseră în crengile unui tufiş de liliac zdrențuit. Trei zile mai calde şterseseră toate urmele furtunii de săptămâna trecută.

Vrăbiuța se aşează pe tufa de liliac şi Nick se uită mai atent la tufiş. De doisprezece ani, de când locuia în acest apartament, nu înflorise niciodată. O umbră de cinism trecu pe la colțul gurii lui, asta s-ar putea spune şi despre el acum.

Se întoarse şi privi la ceasul de pe sobă. Mai avea încă o jumătate de oră până când maşina pentru handicapați o să-l ia să participe la exercițiile de după-amiază de la spital. Era programat mereu la aparate speciale pentru a-şi îmbunătăți gradat forța şi flexibilitatea. Când se va termina, s-ar putea să pleznească.

Se uită din nou la ceas. Putea face nişte exerciții sau să citească mai bine un ziar. Se întinse după extensorul care se afla pe tejghea. Putea trăi şi cu piciorul aşa cum e acum, dacă ar avea suficientă putere şi coordonare a mişcărilor brațului stâng.

Țârâitul telefonului sparse liniştea din apartament. Apucă cadrul cu patru picioare şi o porni spre tejgheaua unde se afla telefonul.

— Salut, Nick, la telefon este Tony. Mi-a luat ceva timp, dar am reuşit să obțin nişte informații despre donațiile pentru centrul de reabilitare.

Nick îşi trecu greutatea corpului pe piciorul sănătos, calculându-şi mişcările cu grijă în timp ce se sprijinea de dulap.

— Şi?

— Aşa cum se pare, a fost o donație a unui grup care a pus pe roate tot programul de recuperare, o companie pe nume Unicorn Holdings. Şi ca să fie şi mai şi, am verificat şi compania şi am descoperit că este al naibii de putredă. Deține proprietăți comerciale la Vancouver şi Toronto ca şi aici, şi din ce am putut afla, şeful cel mare are isteți – băgați în toate poveştile legate de marele crah din lumea proprietăților de terenuri de acum câțiva ani. M-am tot mirat de ce s-a ținut aşa cuminte, dar are un dosar curățel ca un fluier. Am căutat numele şi pe calculator. Nu apare nicăieri în dosarele noastre, nici în cele federale şi după câte îmi dau seama, se pare că a apărut aşa de-o dată acum vreo zece ani.

Nick simțea cum îl cuprinde o senzație stranie, iar mâna lui strângea cu

putere telefonul.

— Ai reuşit să dai şi de un nume?

Auzi cum Tony trase un fum zdravăn din ţigară mai înainte ca să răspundă.

— Da, mi-a luat însă ceva vreme până l-am găsit, dar am reuşit până la urmă. Gagiului de la volan i se spune Sydney Foster.

Avu aceeaşi senzaţie ca atunci când fusese împuşcat – că în cap năvăleşte o căldură imensă, după care o răceală paralizantă îi cuprinde tot corpul. Cu un efort uriaş de voinţă, el îşi depăşi slăbiciunea care îl cuprinsese şi se sforţă să vorbească.

— Sydney Foster?

— Îhî. Am reuşit să dau şi peşte adresă şi un număr de telefon de la secret. Locuieşte în Blocul Brisco – ştii, grupul acela mare de blocuri locuit, de după strada Patru, aia care duce spre râu.

Mânia, aproape uitată, legată de o poveste tare veche i se strecură din nou prin circuitele nervoase zdruncinate ale lui Nick, inundându-l din nou cu o furie clocotitoare. Faţa lui căpătă aspectul unei măşti de fier, în schimb mâna îi tremura în timp ce nota îndurerat adresa şi numărul de telefon pe care i-l dăduse Tony. Sydney Foster. Cunoscută odată şi sub numele de Roxanne Busher. Femeia care i-a salvat viaţa, ca apoi să i-o tulbure. Femeia de care a căutat să scape, dar pe care nu a reuşit niciodată să o uite cu adevărat. Îl mâncase de tot, pe dinăuntru, până când nu a mai rămas din el decât o coajă şi el ştia bine că, dacă nu o părăseşte, îl va termina complet. Aşa că a plecat şi durerea aproape că l-a distrus, după aceea. Şi acum ea apărea din nou. Furia lui se mai calmă, deveni mai rece, dar în acelaşi timp şi fatală.

Vocea lui devenise sfărâmicioasă când citi din nou adresa şi telefonul fostului lui partener.

— Mai ai vreo altă informaţie? Tipul maşinii, numărul permisului?

— Mda, există un Mercedes alb pe numele firmei, care are număr special de afaceri. În afară de datele despre maşină, nu am putut să obţin nimic în plus, duce o viaţă foarte retrasă. Nu ştie nimeni nimic despre el. N-am vrut să mai insist cu întrebările ca să nu tulbur apele, dar este clar că se preocupă să nu fie deranjat.

Un zâmbet amar apăru iar pe buzele lui Nick şi ochii lui deveniră duri.

— Are el motivele lui, nu-ți fă griji.

Se forță să inspire adânc ca să evite urma de sarcasm din voce.

— Mulțumesc, Tony. Ți-am rămas dator.

— Nu mi-ai rămas dator cu nimic. Atâta doar, nu te băga în ceva, bine?

Duritatea din ochii lui Nick slăbi puțin. Tot timpul cât a fost la spital, fostul lui partener nu a lipsit o zi. Nici măcar una. Şi tot Tony, zi de zi, săptămână după săptămână, l-a tot împins şi îngrijit, împingându-l înapoi la viață.

— O să mă străduiesc.

— Chiar te rog. Nu mai fac față la alte poveşti.

Gura lui Nick se strâmbă.

— Am băgat la cap.

Atârnă receptorul mişcându-se cu greu ca să-şi ia bastonul.

Cu un efort uriaş, o luă spre camera de zi, slăbiciunea care îl cuprinsese îl amețea şi îl toropi de tot când se aşeză în cele din urmă pe sofa. Bastonul lui căzu cu zgomot pe podea, iar el îşi închise ochii şi şi-l acoperi cu mâna. Deci Sydney era aceea care era în spatele programului ăsta de reabilitare. Dintr-un motiv oarecare, fapt care nu-l surprindea deloc. Făcea chestii de astea – să revină în viața lui chiar dacă el nu voia. Ceea ce îl miră însă nu a fost modul violent cum a reacționat el la aflarea acestei veşti. Crezuse că înmormântase de mult această parte a vieții lui, dar reacția lui dovedea că nu făcuse decât să se înşele singur.

Muşchii feței îi erau încordați şi prin coşul pieptului îl străbătu o durere insuportabilă, parcă-l strângea într-o menghină. Cincisprezece ani. N-o mai văzuse de cincisprezece ani şi încă îl mai putea face să sufere atât. Avea impresia că i se înnodaseră picioarele. Se ura pe sine, ura incapacitatea lui de a se stăpâni. Dar în acelaşi timp, nici o altă femeie nu reuşise să îl tulbure în asemenea măsură. Şi asta l-a costat. Doamne, cât l-a mai costat.

De abia terminase Academia de poliție – avea douăzeci şi unu de ani şi era un idealist incorijibil – şi atunci drumurile lor se încrucişară. Ea avea cam şaisprezece ani pe atunci, era speriată şi singură după ce un derbedeu o bătuse şi o lăsase în mijlocul drumului. Dar chiar şi aşa demolată cum era, avea ceva care îi atrase atenția. Avea o anume melancolie, părea atât de neajutorată încât îl impresionă în timp ce o privea cu ochii aceia mari şi atenți. Nu a mai putut s-o uite de atunci. O mai văzu apoi de câteva ori când bătea străzile, noaptea târziu

şi singură, dar acum avea o altă muncă. – damă de companie – mult mai bine plătită şi reuşea să o ia întotdeauna înainte raziilor brigăzilor de moravuri ale poliției. Abia cinci sau şase ani după aceea se mai întâlniseră o dată, numai că de data asta a fost o întâlnire-cataclism, o întâlnire care aproape că l-a distrus

În momentul în care se dezlănțuiseră o serie de crime în serie, la început la Toronto, apoi la Vancouver –, toate forțele de poliție din Canada intraseră în alertă. Victimele erau toate femei albe, tinere, care lucrau ca dame de companie de lux, iar din momentul în care una din ele fusese asasinată bestial în oraşul Calgâry, fiecare om disponibil a fost alocat cazului. Atunci se întâmplă ca Nick, proaspăt promovat în funcția de detectiv, să o întâlnească din nou pe Roxanne Busher.

Se lăsase de meseria asta cu puțin timp înaintea declanşării crimelor şi se chinuia să-şi formeze o nouă reputație. Dar atunci când află că Mabel, bătrâna madamă care era patroana agenției unde lucrase ea, era pe moarte, se întorsese ca să o îngrijească.

Roxanne nu voia să mai aibă de a face cu strada, dar adjunctul şefului poliției avea nevoie de cineva care să cunoască bine această lume. Cu trei ani în urmă, ea îi dăduse informații valoroase care îl ajutaseră să ajungă la o filieră de droguri importantă, iar după aceea printr-o combinație ingenioasă de convingere şi sforțare, o făcu să lucreze din nou cu poliția. Timp de trei săptămâni-în care mai avură loc încă două crime – Nick a fost în permanență alături de ea: pe stradă, la secție, la cercetarea frânturilor de informații, la verificarea celor mai slabe indicii. Şi cu fiecare clipă pe care o petreceau împreună, se simțea tot mai atras de ea.

Roxanne a fost cea care observase ceva curios în legătură cu momentul crimelor care le-a permis să înceapă să dezlege misterul, şi tot Roxanne a fost cea care, atunci când dădură peste firul roşu, îşi luă răspunderea să devină momeala. Tot Roxanne bătută şi plină de sânge, cu coaste şi o vertebră rupte, a fost aceea care se aruncase asupra lui Nick, care zăcea la pământ, fără cunoştință. Atunci ea încasase un glonte în braț care altfel ar fi încheiat viața lui.

Dacă el ar fi avut minte să plece atunci, poate că ar fi rămas doar cu amintirea chinuitoare a ochilor ei care-i pătrunseseră în suflet, a atingerii ei care-i răscolea simțurile, a pasiunii ei care-l lăsa vlăguit. Dar n-a avut minte, şi – ca să

fie sincer – nici nu era sigur că va avea vreodată. Deoarece atunci, era atât de al dracului de îndrăgostit încât nu mai vedea limpede.

Iar în următoarele luni, el se afundă tot mai adânc, trăind de la o zi la alta fără să-i pese, uitând trecutul şi refuzând să se gândească la viitor. Şi ea îl ajuta cum putea. Ani în şir urmase sfatul lui Mabel şi plasase fiecare cent câştigat în societăți mixte cu proprietăți funciare unde investise şi ea. Ca urmare ea avea acum venituri suficiente ca să-şi asigure existența.

Ea tăie din nou legăturile cu lumea străzii, se mută cu el în altă parte a oraşului şi se înscrise la un curs de management de afaceri. În acest timp el şterse orice urmă a vechii ei identități. Roxanne Busher dispăru pentru totdeauna şi apăru Sydney Foster. În realitate însă, el juca de unul singur un joc foarte complicat, pe care trebui să-l recunoască atunci când se pregătea petrecerea de Crăciun la secția de poliție.

La început a încercat să o convingă, apoi s-o forțeze să meargă, dar ea refuza pur şi simplu să discute subiectul. Insistă iar şi ea în cele din urmă îl aduse la realitate. Se oprise în pragul uşii dormitorului lor, cu brațele strânse în jurul ei în timp ce se străduia să-l facă să înțeleagă realitatea dură şi rece. El era polițist. Ea fusese de cealaltă parte a legii. O fi având acum un alt nume, dar fața ei tot aceeaşi rămâne şi nu exista nici un truc ca să schimbe situația. Şi Sydney văzu ceea ce el nu credea – dacă continua legătura cu ea, îşi punea în primejdie credibilitatea în cadrul poliției.

Falca lui Nick se crispă iar şi el îşi schimbă poziția brațului şi deschise ochii, rămânând cu privirea ațintită în tavan. Cel puțin asta îi rămăsese el dator – faptul că-l făcuse pe el, struțul, să scoată capul din nisip. Dar, totuşi, Dumnezeule, asta aproape că îl omorî, trebuia s-o accepte aşa cum era, şi din când în când îl cuprindea gelozia, aducându-l în stări de furie necontrolabilă, coborându-l în sfera bănuielilor unde orice rațiune nu-şi mai avea sensul. Ajunsese în cele din urmă într-un punct de la care ştia că ori renunță la ea ori va înnebuni.

Furia îl consuma, risipindu-i orice gând. De ce trebuia ea să apară acum iar, când el se străduia să-şi refacă viața bucată cu bucată la loc? De ce acum? De ce nu acum cincisprezece ani, când după săptămâni reuşise să se elibereze şi se dusese la apartamentul lor doar ca să descopere că ea plecase? Atunci furia lui

atinsese un nivel extraordinar. Se comportase de parcă ştia că el nu avea tăria să o părăsească şi atunci dispăruse fără urmă, lăsându-l singur cu durerea lui. El fusese gata să renunțe la slujba lui, să se mute în alt oraş, să încerce să înceapă o viață nouă cu ea. Dar ea nu-i lăsase nimic. Aşa că el căzu pradă băuturii şi apoi şi Sarei, încercând să-şi oprească durerea. Şi nici până astăzi, nu era sigur dacă a fost victima alcoolului sau mai degrabă a lui Sydney Foster. Ambele aproape că îl distruseră.

Concentrându-se permanent, el îşi căută bastonul şi se ridică în picioare. Efortul de care trebuia să dea dovadă ca să poată ca picioarele lui să îl asculte îi broboni fruntea cu sudoare. Se luptă apoi şi cu senzația vagă că tot capul îi pluteşte.

Singurul lui gând, care îi era în minte, era că trebuia să iasă din apartament mai înainte ca să sosească microbuzul care îl ducea la evaluarea fizică – aceasta făcea parte din programul lui de reabilitare pe care îl plătise ea. Mânat de un instinct aproape animalic şi de o dorință neîmblânzită de a supraviețui, el făcu pas după pas până când ajunse la uşă.

Sydney se încruntă atunci când se concentră şi-şi petrecu părul după ureche din obişnuință în timp ce studia listingul de la calculator de pe biroul ei. Era o analiză financiară efectuată pentru maior, proiectul privea un cămin pentru femei. Listingul stabilea fondurile prevăzute şi cheltuielile de exploatare pentru un an fiscal, iar totalul de jos arăta că banii nu ajungeau. Încruntarea ei deveni şi mai profundă atunci când se uită la variante. Din punctul de vedere al afacerii propriu-zise, nu avea decât două variante: ori reduceau cheltuielile ori trebuia găsit mai mult capital. Dar poate se mai găsea şi o altă soluție. Dacă ar putea găsi ceva, vreo schemă ca să permită căminului să se auto-întrețină parțial, asta ar rezolva problema.

Telefonul sună şi ea îl luă, având un aer preocupat.

— Da, Marg.

Vocea secretarei ei personale se auzi iar în receptor.

— Aveți pe linia doi pe domnul doctor Robertson. Vreți să vorbiți cu el sau să-i spun că sunteți ocupată?

Expresia plină de preocupare dispăru deodată şi Sydney deveni deodată

atentă.

— Nu, vreau să-i vorbesc.

Îşi scoase ochelarii şi îi aruncă pe birou, apoi apăsă butonul care clipea la consola aparatului telefonic.

— Bună ziua, doctore.

— În fine. Vocea pe care o caut. Ştii că eşti o femeie greu de găsit?

Sydney zâmbi şi trecu receptorul la cealaltă ureche. Peter Robertson fusese jucător de fotbal pe la treizeci de ani, avea un fel de a zâmbi tineresc şi părul cărunt şi buclat încât arăta ca un burete Brillo. Era cea mai relaxantă personalitate din câte cunoscuse ea, şi se găsea cu mult înaintea altora în domeniul recuperării traumelor cerebrale. Nu stătea niciodată mai mult de zece minute undeva şi avea oroare când trebuia să lase un mesaj.

— Dacă ai fi lăsat un mesaj telefonic, te-aş fi căutat şi eu pe tine, să ştii.

— Da, bine. Probabilitatea să mă găseşti pe mine la birou este la fel de mică precum aceea de a te găsi eu pe tine în biroul tău.

Rotindu-se cu scaunul masiv, de mare director, Sydney privi pe fereastră şi se lăsă pe spate.

— Dar de ce m-ai căutat?

— Am primit noul aparat hidraulic pentru exerciții recuperatorii pe care l-ai comandat pentru acest program, dar au apărut unele probleme. Nu ştim dacă vrei să îl contactezi personal pe distribuitor sau o putem face noi direct.

— Ai toate informațiile de care ai nevoie?

— Da, le am într-un dosar.

— Atunci contactează-i. O să îți mai dea şi ei alte explicații suplimentare.

— Se face.

— În rest ce alte noutăți?

Urmă o pauză lungă, apoi se auzi glasul doctorului.

— Elevul nostru minune nu s-a mai prezentat la evaluarea de vineri.

Ea se opri deodată din mişcare.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu exact. Când a venit şoferul să-l ia de la apartament, el nu mai era acolo. Nici azi nu a mai apărut, aşa că am început să-l căutăm. Nu l-am găsit nicăieri.

Sydney se lăsă pe spătarul scaunului şi îşi masă tâmplele.

— Cunoşti pe cineva la care să poți apela în caz de urgență?

— Da, pe vechiul său partener, Tony Martinelli – el trece pe la centru ori de câte ori poate. Am încercat să-l sun la birou, dar mi-au spus de acolo că nu poate fi contactat în următoarele două zile.

— Înțeleg.

Tonul doctorului era liniştitor.

— Nu este grav. Ultimele exerciții pe care le-am executat au fost foarte dure şi este acum în stare să se descurce şi în afara spitalului. Nick este foarte sensibil la capitolul independență. Poate că a hotărât să lipsească o zi sau două. M-am gândit că dacă nu reuşesc să-l găsesc până la sfârşitul săptămânii am să încerc să-l sun pe Tony din nou.

Ea ezită, deranjată de senzațiile pe care le avea. În cele din urmă inspiră adânc şi spuse.

— Pare în ordine. Te superi dacă te rog să mă ții la curent?

— Nu-i nicio problemă, i-am lăsat mesaj la robotul telefonic, aşa că imediat ce-l descopăr te anunț.

Ea se strădui să-şi păstreze tonul calm, ca de om de afaceri.

— Mulțumesc. Apreciez grija de care dai dovadă.

— Bine, te sun.

În timp ce reveni în dreptul biroului şi puse telefonul în furcă, ea încerca să nu îi dea importanță senzației din stomac. Nick era băiat mare şi era în stare să decidă singur cum este mai bine. S-a descurcat singur timp de şase luni, se gândi ea, şi nu i s-a întâmplat nimic în acest timp. Însă gândul că era singur, că se lupta cu infirmitatea lui, o durea.

Urmărise casetele video care arătau cum a progresat, aşa că cunoştea prin câte greutăți trecuse. Urcatul scărilor, uşile de la lift care se închideau prea repede, încercarea aproape imposibilă de a intra şi a ieşi singur dintr-o maşină. Şi asta era numai handicapul fizic. Fusese sfâşietor să asculte benzile înregistrate în timpul terapiei pentru vorbire, strădania epuizantă pentru a reuşi să pronunțe cele mai simple cuvinte, mai ales că în tot acest timp ea nu putea face altceva decât să stea şi să privească.

Într-o încercare de a scăpa de greutatea de pe piept, Sydney se strădui să se

relaxeze, apoi se roti din nou în scaun şi se ridică. Se duse la fereastră şi se sprijini de pervaz; în timp ce privea pe fereastră îşi cuprinse trunchiul cu mâinile. Fusese o greşeală faptul ca se implicase personal în acest program de reabilitare. Trebuia doar să dea banii pentru a pune în mişcare totul şi să-i lase pe profesionişti să-şi facă treaba. Trebuia să fie evitat orice contact cu acest proces de recuperare lung şi lent, dar în acelaşi timp ştia ca ar fi fost ca şi cum ar fi dorit să înceteze să respire. Îşi crease singură un iad al ei şi acum n-avea altă soluție decât să trăiască în el.

Expiră puternic, după care se întoarse la biroul ei şi listingul de la calculator întins pe tăblia mesei de nuc, de culoare închisă. Cifrele însă îi jucau în fața ochilor transformând pagina într-un hățiş indescifrabil, amintirile de demult o cuprinseră cu totul. Când plecă în cele din urmă de la birou, era atât de epuizată încât abia reuşea să-şi târâie picioarele. Nu dorea altceva decât să ajungă mai repede acasă şi să se arunce în pat şi să spună că Nick Novak nici n-a existat vreodată.

Uşa automată de la garajul ei automat se deschise cu un sunet surd în spate, după ce urcă rampa şi parcă maşina la locul ei. Lămpile înguste de deasupra emiteau fâşii insuficiente de lumină care nu reuşeau să lumineze ca lumea încăperea spațioasă şi întunecoasă, lăsând umbre lungi peste tot. Liniştea avea ceva straniu, care o izbi atunci când ieşi din maşină; uşa trântită a maşinii pocni cu un ecou puternic în garajul aproape gol. Sydney o luă spre uşa portocalie, îşi trecu cureaua genții pe umăr apoi căută cheia ca să deschidă uşa de protecție. În tot acest timp, paşii săi sunau profund în liniştea garajului.

Trecu de porțiunea slab luminată a porticului uşii, fiind luminată ca de un halou pe fondul umbrelor din jur. În spate auzi un zgomot, de-abia perceptibil în tăcerea aceea totală. Inima îi zvâcni şi ea se întoarse brusc, având o reacție fulgerătoare generată de bătaia dementă a inimii.

O umbră se desprinse din umbrele neclare din jurul pilonului masiv din beton şi o față slabă şi nebărbierită apăru în lumină. Timp de o secundă înfiorătoare, Sydney crezu că i se înmoaie genunchii. Îl privea de parcă ar fi fost o închipuire a minții ei, apoi inima începu să-şi revină, pulsând cu un ritm greu, prevestitor pe măsură ce începea să distingă ce este realitate şi fantezie.

Fața ei deveni aibă în timp ce stătea aşa fixată locului, paralizată de şoc. El

se lăsă cu toată greutatea pe baston şi îşi târşâi un picior mai în față, după care întregul lui corp se răsuci în mod oribil şi bastonul îi scăpă pe jos cu un zgomot sinistru.

Sydney reacționă numai din instinct şi numai aşa reuşi să-l prindă în brațe mai înainte ca el să cadă pe ciment. Greutatea trupului lui care se lăsase moale aproape că o trânti la pământ, dar ea se propti bine mai înainte ca să se încordeze şi să-l susțină. Îl înlănțui cu brațele în jurul pieptului, dar o cuprinse imediat frica.

— Nick. Pentru Dumnezeu, Nick, şopti ea, cuprinsă de panică. Se luptă să apuce ceva aer în piept după care se întoarse cu capul spre interfonul de lângă uşă, dorindu-şi fierbinte ca îngrijitorul să fie în boxa lui de la baza scărilor.

— Malcolm, ajutor! Vino repede!

Capul lui Nick se lăsase greu pe umărul ei şi frica ei deveni şi mai mare. Doamne, ce se face ea dacă Malcolm nu este aici? Tocmai se pregătea să strige din nou, când uşa se dădu de perete şi negrul cel mătăhălos veni ca o vijelie cu un ciocan în mână.

Dându-şi seama că el ar putea crede că este atacată, ea dădu din cap iute, strigându-i:

— Nu! A leşinat şi am nevoie de ajutorul tău.

Malcolm aruncă ciocanul şi sări lângă ea. Înjurând uşor el îşi trecu o mână între ea şi Nick, preluând greutatea omului leşinat.

— L-am prins bine, domnişoară Foster. Îl țin bine.

Cu o scuturătură zdravănă trecu unul din brațele lui Nick pe după gâtul lui şi îl ridică din strânsoarea brațelor ei.

— Gata. L-am preluat.

Uşurată, Sydney se clătină, simțindu-se o clipă atât de slăbită încât abia de putea să stea în picioare.

— Am să chem salvarea.

Nick ridică încet capul şi începu să se agite, încercând să se elibereze din strânsoarea fermă a îngrijitorului. Vorbea cu o voce groasă.

— Nu! Fir-ar să fie, nu!

Ochii lui erau înceţoşaţi şi avea o privire disperată, dar pe chipul său se citea o hotărâre fioroasă. Sydney se gândi imediat la altceva. Îl privi pe Malcolm.

— Crezi că poți să-l urci până în apartamentul meu?

Malcolm zâmbi, lucirea dinților lui albi sclipind ca un far liniştitor pe suprafața pielii lui ca abanosul.

— Nu-i nici o problemă, domnişoară Foster.

Îl prinse pe Nick şi mai bine, apoi făcu un semn către uşă..

— Deschideți, vă rog uşa, că de dus îl duc eu oriunde doriți.

Sydney îşi luă poşeta şi cheile de pe jos şi vârî cu mâinile tremurânde cheia în broască.

Drumul cu liftul fu înnebunitor de lent şi între timp ea încercă să-şi revină. Totuşi un amestec de şoc şi frică o împiedica să poată gândi şi nu reuşi altceva decât să se roage.

Odată ajunşi în apartament, ea îl conduse spre camera de oaspeți din partea dreaptă.

— Pune-l acolo şi eu chem doctorul între timp.

Îngrijitorul îi zâmbi din nou liniştitor.

— N-aveți nici o grijă.

Spuse o altă rugăciune în tăcere, apoi se repezi la birou, începu să consulte repertoarul automat Rolodex de pe masă, apoi formă numărul din josul cărții de vizită.

Abia la al treilea apel răspunse cineva, o voce de femeie.

— Casa doctorului Robertson.

Sydney încercă să-şi calmeze vocea.

— La telefon este Sydney Foster. Trebuie să vorbesc imediat cu domnul doctor. Este vorba de un caz de urgență – Nick Novak.

— Un moment, vă rog.

Închise ochii, după care Sydney se rezemă de perete, în timp ce picioarele îi tremurau. *Grăbeşte-te, te rog*, se ruga ea în tăcere. *Te rog, te rog, grăbeşte-te.*

— La telefon este doctorul Robertson.

Ea inspiră profund, apoi străduindu-se să fie cât mai limpede, îi povesti unde era Nick şi ce se întâmplase.

— Sunt acolo în câteva minute. Care-i numărul apartamentului tău?

Cu o voce care începuse să tremure iar, ea îi spuse, apoi fără să mai poată pronunța o vorbă închise telefonul. Rămase fără să se mişte un moment, apoi se

îndreptă şi veni îndărăt.

Malcolm se uită spre ea când reveni în dormitor, cu pantofii lui Nick în mână.

— Ați reuşit să-l găsiți pe doctor?

Vocea ei de abia se mai auzea, devenise aproape o şoaptă.

— Da, va fi aici în câteva minute.

El arătă cu capul spre trupul imobil al lui Nick.

— Atunci poate ar fi mai bine să-l dezbrac. O să vrea să-l consulte.

În timp ce-i făcu un semn că este de acord, simți cum îi pulsează tot capul.

Vocea lui Malcolm o linişti.

— Nu vă faceți griji, domnişoară Foster. O să fie bine.

Ea zâmbi slab.

— Sper.

Simțind că, dacă mai stă în cameră o să se prăbuşească, Sydney se întoarse şi ieşi.

Când veni doctorul, ea reuşise să-şi ascundă îngrijorarea, dar în interiorul sufletului ei i se părea că i s-au frânt toate oasele. Malcolm dispăru la venirea doctorului şi când el se întoarse, Sydney se sprijinea de peretele de lângă uşa dormitorului.

Adusese bastonul lui Nick.

— M-am gândit că ar fi bine să-l aduc acum, spuse el încet. Puse apoi în buzunar inelul cu cheile clădirii după care lăsă bastonul lui Nick pe măsuța de la intrare.

Ea zâmbi strâmb, ochii ei păreau şi mai negri în comparație cu paloarea feței.

— Mulțumesc, Malcolm. Nu ştiu ce m-aş fi făcut dacă n-ai fi fost dumneata aici în seara asta.

El dădu din umeri jenat, apoi zâmbi.

— Oricând aveți nevoie de mine sunt la dispoziția dumneavoastră. Ştiți bine.

Împinse apoi mai încolo bastonul pe măsuță, după care o privi atent.

— Mai aveți nevoie de ceva?

Ea clipi deodată simțind o înțepătură în ochi, după care scutură negativ din cap.

Vocea lui moale îi amintea de Inima Sudului, acea parte a confederației sudului, atât de bogată în amintiri.

— Vreți să mai stau pe aici o vreme? v.

Ea înghiți în sec şi îl privi la rândul ei. Prezența lui avea un efect liniştitor de care avea mare nevoie acum.

— Da, şopti ea sacadat, ar fi mai bine.

Et schiță un fel de salut în semn de înțelegere, apoi privi la uşa închisă.

— Vreți să mă duc să văd ce face?

Fără să mai poată să-i răspundă ea scutură negativ din cap.

El se înclină şi îşi propti mâna lui uriaşă în şold.

— Ce spuneți dacă o să mă duc să văd cum stau lucrurile?

Ținându-se strâns cu brațele, dădu afirmativ din cap.

Din locul unde se găsea, chiar lângă cameră, Sydney putea vedea cum doctorul Robertson scotea manşonul aparatului de măsurat tensiunea de pe brațul lui Nick în momentul în care Malcolm intra în cameră.

— Cum se simte, doctore?

Fața doctorului nu trăda nici un sentiment atunci când se îndreptă spre hol. Numai după ce ieşi din cameră şi închise uşa după el, o privi pe Sydney cu o privire îngrijorată.

— Nu ştiu ce a declanşat starea asta, dar indiferent ce a fost, a fost ceva foarte traumatizant.

Mişcările lui erau calculate atunci când începu să-şi strângă stetoscopul şi îl puse în buzunarul trusei medicale.

— Orice traumatism puternic poate avea un efect foarte perturbator asupra unei persoane cu asemenea handicap neurologic, iar Nick a mers până la limita maximă, atât în plan mental cât şi în cel fizic.

Se opri, cântărind mai bine situația.

— Eu pot să-l primesc oricând la spital, dar Nick se va opune. El are o aversiune teribilă față de spitale.

Sydney inspiră adânc.

— Atunci ar fi mai bine să-l lăsați aici?

Doctorul Robertson îi aruncă o privire scurtă, apoi îşi făcu gura pungă şi privi în podea în timp ce se gândi la întrebare.

— Nu văd de ce nu. O să-i dau ceva ca să fiu sigur că o să doarmă liniştit şi o să trec pe aici mâine dimineață, în drum spre spital, ca să văd cum stă.

Privi spre Malcolm, apoi iar la Sydney.

— Bineînțeles dacă te simți în stare să ai grijă de el.

Sydney nu ştia dacă se va descurca sau nu. Gândul că Nick va sta aici răscoli un sentiment atât de puternic de frică încât ea se simțea aproape paralizată. Gândul că altfel el va trebui dus cu o brancardă era la fel de înfiorător.

Vocea ei era însă mult mai liniştită decât era ea.

— Malcolm s-a oferit să stea el. Şi acum, între noi fie vorba, cred că ne vom descurca.

Doctorul o studie atent, ochii lui păreau că vor s-o întrebe ceva, dar el nu spuse nimic deoarece nu dorea să se implice în ceva ce nu era, în mod evident, ceva personal. Când vorbi în cele din urmă tonul lui era rezervat.

— O să-i dau ceva acum şi o să-i las şi unele medicamente în caz că devine agitat mai încolo. Este nevoie cam de o jumătate de oră ca medicamentul să-şi facă efectul, dar îl va adormi timp de câteva ore. Mâine o să fie destul de mahmur.

După ce plecă doctorul, Sydney ieşi pe balcon, cu mintea încă tulburată de şocul avut. Nu putea să-l privească pe Nick cât timp era încă treaz. Nu putea privi dezgustul şi disprețul pe care le vedea în ochii lui. Încerca să se liniştească după atâtea emoții în vântul rece, privind la apele râulețului care sclipeau dincolo de drum. O parte din ea îl dorea pe Nick să stea aici, aici unde putea avea grijă de el, cealaltă parte însă era conştientă că face o mare greşeală. Dar, indiferent de ce urma să facă, nu va mai reuşi să scape nevătămată.

Aşteptă patruzeci şi cinci de minute după care intră iar în casă.

Malcolm mutase unul din fotolii lângă pat şi se afundase în el, cu brațele pe coapse, cu degetele împreunate. Ridică privirea când o auzi că intră în casă. Ridicându-se încet el o privi fix, vocea lui era liniştită.

— A adormit imediat, domnişoară Foster. De zece minute doarme fără să se mai fi mişcat.

Făcu un semn spre fotoliu.

— Dumneavoastră stați jos, iar eu o să fac ceva cald de băut. Păreți aproape înghețată.

Malcolm trecu pe lângă ea în timp ce rămăsese încremenită în pragul uşii, anii din trecut se amestecau într-un vârtej ameţitor. Nu-l mai văzuse pe Nick la faţă de când ea fusese la spitalul unde el se găsea în comă. Pe lângă faptul că era în comă, era atât de mutilat încât abia l-a recunoscut. Mai târziu l-a văzut numai pe casete video, dar asta era cu totul altceva în comparaţie cu o întâlnire adevărată. Acum aici era Nick, în carne şi oase, respira şi era cât se poate de adevărat. Atât de adevărat.

Faţa lui era frământată de o disperare care o distrugea, se apropie năucă de marginea patului. Mânată de o dorinţă căreia nu era în stare să-i reziste, ea se aşeză fără să-şi poată lua ochii de la faţa nebărbierită, răvăşită a lui Nick şi îl acoperi cu cuvertura peste pieptul lui gol.

Barba, care crescuse în ultimele zile, îi umbrea liniile clare şi aspre ale bărbiei lui, ascunzând ridurile care-i încadrau gura. Era un chip care păstra vagi urme ale descendenţei lui slave – umerii obrajilor lui laţi şi proeminenţi, sprâncenele lui negre şi groase. Însă ceea ce o cuceriseră fuseseră ochii lui, adânciţi în orbite, cu gene lungi, căprui dar păreau mai degrabă negre. Ochi care erau întunecaţi şi de nepătruns atunci când era furios, dar care deveneau în schimb cuceritori atunci când râdea.

Nick nu ar putea fi considerat frumos. Dar se născuse cu o virilitate masculină care fierbea, care era tot atât de potentă pe cât era de greu de înţeles. Avea acea privire – cu pleoapele grele, semi-adormită, care o făcea să se gândească la cearşafuri de mătase şi la pielea fierbinte şi umedă, iar când zâmbea cu zâmbetul acela lent şi intim nu-i trebuia nimic altceva.

Se schimbase atât de puţin şi atât de mult în acelaşi timp. Cincisprezece ani de muncă dură îi marcaseră faţa şi avea la tâmple mai mult păr sur decât negru. Ridurile de la ochi, care porneau de la coada ochilor erau acum mai clare, mai înăsprite de vreme, dar încă se mai vedeau urmele tânărului care fusese, omul care ştia să o mângâie ca nimeni altul, omul pe care ea nu putea să-l uite vreodată., I se tulbură vederea şi îi tremurau degetele atunci când îi atinse cicatricea de pe frunte, apoi îi netezi părul lui încâlcit.

— Tare drăgăstos îl mai mângâiaţi, spuse Malcolm liniştit din cadrul uşii.

Ea îi aruncă un zâmbet fugar şi ridică din umeri, fără să-i poată însă spune ceva.

Negrul uriaş îi dădu o ceaşcă de cafea fierbinte, apoi se întinse pe podea cu spatele sprijinit de pat. Sorbi din propria lui ceaşcă, apoi privind-o îşi încrucişă picioarele.

— Ai chef să vorbim despre asta? întrebă el încet.

Sydney începu să scuture capul, în semn că nu voia, dar ceva o făcu să renunțe la clasica ei reticență.

— E o poveste prea veche, Malcolm, spuse ea liniştit. Şi nu se termină cu bine.

— De ce?

Ea trecu cu degetul peste marginea ceştii, chipul ei era gânditor.

— Pentru că între noi sunt probleme imposibil de depăşit, ceva ce nici unul din noi nu a ştiu cum să rezolve.

— Nimic nu este imposibil, domnişoară Foster, se auzi răspunsul calm din semiîntuneric din cameră. Nimic dacă doreşti ceva cu tot dinadinsul.

Vederea lui Sydney se tulbură deodată şi ea se strădui să se concentreze asupra unui grup de schițe care atârnau deasupra patului.

— Ba uite că în cazul ăsta a fost.

Privi pentru o clipă la omul întins în pat, apoi se îndreptă cu greu şi sorbi din ceaşcă, îi aruncă administratorului o privire surprinsă.

— Asta este o ciocolată extraordinară.

El zâmbi şi ridică ceaşca în loc de salut, în tăcere.

— Da, domnişoară, este într-adevăr. O doză puternică de Kahlua şi de Grand Marnier îi schimbă puțin gustul.

Chipul ei se detensionă şi fu luminat de un zâmbet. Se ridică în picioare, balansându-şi brațele pe dinaintea genunchilor.

— Mai bine să nu fie prea puternică altfel risc să mor de frig.

Zâmbetul lui se lăți şi el scutură din cap.

— Este exact cât trebuie ca să fie bine.

Îşi trase apoi un genunchi, îşi sprijini brațul pe el în timp ce studia vârful adidasului lui vechi, apoi îşi ridică privirea spre ea. Vocea lui era la fel de calmă.

— Ce s-a întâmplat cu prietenul ăsta al tău?

Sydney oftă şi cuprinse în mâini ceaşca de lut fierbinte, ca să se încălzească. Ezită puțin, înainte ca să vorbească, apoi îşi controlă comportamentul şi se

linişti.

— Era detectiv la poliție. Urmărea un trafic serios de droguri, pus la punct de o bandă locală de motorişti, o treabă foarte importantă-o filieră întinsă din America de Sud până în Canada şi care avea distribuitori în Statele Unite. Nick a fost trimis ca să spioneze sub o identitate falsă şi chiar înaintea momentului cheie, cineva de la poliție chiar a comunicat această ştire unui membru al bandei motoriştilor. Nick a fost descoperit. L-au găsit cu un microfon asupra lui, aşa că n-a mai putut scăpa. Colegul lui din echipă l-a găsit pe o alee.

Vocea ei se frânse şi ea privi în altă parte, înghițind în sec ca să scape de nodul care i se pusese în gât. Când reluă povestirea, vocea ei era acum aspră şi inegală.

— Avea leziuni mari, dar cea mai serioasă era cea făcută de glontele care îi găurise craniul. De nenumărate ori era cât pe aci să moară, dar a scăpat şi şi-a revenit… totuşi era vorba de o distrugere a țesutului neuronic. Asta s-a întâmplat acum doi ani şi el a trebuit să reînvețe totul – cum să meargă, cum să vorbească.

— De la asta are cicatricea de pe frunte?

— Da.

Malcolm se încruntă.

— Dacă a fost împuşcat în partea dreaptă a capului, de ce are dificultăți pe partea stângă a corpului?

— Emisferele din stânga şi din dreapta creierului comandă părțile opuse ale corpului. Din acest punct de vedere a avut noroc. Este dreptaci şi încă beneficiază din cauza asta de mână.

Vocea ei deveni nesigură.

— Dar a trebuit să ducă o luptă teribilă, dureroasă.

— Nu cred să fi fost uşor nici pentru tine.

Ea îi aruncă o privire scurtă, apoi se uită în altă parte.

— Nu, n-a fost.

— Înțeleg că nu v-ați văzut o vreme.

— Da.

— Cât timp?

— Cincisprezece ani.

Malcolm lăsă să-i scape un fluierat lung şi apoi scutură din cap.

— Cred că te întrebi de ce a apărut el abia acum?

Sydney nu se întreba. Nu era decât o singură explicație. Faptul că ştia că Nick descoperise într-un fel implicarea ei în programul de reabilitare o făcea să se simtă teribil de prost. O s-o urască pentru fapta asta. Mai mult decât o urâse înainte.

— Uneori trebuie să ne lăsăm în mâinile bunului Dumnezeu, domnişoară Foster, indiferent dacă vrem sau dacă nu vrem. Ne poate călăuzi în momentele grele.

Îşi termină cafeaua şi se ridică în picioare cu agilitatea unui atlet.

— S-a făcut ora unsprezece aşa că trebuie să verific sistemele de alarmare, dar vin repede înapoi.

Sydney răsuci mâna"să vadă cât este ceasul.

— Nu mi-am dat seamă că s-a făcut atât de târziu, spuse ea ridicându-se. Cred că de acum o să mă descurc şi singură, Malcolm.

Privirea îngrijitorului deveni mai intimă, arătând că înțelege totul.

— Cu alte cuvinte, ați dori să rămâneți o vreme singură cu domnul.

Ea îl privi o clipă după care răspunse.

— Ştii că te pricepi la oameni? spuse ea calm. El ridică din umeri şi-şi plecă uşor capul privind la ceaşca lui.

— Înțeleg când cineva are nevoie de altcineva. Mişcată de modestia lui simplă, Sydney nu mai ştiu ce să spună.

— Mulțumesc că ai fost alături de mine, în seara asta. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine.

O privi cu toată seriozitatea.

— Ori de câte ori aveți nevoie, doamnă. Doar ştiți că puteți apela la mine.

Se întoarse din drum.

— O să vă sun eu mai târziu, dar dacă aveți nevoie de mine mai devreme, mă chemați şi eu vin într-o clipă.

— Bine.

El dădu din cap şi făcu un semn către fotoliu.

— Şedeți aici. Eu o să plec acum. Se opri în dreptul uşii.

— Vezi că tu ai preluat acum răspunderea, auzi?

Ea îi răspunse tot cu un zâmbet.

— Am înțeles.

Singurul zgomot pe care îl auzi la plecarea lui a fost o uşoară mişcare a uşii, încât ea se gândi cum reuşea un om aşa masiv să plece fără să facă zgomot. Mai scoase o pătură din dulap şi se ghemui în scaun, apoi făcu mai mică lumina lămpii de pe noptieră. Cu capul sprijinit de brațul mare al fotoliului, îşi trase pătura peste umăr şi îl privi pe omul care dormea în patul ei. De câte ori nu îl privise ea când dormea în perioada, atât de scurtă, când fuseseră împreună? De zeci de ori? Greu de numărat.

Chiar de pe atunci ea ştia că timpul cât vor rămâne împreună era predestinat să se termine repede, încât ea căuta să profite de fiecare clipă când erau împreună. Nick însă nu vedea nimic. Formula lui de apărare era să se dea impresia că trecutul ei nu exista. Nu voise niciodată să recunoască asta, nu discutase niciodată despre acest subiect, încerca permanent să şteargă din memorie totul aşa cum o făcuse să dispară şi pe Roxanne Busher. Numai că ea ştia că va veni o zi a aducerii aminte, şi acea zi sosi – cu o forță înspăimântătoare.

Se aşeză mai comod în fotoliu, fața ei solemnă parcă se mai îmblânzi un pic. Doamne, cum l-a iubit. Sentimentele pe jumătate uitate îi reveniră din memorie, aducându-i o durere atât de pătrunzătoare încât de abia mai putea respira. Unele lucruri nu se schimbă, orice ar fi.

Nick scoase un sunet profund, neclar şi îşi întoarse capul de parcă s-ar fi zbătut să se mişte. Sydney dădu la o parte pătura şi se ridică. El tremura tot. Ea se întreba dacă asta se datora frigului sau efortului fizic intens. Trase mai bine cuvertura croşetată şi puse în priză şi pătura electrică.

Lipsise de acasă timp de două zile. Nici măcar nu voise să se gândească pe unde putuse să-şi petreacă nopțile. Gândul că fusese singur, luptându-se cu infirmitatea lui în întunericul nopții, pe o stradă întunecată şi rece aproape că o înnebunea. Cu o grija deosebită?ea îi trase mai bine plapuma pe el, gâtul ei zvâcnea în timp ce-i dădea părul de pe frunte.

Buzele lui încercară parcă să spună ceva, apoi dintr-odată el deschise ochii şi o privi. Nu semnală nici un indiciu că ar fi recunoscut-o mai înainte ca ochii lui să se închidă iar. Observă că se chinuia să înghită în sec. Cu inima strânsă, se întrebă când oare mâncase sau băuse ultima oară.

— Cum se simte?

Tresări la apariția neașteptată a lui Malcolm și timp de o secundă își adună gândurile.

— Tremură și tot încearcă să înghită ceva.

Vocea îi scăzu.

— Probabil că nu a mâncat și nici n-a băut nimic în ultimele două zile.

— Ce ați spune de o ciorbă caldă și să vedem dacă o să-i putem da?

Ea îl privi pe Nick o vreme după care dădu aprobator din cap.

— Bine, să încercăm.

Mirosul ciorbei de carne se ridica din cupa smălțuită pe care o ținea în mâini Sydney când reveni de la bucătărie. O gustă, apoi privi spre Malcolm, care stătea de cealaltă parte a patului.

Îngrijitorul dădu din cap în semn aprobator, după care punând un genunchi pe pat îl ridică pe Nick fără probleme, de umeri.

Ținându-l de după ceafă pe Nick, Sydney i-o duse la gură. El deschise ochii apoi îi închise în timp ce sorbea însetat. În inima lui Sydney apăru iar durerea aceea. Cupa aproape se golise când el încercă să-și miște puțin capul. Ea i-o luă de la gură. Îl privi apoi o clipă, așteptând să facă măcar un semn, dar el nu mai mișcă.

Malcolm îl lăsă cu grijă la loc pe pernă.

— Asta o să-l ajute un pic, domnișoară Foster. Acum trebuie să se odihnească.

Privind fața lui Nick, Sydney puse ceașca pe măsuța de lângă pat, apoi îl înveli cu grijă, acoperindu-l bine. Trecu cu mâna peste cuvertură mai înainte ca să se uite la Malcolm, care stătea de cealaltă parte a patului.

— Tare aș vrea să știu ce altceva am mai putea face pentru el.

Vorba blândă a lui Malcolm avea același ton liniștitor.

— Ați făcut totul. Totul.

Se uită apoi la ceas și se ridică.

— Am să revin peste două ore ca să-i facem o baie.

Sydney își dădu părul pe spate cu un gest obosit și expiră profund.

— Asta n-ar fi o idee rea.

Malcolm făcu semn cu capul spre fotoliu.

— De ce nu te bagi la loc și nu încerci să dormi un pic? Arăți foarte obosită.

Sydney dădu doar din cap. Cum să-i explice că oboseala prin care trecuse nu era generată de lipsa somnului? Cum să-i explice cât de teamă îi era de dimineața care urma? Că îi era groază să dea ochii cu Nick. Nu se gândise că n-ar mai putea îndura o discuție fatală cu el. Dar nu mai trebuia să se gândească acum. Mai avea încă vreo câteva ore. În noaptea asta era al ei. O noapte pentru tot restul vieții.

Capitolul 3

Sydney privea fix din uşa grădinii interioare – patio – cu braţele încrucişate strâns, aşteptându-l pe doctorul Robertson, care urma să iasă din dormitor. Stătea acolo de douăzeci de minute, dar i se păru o oră, mai ales că se forța să nu mai păşească prin cameră.

Nick dormise liniştit pe toată durata nopții şi numai pe la şase dimineața a început să dea semne de trezire. Atunci Malcolm l-a luat la baie şi după ce l-a aşezat din nou în pat, ea avu senzația că el este mult mai conştient de cele ce se petrec în jurul său decât lăsa să se creadă. Faptul că ştia că el o evita, o făcea să aibă o senzație de gol interior. O făcea să se gândească cât de profundă era furia lui.

Închizând ochii, ea lăsă capul pe spate, încercând să mai reducă încordarea de la nivelul gâtului şi umerilor. Era atât de obosită – obosită din lipsă de somn, obosită de stresul aproape insuportabil, obosită de amintirile răscolitoare care îi aduseră iadul în minte aproape toată noaptea.

— Hei, cum te simți ?

Oftând din greu, Sydney deschise ochii şi întoarse capul. Doctorul Robertson stătea în hol şi se uita la ea, pe fața lui prietenoasă era o umbră de îngrijorare.

Ea îi răspunse printr-un zâmbet şters pe când traversa camera.

— Sunt bine. Cum se simte Nick ?

— În dimineața asta este conştient şi a traversat încercarea destul de bine. Trauma generată de ultimele două zile a avut totuşi un efect puternic.

— În ce fel ?

— Păi, aşa cum am spus şi seara trecută, oboseala extremă şi stresul îl afectează puternic, iar medicația a fost ca o lovitură în bărbie. Sedativele au tendința să deprime sistemul nervos central aşa că a trebuit să suporte un dublu efect. Centrii de control ai sistemului locomotor au fost afectați şi mai are şi probleme cu vorbirea. O să doarmă mai toată ziua, dar mâine trebuie să revină la terapie, neapărat. Inactivitatea este deosebit de nerecomandată în cazuri de acest gen.

Sydney îi scoase din garderobă canadiana doctorului şi îl ajută să se îmbrace.

— Ce facem dacă vrea să se ducă acasă ?

Doctorul îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Dacă chiar vrea, duceți-l acasă. Orice presiune asupra lui poate să-i agraveze situația.

Îşi vârî mâinile în buzunarele canadienei şi o privi cu atenție.

— Aş fi mai liniştit dacă aş şti că stă aici, unde este cineva care să-l controleze din când în când. Tocmai a trecut de punctul critic.

Ea îi zâmbi cu un zâmbet răutăcios.

— Mă îndoiesc că Nick va fi de aceeaşi părere cu dumneavoastră.

Doctorul deschise gura ca şi cum ar fi vrut să o întrebe ce vrea să spună, apoi renunță. Îşi dădu seama că se petreceau aici nişte lucruri despre care nu ştia nimic, aşa că schimbă subiectul.

— Nu vă speriați de felul cum vorbeşte. Când este nervos sau tulburat, are tendința să aibă dificultăți şi asta îl scoate din minți. Aşa că trebuie să vorbească cât mai puțin posibil. Şi aveți grijă cu bastonul. De obicei folosea un cadru – un fel de suport cu patru picioare – atunci când era singur. Nu-i place să-l ajute cineva, aşa că precis va fi puțin nesigur în mişcări.

Se apropie de uşă.

— Am să fiu la spital în dimineața asta şi apoi tot restul zilei voi fi la centrul de reabilitare. Anunțați-mă dacă se duce acasă şi o să am grijă să trimit pe cineva din personal să treacă şi să vadă ce-i cu el.

Sydney îi deschise uşa şi el ieşi în hol.

— Da, o să vă sun. Şi vă mulțumesc.

— Pentru puțin.

Doctorul îşi aranjă gulerul şi se îndreptă spre lift.

— Sună-mă dacă apare ceva nou.

— Da, da.

Ea aşteptă până când se închise uşa liftului şi apoi se întoarse în apartament, cuprinsă de o oboseală prin tot corpul. Închise ochii şi se rezemă de uşă, fără vreo dorință să facă față zilei care începea. În cele din urmă, cu un oftat obosit, ea se sforță să se mişte.

Ezită în camera de oaspeți, apoi îşi adună forțele şi intră. Nick zăcea pe spate, cu privirea în tavan, mâna lui dreaptă pusă pe frunte, mâna stângă zăcea

țeapănă pe piept. Când intră ea, întoarse capul s-o privească. Fața lui nu trăda nici un sentiment şi o privi fix, apoi se întoarse cu spatele la ea şi închise ochii.

Rănită de gestul lui, ea se întoarse şi părăsi camera, închizând uşa fără zgomot în urma ei. Se duse la bucătărie şi deschise obloanele, apoi umplu automatul cu cafea. Luă un batic gros din lână cardigan, care atârna de mânerul uşii de la cămară, îl puse pe umeri apoi se afundă în fotoliul de la capătul mesei. O cuprinse un frig teribil, încât tremură. Sydney ştia că se aştepta la o suferință cât se poate de crudă în cazul în care l-ar fi lăsat din nou pe Nick în viața ei, dar nu era încă pregătită pentru sentimentul de vinovăție mărturisită. Măcar acest sentiment putea spune că îl depăşise.

— Nu prea arăți bine.

Obişnuită cu intrările silențioase ale lui Malcolm, ea ridică ochii şi îi aruncă un zâmbet într-o doară.

— Nu mă simt bine.

— Atunci de ce nu te culci vreo două ore, timp în care o să am eu grijă de el?

Ea privi fix spre el o clipă, apoi oftă şi scutură din cap în semn de refuz.

— Nu pot, Malcolm. Am o întrevedere importantă peste… – se uită la ceasul de la mână –… două ore. Şi nu pot s-o amân. Am tot încercat să aranjez ceva cu oamenii ăştia de două săptămâni de zile.

Malcolm scoase un sunet dezaprobator pe când se răsuci în scaun şi ajunse să-l călărească.

— Trebuie să te odihneşti.

Ea reuşi să zâmbească din nou.

— Poate după-amiază.

— Eu am destul timp liber în dimineața asta, îi spuse el. N-ai vrea să am eu grijă de el?

Epuizată de atâta efort şi emoții, Sydney se sforța să nu dea drumul la lacrimi.

— Poți? Nu aş vrea să-l las singur, nici măcar pentru două ore.

Malcolm plecă în jos capul şi îşi trecu degetul mare peste buza de jos.

— Pentru dumneavoastră, nu cred că este bine că el rămâne aici.

Sydney se uită în altă parte, deoarece nu dorea să vadă cu câtă înțelegere o privea omul acesta masiv. Era prea târziu ca să mai evite dezastrul. Trecuseră ani

de atunci.

Abia spre prânz reuşi să scape de la birou, acum depăşise momentul oboselii maxime şi era animată de o anumită stare de atenție vie care îi amplifica orice senzație. Luminile o pătrundeau, sunetele erau prea violente şi mişcările îi dădeau o senzație de amețeală. Când ieşi din lift, simți semnele unei dureri de cap de categoria întâia, care se pregătea.

Intrând în apartamentul liniştit, ea îşi puse servieta pe masă şi tocmai voia să pună mantoul în cuier când apăru Malcolm în hol.

Cu mâinile în şolduri, el o privi un minut, apoi insuflă uşurat.

— Avem probleme.

Sydney băgă baticul în buzunarul mantoului şi se întoarse spre el, pregătită pentru orice situație.

— Ce anume?

Malcolm dădu din umeri.

— Nu ştiu. După ce i-am dat să mănânce de dimineață el a dormit în continuare, apoi cam acum o oră a devenit foarte agitat. Mi-a spus că vrea să meargă acasă. Încă este foarte slăbit încât nu prea eram de acord să îi vâr într-un taxi. I-am spus că va trebui să te aşteptăm pe tine.

Sydney nu răspunse nimic gândindu-se ce să facă, apoi spuse obosită:

— S-a îmbrăcat deja?

— Da. S-a îmbrăcat singur, deşi asta l-a epuizat; i-am spus că imediat ce vii o să-l ducem acasă. L-am sunat pe doctor şi am aflat adresa.

— Dar cum se simte?

— Are probleme cu coordonarea mişcărilor şi nu prea vorbeşte, dar este conştient de tot ce face. de asta sunt sigur.

Ea îşi luă mantoul din cuier.

— Aduc maşina la intrarea din față dacă poți să-l cobori până la antret.

— Nu-i nici o problemă.

El se opri în fața uşii de la dormitor, rămânând cu mâna pe mânerul uşii.

— Poate că aşa este mai bine, domnişoară Foster.

— Da, spuse ea calmă. Poate este mai bine.

Odată ajunşi jos, Nick acționă ca şi cum Sydney nici nu exista. Fără să protesteze el îl lăsă pe Malcolm să-l ajute să se aşeze pe scaunul din dreapta şi

să-şi pună centura de siguranță. Expresia figurii lui era răvăşită şi ochii lui aveau o privire stranie, parcă fără focalizare şi era evident că mergea scrâşnind din dinți. Sydney stătea nemişcată, monturile degetelor de la mână erau albe atât de tare strângea volanul, stăpânindu-se să încerce să ajute cu ceva. După cum arăta chipul lui Nick ea ştia că el nu voia ca ea să-l privească măcar şi cu atât mai puțin să-l atingă, încât ea privi în altă parte.

După ce mai verifică odată, Malcolm îi dădu lui Nick bastonul şi închise uşa, după care se aşeză pe bancheta din spate. Părea că îi citeşte gândurile deoarece el scoase din buzunar o hârtie şi citi cu voce tare adresa.

Sydney dădu din cap aprobator şi într-o tăcere apăsătoare, insuportabilă, ea o luă pe strada principală. După ce porni maşina, Nick îşi lăsă capul pe suportul scaunului şi închise ochii, de parcă nu îi mai rămăsese nici un pic de energie în trup. Ea îi aruncă o privire fugară, apoi privi în altă parte, încordându-şi gâtul pe când căuta să fie tare şi să învingă durerea din piept.

Drumul până la casa lui Nick dură cincisprezece minute, dar lui Sydney i se păru că a durat o eternitate, încât atunci când parcă în fața casei simți o eliberare cutremurătoare.

Construcția simplă, ca o cutie, fără lift, gri şi cu o fațadă veche, avea pereții albi-decolorați scorojiți. Curtea avea zone golaşe ici-colo, iar iarba invadase straturile de flori, acoperind bordurile neîngrijite. Tot locul avea un aspect neîngrijit, dar Sydney căuta să nu observe toate astea. Pereții scorojiți şi straturile de flori îngrijite nu fuseseră niciodată în atenția lui Nick.

În clipa în care aruncă cheile în poşetă avea dinții strânşi. Deschise uşa şi ieşi din maşină. Aşteptă pe trotuar cât timp Malcolm îl ajută pe Nick să iasă din maşină, încercând să-şi înfrângă durerea care-i făcea capul să zvâcnească.

Mergea lângă Malcolm, care urmărea fiecare mişcare a lui Nick care înainta pe drum.

— Are la el cheile?

Malcolm ridică din umeri, apoi îl întrebă pe Nick.

— Ai la tine cheile, Nick?

Sprijinindu-se greoi în baston, Nick căută în buzunarul jachetei, apoi scutură încet din cap.

— Sunt înăuntru.

Malcolm şi Sydney schimbară o privire fugară şi îngrijitorul ridică din nou din umeri. Se opriră în fața singurei trepte de ciment de la intrarea în clădire, şi Nick o traversă cu ajutorul unui braț oferit de omul de lângă el. Sydney deschise uşa în timp ce cei doi bărbați intrară încet, întâmpinați de mirosuri de mucegai, usturoi şi varză călită. Începuse să simtă cum durerea de cap o amețeşte, aşa încât trebui să înghită în sec energic ca să-şi mențină controlul.

Se clătina încet, fața lui era trasă de atâta efort, dar Nick reuşi să le indice un hidrant cu un furtun înfăşurat în interior.

— Sus e cheia.

Sydney se întinse şi trecu cu mâna de-a lungul capacului de metal, găsi o închizătoare magnetică. O deschise şi scoase o singură cheie, după care puse la loc capacul. Nick arătă de-a lungul coridorului lung şi slab luminat.

— Pe aici.

Sydney deschise uşa şi simți cum o cuprinde iar frica. Închise ochii şi îşi făcu curaj, după care îi urmă pe cei doi oameni în cameră. Camera era sărac mobilată, dar era dotată cu toată aparatura necesară pentru un locatar handicapat. Fu chiar mai mult decât uşurată când văzu că, deşi avea nevoie de un zugrăvit nou, apartamentul era deosebit de curat.

Malcolm se îndreptă spre uşă.

— O să trebuiască să fac rost de nişte lucruri, domnişoară Foster, aşa că o să mă duc la cea mai apropiată prăvălie pe care am zărit-o în colț. Vă aştept în maşină.

Sydney înțelese că el încerca să aibă tact, dar gândul că va rămâne singură cu Nick, chiar şi numai pentru câteva momente, o îngrozea mai mult decât îi plăcea să recunoască. Ea simți un soi de strângere de inimă atunci când uşa se închise după el.

Evită să se uite la Nick, deschise poşeta, iar degetele îi tremurau pe când îşi căuta cheile. Se chinui să găsească ceva ce ar putea să spună încât să nu se aleagă cu reproşuri, dar în minte nu-i venea nimic. Cu sufletul la gură, apucă în cele din urmă cheile al căror metal ascuțit o tăia în palma strânsă în jurul lor.

— Sydney.

Tonul lui era aspru şi se simțea o oarecare furie care o îngheță. Îşi adună ultimele resurse ca să poată să se întoarcă spre el şi să-l privească.

Ochii lui erau reci şi undeva, departe, iar un muşchi de pe față juca în timp ce el o privea. Urmă o tăcere grea, apoi el vorbi din nou.

— De ce?

Ea încercă să evite discuția.

— Ce de ce?

El continuă să o privească fix cu aceeaşi plivire dezgustată pe care o observase şi mai devreme.

— De ce programul ăsta?

Inima ei încetă parcă să mai bată o clipă şi ea încerca să scape de întreaga lui acumulare de furie.

— Cum de ai aflat?

— Am şi eu… metodele mele.

Ea nu-i răspunse, el miji ochii. Cu un efort deosebit el pronunță următoarele cuvinte.

— Faptul că mi-ai plătit tratamentul… ți-a uşurat sufletul?

Sydney îl privi drept în ochi o clipă, apoi se întoarse spre uşă, având ceva nenatural în mişcări.

— Nimic nu-mi va putea uşura vreodată sufletul şopti ea, şi se opri brusc.

Mai înainte ca Nick să se poată deplasa ca să ajungă lângă ea şi s-o oprească, ea plecă. Bufnitura uşii trântite lăsă în liniştea care rămăsese în urma ei un ecou care se stingea încet.

Durerea de cap care o încercase pe Sydney se transformă într-o migrenă cumplită şi tot ce mai reuşi a fost să se strecoare prin traficul aglomerat de la acea oră fără să i se facă rău. Când ajunse în parcajul ei, ochii îi ardeau, iar durerea aproape că o orbise. I-a fost necesară până şi ultima picătură de energie de care mai dispunea ca să poată ieşi din maşină şi să ajungă până la poartă.

Aşteptă până când prietenul ei o deschise, fiindu-i frică să se mai mişte de teamă că se declanşa o criză, mai înainte ca să poată ajunge la uşa apartamentului.

Malcolm îi aruncă o privire îngrijorată.

— Vin cu dumneavoastră. Nu prea arătați că puteți să vă descurcați singură.

— O să mă simt bine, spuse ea.

Avea buzele albe.

— N-am decât o durere de cap îngrozitoare, atât.

— Sunteți sigură?

Ea reuşi să schițeze un zâmbet.

— Da, sunt sigură. O să iau ceva de cap şi o să mă bag în pat.

Îngrijitorul îi deschise uşa şi ea se urcă în lift.

— Dacă aveți nevoie de ceva, mă chemați, da?

— Da.

O mai privi odată îngrijorat, apoi lăsă să se închidă uşa.

— Mergi direct la culcare.

Ea se sforță să zâmbească din nou.

— Promit.

Mersul cu liftul îi accentuă amețeala. Cu un efort deosebit de voință ea reuşi să intre în apartament. Fața ei era albă ca varul când ajunse la baia din camera de oaspeți. Se simțea îngrozitor, capul părea că îi explodează la fiecare ridicare a coşului pieptului. Ştia că acum nu mai poate reține în stomac nici un medicament, aşa că se târî până la dormitor, tremurând atât de puternic încât de abia dacă reuşi să-şi descheie nasturii de la bluză. Îi era groaznic de frig. Îşi ținu dinții strânşi ca să nu clănțăne, aruncă îmbrăcămintea şi se băgă în acelaşi pat pe care îl părăsise Nick cu puțin timp în urmă. Aşternuturile încă mai păstrau mirosul lui. Ea îşi vârî fața în pernă, fără să-şi mai dorească altceva decât să se scufunde în uitare. Nu mai dorea decât să scape odată de durerea aceasta de cap, de durerea din suflet, de tot şi de toate.

Abia mult mai târziu, în timpul nopții, Nick Novak se trezi față în față cu propriul lui infern.

Nu i se mai întâmplase să treacă printr-o stare atât de disperată, o senzație de frustrare clocotitoare generată de incapacitatea lui, ca aceea care îl năpădi după ce plecă ea. Nu putuse să vină lângă ea, nu putuse să-şi descarce furia asupra ei, nu putuse să-i arunce în față cât de mult o disprețuia. N-a fost în stare să facă nimic altceva decât să stea ca un prost şi să tremure, trădat de propriul corp pe care nu era în stare să-l conducă. Când se închise uşa în spatele ei, ajunsese aproape de o criză de violență pe care nici nu mai încerca să şi-o explice.

Dar acum era şi mai rău. Nu numai că datorită stării de furie corpul lui nu mai răspundea la comenzi, dar aşa cum zăcea în pat simți că nici mintea nu-l mai asculta. Nu-şi mai putea controla gândurile aşa cum o făcea altădată, amintiri pe jumătate uitate reveneau şi îl torturau. Era lipsit de apărare în fața lor, tot aşa cum nu putuse să se apere de propria lui furie. Numai că furia acum trecuse şi el nu mai avea cu ce să se protejeze contra durerii care-l sfâşia. Dumnezeule, mai bine nu ar fi văzut-o niciodată. Nu ar fi trebuit să se ducă la ea ca s-o vadă.

Nu-şi mai amintea nimic de modul în care ajunsese la apartamentul ei. Era totul numai o ceață – imagini şi senzații neclare şi disparate. Însă figura ei, aşa cum o zări în prima clipă, sub lumina slabă a garajului subteran, va rămâne pe vecie în mintea lui. Nu avea decât să închidă ochii şi ea îi apărea în față, vedea limpede orice detaliu, orice culoare a imaginii.

Făcu un efort considerabil să renunțe la această imagine. Numai că ea rămăsese ascunsă în canalele profunde ale minții lui, iar emoțiile prin care trecuse în ultima vreme îl doborâră.

La un anumit moment din noaptea trecută, se luptase cu ceața pe care i-o produsese medicamentul şi timp de o clipă cumplită, nu-şi dăduse seama unde se afla. Dar atunci o zărise pe ea cum dormea în fotoliu, cum respira profund şi liniştit, sub lumina slabă care o umbrea uşor. O clipă s-a gândit că cei cincisprezece ani care trecuseră nu au fost altceva decât un vis urât şi simți parcă o uşurare. Se întorsese ca s-o găsească şi o găsise în fine.

Prin ceață începu să-şi aducă aminte, îşi aminti de ce venise. Îşi aminti totul cu excepția furiei care îl adusese la ea. Acea emoție cumplită, devastatoare dispăruse şi el se simțea lipsit de apărare. Şi nu putea, Doamne Dumnezeule, să-şi ia ochii de la chipul ei.

Trecuse aşa de mult timp, îngrozitor de mult timp şi vechea durere îi cuprinse din nou pieptul. Fusese atât de dulce, ca o figurină lucrată de un maestru, cu părul ei des şi închis la culoare, care arăta în contrast cu pielea ei ca o blană de nurcă. Privirea lui rămăsese ațintită asupra ochilor ei care clipeau, cu genele ei lungi, asupra pomeților ei conturați, asupra gurii ei moi şi în acest fel durerea lui deveni şi mai insuportabilă. Atunci dorise să o atingă. Nu s-o trezească, ci doar să întindă mâna şi s-o atingă. Numai că muşchii lui refuzau să

răspundă la comenzi şi el zăcea aşa, în captivitatea corpului lui, intr-o stare care amesteca frustrarea şi dorința. Starea emoțională fusese atât de intensă încât aproape că nu mai distingea nimic şi închise ochii, ruşinat de slăbiciunea lui. Dumnezeule, ar fi acceptat chiar să moară numai dacă ar fi putut să se mişte spre ea şi s-o atingă.

Nick se luptă cu sentimentele sale răvăşite de această amintire. O dorise cu cincisprezece ani în urmă, o dorise de nenumărate ori de atunci încoace şi o dorea şi acum. O singurătate sfâşietoare îl cuprinse şi în tăcerea liniştitoare a nopții, lăsă să-i scape un geamăt profund.

Ziua următoare a fost întunecată şi acoperită, dar abia spre seară începu să plouă. Picăturile de ploaie cădeau cu un clipocit în timp ce Sydney studia documentele risipite pe birou.

Dosarul era de la doamna maior Henderson şi reprezenta povestea cazului Jenny Cord. Lui Sydney i se făcu rău la citirea lui. Victimă a unei agresiuni sexuale din partea tatălui ei vitreg la vârsta de nouă ani, agresiune repetată frecvent, însărcinată la doisprezece ani, i se impune cu forța să prefere un avort, la treisprezece ani era prostituată, la paisprezece ani se droga în mod curent. Şi acea parte din societate ursuză, nepătată şi nemurdărită s-a retras în tunurile ei de fildeş, înfiorată de ce devenise ea. De parcă o fetiță de nouă ani – îngrozită, singură, atentă mereu la ce zgomote se aud dincolo de uşa dormitorului ei, care nu ştia cum să oprească tot ce urma să se petreacă – putea să-şi dirijeze propria-i soartă.

Dacă acea parte a societății, neatinsă şi nemurdărită ar fi ştiut ce număr impresionant de copii ai străzii au fost molestați sexual, copii care au fost trădați cu brutalitate, tocmai pentru că erau copii mici şi tineri, de către cineva care avea un rol de părinte, atunci ei n-ar fi îndrăznit să fie aşa de necruțători, de acuzatori.

Stăpânindu-şi furia profundă şi arzătoare care mocnea în ea, Sydney se concentră asupra celuilalt document din dosar. Nici acesta nu era, decât în mică măsură, mai puțin tulburător.

Munca lui Jenny în cadrul sectorului social reuşise să o scoată din ghearele sistemului cu viteza luminii, fata reuşi să ajungă să fie admisă într-o clinică din

Statele Unite. Sydney primise şi un prim raport preliminar prin fax. Fata era retrasă şi nu stătea de vorbă cu nimeni, dar în principiu participa la acțiuni. Asta era în definitiv tot ce i se putea cere în acest moment.

Incapabilă să citească mai departe, Sydney îşi scoase ochelarii şi-şi lăsă capul pe speteaza scaunului. Încă mai resimțea efectele nopții nedormite şi ale migrenei care o chinuise încât ea îşi masă cu încetineală ceafa, încercând să mai reducă din tensiune. Oftă şi închise ochii, fiind conştientă că va trebui până la urmă să-şi adune tot curajul şi să dea ochii cu Nick, mai devreme sau mai târziu. Ar fi preferat cât mai târziu, dar pentru binele lui Nick, renunță la orice amânare.

Peter Robertson o sunase mai devreme în aceeaşi după-amiază ca să-i spună că Nick nu a venit nici azi la şedința de terapie. Îngrijorat de faptul că fostul polițist continua să lipsească, şeful programului de reabilitare îl sunase. Nick s-a exprimat clar că nu intenționa să mai vină la tratament. Îi spusese doctorului că considera că este o pierdere de vreme, că el nu progresa şi că se săturase. Sydney ştia că nu acestea erau adevăratele motive. Adevăratul motiv era faptul că se amestecase ea.

Ştia destul despre leziunile la creier ca să îşi dea seama că fără o terapie serioasă, starea lui Nick va începe să se deterioreze curând. Ultimul lucru pe care îl dorea era ca el să renunțe la tot ce muncise şi realizase în această perioadă.

Îşi roti scaunul şi privi la fereastra stropită de ploaie, căzând pe gânduri. Nu voia să rişte să se depărteze cu totul de program. Poate că dacă ar fi în stare să-l convingă că aducea un serviciu cerut cu disperare de societate, poate atunci el ar deveni mai rezonabil. Dar, în acelaşi timp ea ştia că va trebui să fie deschisă față de el, mai întâi va trebui să-i spună deschis de ce a finanțat acest program. Spera că o să găsească tactul necesar.

Recepționă timp de câteva momente sunetele odihnitoare, plăcute făcute de ploaie pe fereastră, apoi oftă şi se ridică. Nu-şi amintea altceva ce ar fi dorit să evite mai mult, decât să-l vadă pe Nick încă o dată.

Clădirea părea şi mai măruntă aşa plouată şi pe înserat şi ea fu cuprinsă de un tremur atunci când o apucă pe aleea îngustă. Se strânse mai tare în trenciul ei când o rafală de vânt şfichiui colțul clădirii, împrăştiind gunoaiele care se rostogoleau pe strada udă şi goală.

Aceleaşi mirosuri o întâmpinară iar la intrarea în clădire, ea însă încercă să

le ignore, dar un val de îngrijorare o cuprinse, uscându-i gura. Acest sentiment se accentuă pe măsură ce cobora prin coridorul slab luminat care dădea spre uşa lui Nick. Se opri la uşă, apoi îşi făcu curaj şi bătu.

— E deschis.

Inima ei bătea în ritm nebunesc şi ea ezită din nou un pic până când puse mâna pe mâner şi intră.

Nick tocmai venea de la bucătărie, sprijinindu-se pe cadru. Când văzu cine intrase, el îngheță.

Sydney se chinui să îşi păstreze calmul, intrând în cameră şi închizând uşa, sperând că el nu va observa cât de nervoasă este.

— Noroc, Nick.

El o privi o clipă fix, apoi se uită în altă parte, în timp ce muşchii feței lui se încordară.

— Ce vrei?

Ea încercă să înghită, dar nu reuşi, iar vocea ei era nesigură.

— Cred că este cazul să stăm de vorbă.

El îi aruncă o privire sarcastică, apoi se uită în altă parte.

— Despre ce?

— Despre program.

El o privi, vocea lui deveni tăioasă.

— Poți să faci ceva cu programul tău afurisit. Şi acum ieşi afară din apartamentul meu.

Simțind că o să fie oricum cea care va pierde din confruntarea asta, îşi adună forțele.

— O să-ți spun ceea ce am de spus, după care o să plec, dar eşti dator pentru alții ca tine să mă asculți.

Muşchii maxilarului lui se încordară, iar el se întoarse cu privirea spre fereastră.

Sydney îşi aşează cu grijă poşeta pe brațul unui scaun-balansoar vechi după care îşi vârî mâinile în buzunare, rugându-se ca măcar vocea să-i fie mai puțin tremurătoare decât mâinile.

— Da, am oferit fondul inițial pentru programul de reabilitare. Nu spun că nu. Dar în ultimele luni, mi-am dat seama cât de important este acest program în

realitate.

Se opri, căutând cuvintele cele mai potrivite, căutând cu disperare să se facă înțeleasă.

— Cea mai mare parte a recuperărilor pacienților cu afecte ale creierului au fost realizate până acum cu ajutorul voluntarilor. Şi toți cei care au participat au fost deziluzionați – pacienții, doctorii, familiile, voluntarii. Şi acum din cauza ta, programul a luat avânt. Doctorul Robertson a pus în aplicare un program de tratament agresiv şi creator care a început să dea rezultate. Şi din cauza lui, programul a reuşit să primească nişte fonduri serioase de cercetare.

Ezită, vocea i se tăie şi abia şopti.

— Şi mai este şi aportul tău.

Ea trebui să aştepte un moment ca să scape de nodul din gât.

— Doctorul Robertson spune că n-a'mai avut un pacient aşa de bun ca tine. Că i te-ai dăruit cu toată ființa ta, că te-ai luptat cu condiții aproape imposibile cu o hotărâre extraordinară.

Se întoarse, luptându-se să-şi oprească lacrimile. I-a fost necesar un moment ca să poată continua.

— Nu arunca totul la gunoi numai din cauza mea. Nu îi descuraja pe toți din cauza asta.

Gâtul ei se încordase aşa de tare că nu mai putea vorbi, îşi şterse ochii cu dosul palmei, apoi apucă poşeta şi se întoarse către uşă.

Tocmai atingea mânerul uşii când el vorbi, cu un ton aspru.

— Sydney.

Ea încremeni, cu spatele la el, încă nesigură dacă să se întoarcă.

Urmă o tăcere tensionată după care el vorbi din nou.

— De ce?

Stăpânindu-se cu greu, în mod evident, ea se întoarse, cu ochii plini de lacrimi.

— Pentru că, şopti ea întretăiat, pentru că n-am putut să suport să te văd în halul ăsta. N-am putut să suport să te văd cum te lupți din greu, fără să dispui de echipament corespunzător, fără un personal instruit corespunzător, fără terapia cea mai potrivită.

Îşi şterse din nou lacrimile, cu o notă de vehemență în voce.

— N-am mai putut suporta, Nick.

Simțea nevoia disperată de a ieşi, aşa că se îndreptă spre uşă.

El o strigă pe nume, dar ea nu se mai uită atunci când deschise uşa, având în gând numai dorința de a scăpa mai repede. După care se auzi un zdrăngănit sinistru în urma ei. Se întoarse.

Nick zăcea lat pe podea, cu bastonul lângă el. Ea înțelesese pe loc că el încercase să vină după ea.

— Nick, Doamne…

Reacția ei fu extrem de rapidă. Îşi strecură un braț în jurul mijlocului lui în timp ce el se zbătea ca să se ridice; simțind cât de tare tremură, ea se îngrijoră şi mai tare. Fără ca să-şi dea seama că propriile-i brațe tremurau îngrozitor, ea îi petrecu brațul pe după umerii ei şi îi trase cu greu genunchii sub el.

— Sprijină-te de mine, Nick. Sprijină-te şi lăsă-mă să te ajut.

O apucase disperarea când văzu cum se chinuie la fiecare mişcare, cât de încordat şi de necoordonat acționau muşchii lui, dar cel mai mult o mişcă atunci când văzu mişcarea lui către baston.

Brațul lui se strângea convulsiv pe după umerii ei, iar el îi spuse printre dinți.

— Bastonul. Am nevoie de el.

Strânsoarea lui nu slăbi; ea îşi dădu seama că el avea nevoie şi de ajutorul ei dar şi de baston pentru a se putea ridica. Ea îşi trecu mâna în jurul spinării lui, încercând să echilibreze greutatea lui cu cea a ei, în acelaşi moment ea se întinse, apucând un picior al unui aparat de gimnastică cu mâna rămasă liberă. Îl trase spre ea, apoi îl aşeză la îndemâna lui. Simțea cum el îşi adună forțele atunci când se sprijini de aparat, apoi cum cu o sforțare cumplită el se chinui să se ridice. Încordându-se cât putea, ea preluă cât se putea din greutatea lui, ridicându-se odată cu el. El oscilă un moment, apoi strângând din dinți, stătu drept. Pe fruntea lui apăruseră broboane de transpirație, dar în cele din urmă putu să-şi îndrepte complet picioarele. Sydney urmări cum îşi echilibrează poziția corpului, apoi ridică ochii spre el. Nu mai văzuse până atunci atâta hotărâre, îl cuprinse mai strâns în brațe, simțind că se sufocă de atâta milă. Îl lăsă o clipă, apoi continuă.

— Crezi că poți să ajungi până la pat?

El închise ochii şi încuviință, apoi cu un efort considerabil făcu un pas. Se opri, sprijinindu-se de Sydney în momentul în care mişcă bastonul. Ochii ei se umplură de lacrimi când înțelese semnificația acestui gest mărunt.

Când ajunse cu el în dormitor, corpul lui începu să tremure şi mai tare. Ea aprinse lumina când trecură pragul uşii, atunci se aprinse şi lampa de pe noptieră. Simți o uşurare când văzu că el avea un pat de spital mare, echipat cu un cadru pus deasupra care susținea un aparat în formă de trapez, precum şi pârghii şi inele pentru exersare.

Temându-se că va cădea dacă îi dă drumul, ea continua să-l sprijine până când el apucă un cadru. Abia auzi cuvintele lui aspre.

— De aici, mă descurc şi singur.

O cuprinse din nou teama atunci când încetă sprijinul ei şi cu sufletul la gură, îl privi atent cum manevra. Se întâmplă aşa de repede, încât ea se sperie. N-ar putea descrie mai bine mişcarea decât ca o cădere bine gândită, perfect calculată. Se pomeni că zâmbeşte tremurând toată.

— Asta a fost formidabil. M-ai speriat, dar a fost o mişcare foarte reuşită.

El ținea ochii închişi, dar ea observă un zâmbet foarte slab. Simțea nevoia să plângă.

Îi ridică picioarele pe pat şi îi scoase pantofii, apoi dădu la o parte cuvertura. El continua să țină ochii închişi cât timp ea îl înveli şi nu-i deschise decât când ea îşi trecu mâna peste pieptul lui.

— Spune-mi ce să fac, spuse ea calm.

El o privi în ochi câteva momente, cu ochi indescifrabili, apoi aruncă o privire spre măsuța de la capătul patului.

— Pastilele.

Ea se ridică şi luă un flacon cu capsule albe şi maro. El scutură din cap.

— Nu. Cele albastre.

Privi repede în toate părțile şi găsi flaconul.

— Câte?

El se chinui mult ca să poată pronunța.

— Două.

Desfăcu capacul şi turnă două pastile în palmă, apoi puse capacul la loc şi lăsă jos flaconul.

Luă un pahar cu apă de pe noptieră şi reveni lângă el. Îi dădu pastilele, trecând o mână pe după umeri, simțind o senzație protectoare atunci când îi aduse paharul la buze.

El închise iar ochii şi bău însetat, apoi făcu un semn slab cu capul. Nedorind să renunțe la contactul fizic cu el, Sydney puse paharul pe masă şi îşi retrase, fără să vrea, mâna din jurul lui. Ochii ei erau întunecați de îngrijorare.

— Medicamentul ăsta va opri tremuratul?

El făcu semn cu capul că da.

Sprijinindu-l de cealaltă parte cu brațul, ea se aşeză pe marginea patului şi se uită la el. Mângâindu-i uşor părul, lăsă să coboare mâna ei şi îl mângâie pe frunte. În timp ce îl privea nu scoase o vorbă, continuând cu mângâierile odihnitoare, molcome, aşteptând ca medicamentul să-şi facă efectul.

Încetară tremurăturile şi respirația lui deveni profundă şi egală. Un moment ea crezu că el adormise, dar simți cum încerca să-şi mişte mâna lui afectată, cea stângă. Îşi lipi mâna de fața lui.

— Ce este? murmură ea.

El deschise ochii şi o privi în ochi, fața lui destinzându-se deodată. Expresia feței lui îi atrase atenția, începu să-i mângâie tâmplele din nou, cu o atingere uşoară şi hipnotizantă. Dar el nu închidea ochii. Se uita într-una la ea, fără s-o scape din ochi o secundă şi ea simți că se frământă tot mai mult. Încercă să-şi ridice din nou brațul şi ea percepu în privirea lui, de data asta, că se simțea frustrat.

— Ce este Nick? Ce vrei? întrebă ea încet.

— Părul tău, murmură el hârâit.

Ea îl privi o clipă, neînțelegând ce vrea să spună, dar în cele din urmă înțelese şi îi ridică mâna şi îi lipi palma de obrazul ei. Respirând greu, închise ochii şi se supuse atingerii lui.

Nu se aşteptase la sentimentele debordante care o invadară atunci când simți degetele lui în părul ei. Emoția o sugrumă de-a dreptul, atunci când mâna lui i se plimbă pe față, mângâindu-i cu durere sprâncenele, ochii, gura de parcă ar rememora fiecare linie, fiecare detaliu, doar prin atingere.

Era atâta tandrețe în atingerea lui, atâta dor la fiecare atingere prelungită, încât aproape că o adusese la limita rezistenței şi nu mai putu reține un hohot de

plâns. Îi apăsă mâna pe gura ei, încercând să reţină declanşarea plânsului, dar nu mai putu în nici un fel. Lacrimile curgeau fără să mai poată fi reţinute de-a lungul obrajilor şi ea se chinuia să inspire cu toată durerea sfâşietoare din piept.

El îşi trecu un deget de-a lungul buzei ei inferioare, apoi mâna lui se strânse pe bărbia ei în timp ce-i şoptea numele.

Ea se luptă să înghită în sec atunci când deschise ochii, atât de profundă era durerea din vocea lui.

Arăta tras la faţă, cu o privire întunecată şi chinuită de efortul pe care îl făcea când vorbea. Vocea lui adunase durere, şi mânie şi o dorinţă disperată care se revărsă atunci când vorbi iar.

— Rămâi.

Ea îl privi fix, tot trupul ei era contractat datorită durerii pricinuite de atâta speranţă.

El închise ochii.

— Te rog,… nu pleca.

Scâncind ea îl cuprinse cu braţele, dând drumul sentimentelor zăgăzuite şi îi strânse capul la piept.

Întărit de propriile sentimente debordante, el reuşi să îşi tragă mâinile până pe spatele ei. Când o strânse în braţe cu toată forţa de care dispunea, tot trupul lui se cutremură din nou.

Învinsă de sentimente atât de primordiale, atât de profunde, ea de abia mai putea scoate vreun sunet, încât şopti.

— Rămân.

Simţea tensiunea care îl bloca pe el cu tot efortul de a se controla, apoi el se ridică în capul oaselor respirând greu şi-şi vârî capul lângă gâtul ei, transpirase tot.

— Vreau… doresc…

Vocea lui devenise hârâită şi întretăiată în timp ce el încerca să o strângă şi mai mult la piept.

— Te rog, Sydney.

Ca un răspuns la dorinţa sa neexprimată, ea se întoarse în braţele lui, lipindu-se cu tot trupul de el. El o ţinea strâns, mâna lui slăbită era parcă animată de o nouă energie în timp ce durerea, suferinţa şi singurătatea care altă

dată îi separase acum îi unea mai strâns.

Deasupra capetelor lor se dezlănțuise furtuna şi ploaia cădea pe pământ cu o forță întărită de vânt, dar Sydney nu sesiza decât vag natura dezlănțuită afară. În ultima jumătate de oră fusese despuiată de orice mijloc de apărare şi se simțea moale, zdrobită şi epuizată, de parcă ar fi trecut printr-o luptă fizică violentă. Se simțea golită, de parcă toată durerea acumulată dispăruse, măcar pentru o vreme cel puțin.

Îşi trecea încet degetele prin părul lui Nick, strângându-i mai tare capul la piept. Vocea ei era foarte slabă.

— Nick?

El se mişcă fără să se dezlipească de ea, încet şi dureros, ca să stea mai comod.

Lipindu-şi obrazul de creştetul capului lui, ea închise ochii, nedorind să spargă tăcerea, dar în acelaşi timp era conştientă că dacă nu se ridică acum nu se va mai desprinde de el niciodată. Şi trebuia să-i lase un mesaj lui Marg la robotul telefonic. Mâna ei alunecă spre bărbia lui şi apoi îi mângâie urechea.

— Nick?

— Ce este?

Vocea lui era groasă, de parcă ar fi fost drogat puternic şi s-ar fi luptat să nu doarmă.

— Trebuie să dau un telefon şi va trebui să închid uşa. Lipsesc numai un minut, bine?

O clipă el nu se mişcă, apoi inspiră profund. Se răsuci pe scaun cu un efort fizic deosebit. Când ea se desprinse de el, o privi. Stătea cu o mână peste ochi şi muşchii feței erau țepeni. În sufletul ei se cuibări iar nesiguranța. Cum stătea el, părea cu gândul aşa de departe, de parcă s-ar fi retras în adâncul sufletului său.

Ea ezită un moment, apoi se dădu jos din pat, clătinându-se pe picioare când părăsi camera, încuie uşa, dădu telefonul, apoi stinse toate luminile mai înainte ca să intre în baia de lângă dormitor. Tocmai când se pregătea să plece, privi în sacul de pe uşă şi găsi nişte treninguri spălate de curând. Alese pe cel mai uşor, îşi scoase hainele şi se îmbrăcă cu el.

Nick nu se mişcase între timp şi pe când străbătu camera slab luminată fu

din nou cuprinsă de nesiguranță. Încercă să ignore senzația care o frământa în timp ce-şi aranja bluza pe spatele unui scaun, apoi puse şi fusta şi pulovărul pe cadrul de crom de deasupra patului lui. Ce se va întâmpla însă dacă el va regreta că o rugase să stea?

Simțea că un sentiment de enervare îi cuprindea mijlocul şi se apăsă cu mâinile pe coapse mai înainte ca să se întoarcă cu privirea la el, neştiind cum să îşi pregătească retragerea. Când îşi ridică privirea spre el, senzația se amplifică.

El îşi mişcase brațul, acoperindu-şi fruntea şi o urmărea cu o privire indescifrabilă. Ea îşi încleştă pumnii, speriată, apoi observă că el îşi întindea încet brațul sănătos.

Un moment ea nu se clinti din loc, apoi când ochii ei se umplură de lacrimi, îi apucă mâna şi îi prinse degetele în degetele lui. El o strânse apoi cu mai multă putere şi o trase cu blândețe spre el. Sydney simți că începea din nou să tremure din tot corpul atunci când puse un genunchi pe pat şi stinse lumina, apoi se lăsă în îmbrățişarea lui uşoară, lipindu-şi trupul de al lui când el se culcă pe o parte. Îi puse capul pe umărul ei, apoi se lăsă puțin pe spate şi Nick respiră zgomotos, lăsând greutatea trupului lui să îi unească.

El îşi schimbă brațul şi îşi lăsă mâna pe obrazul ei, jucându-se cu degetele în părul ei. Ea auzi cum cu un oftat el îi pronunța numele.

Vederea lui Sydney se tulbură iar şi îşi strânse brațele în jurul lui, pe când închidea şi ea ochii, înconjurată de căldura trupului lui.

Capitolul 4

Zorii pătrunseră pe furiş în cameră, fără să aducă lumină şi culoare, cerul spre răsărit era încă acoperit cu nori negri. O ploaie mocănească lovea în geam, acoperind zgomotul oraşului şi umplând toată camera cu o linişte de dis-de-dimineață.

Nick se mişcă, căutând să învingă efectul moleşitor al medicamentelor, când simți în nări un parfum necunoscut. Îşi aminti cu o tresărire, deschise ochii şi privi în tavan, timp de un moment inima încetase să-i bată. Nu îndrăzni să se mişte, dar expiră profund simțind ceva ca o uşurare care îi trecu prin tot corpul. Un moment crezu că visează.

Ea dormea cu capul lângă pieptul lui, cu un braț în jurul şalelor lui şi, după mişcarea regulată a pieptului ei, dormea încă profund. El îşi trase încet perna sub umeri, trase uşor mâna lui stângă, cea vătămată, din jurul ei şi o aşeză pe spatele ei, păstrând în tot acest timp o expresie de sobrietate. De mult nu mai dormise aşa – un somn adânc, netulburat, în care cei cincisprezece ani trecuți se topiseră. Uitase ce al naibii de bine era să se trezească cu ea, caldă şi moale, lângă el.

Privi în gol, ochii lui întunecându-se pe când se gândi la cele întâmplate în noaptea trecută. Se temuse când înțelese că ea trebuie să plece şi nu îşi închipuia ce ar fi făcut dacă ea n-ar fi întors privirea spre el, dacă ar fi ieşit aşa fără să-l privească. Nu ştia în ce stare ar fi fost acum. Precis că ar fi fost întors pe dos.

El respiră adânc şi o mângâie fără să-şi dea seama pe umăr, lăsându-se pradă parfumului ei. Se încruntă puțin, era ceva nou. Acum ea mirosea a un parfum mult mai scump, dar care avea ceva cunoscut. Şi mai erau şi alte schimbări. Liniile fine din jurul ochilor ei, care nu erau înainte, câteva kilograme în plus, dar ce era mai evident era acel aer sigur de sine nou, şi, bănuia el, greu câştigat. Se mira şi el de cât de mândru era de succesul ei. Pe de altă parte, nu l-a surprins deloc când a descoperit că el nu a reuşit niciodată să o domine. Ea era partea necontrolabilă a vieții lui.

Sydney se mişcă în coasta lui şi Nick avu un moment de teamă. Ce se va face acum? În ultimele trei zile avusese atâtea probleme emoționale şi era atât de

umplut cu medicamente sedative încât fusese aproape inconştient. Acum era treaz şi trebuia să facă față situației create. Şi se arăta o treabă a naibii de grea.

— Nick?

Un moment el se gândi să o lase să creadă că încă dormea, dar ştia că va trebui, mai devreme sau mai târziu, să facă față situației cu curaj.

— Ce este?

Vocea ei era blândă, cu o oarecare ezitare ascunsă.

— Nu ştiam dacă te-ai trezit sau nu.

— Da. M-am trezit.

Drace, se gândi el, ăsta da răspuns.

— Cum te simți?

El percepu tonul îngrijorat din vocea ei şi se simți ca un netrebnic.

— Sunt bine.

O cuprinse mai strâns cu brațul, sperând să aibă curajul să spună ceea ce simțea.

— Dar tu?

Ea dădu din cap şi Nick îşi dădu seama că nu îi răspunse pentru că nu putea, după care închise ochii, urându-se pe sine, urând acest zid al convenienței care exista între ei. Stătuseră împreună o noapte întreagă şi acum se purtau de parcă ar fi fost străini.

— Să prepar ceva de mâncare?

După cum se simțea n-ar fi fost în stare să mănânce ceva.

— Da, dacă vrei.

Ea se desprinse de lângă el şi se ridică, iar el deschise ochii, privind nelinişstit la spatele ei drept. Simțea o anume grijă în gesturile ei, de parcă cea mai mică eroare ar putea strica echilibrul lucrurilor. Amândoi mergeau ca pe sârmă şi el era perfect conştient de asta. Şi exact asta îl speria aşa de tare.

După ce făcu duş şi se îmbrăcă, încă se simțea nesigur pe sine, dar ştia că trebuie să facă față discuției cu ea, indiferent de cât de neplăcută ar putea deveni. Noaptea trecută el greşise, nu ea. Nu se simți mai vesel nici când deschise uşa la baie şi găsi cadrul pus pentru el. Strângând din dinți el îl luă şi o porni spre bucătărie.

Sydney îl auzise desigur că venea şi-şi aranjase un zâmbet artificial pe față

atunci când el intră. Nu îndrăzni să-l privească direct în ochi pe când îşi făcea de lucru cu o cupă cu aluat, vocea ei avea un ton puțin prea vesel.

— Credeam că o să-ți placă nişte plăcinte.

El o privea, simțindu-se puțin vinovat când văzu cât de tare îi tremurau mâinile. Încercă să-şi stăpânească sentimentele pe care i le trezea slăbiciunea ei. Începu să traverseze bucătăria, vorbind cu un ton cât mai flegmatic.

— Plăcinte, da, sunt bune.

Îşi sprijini bastonul lângă chiuvetă atunci când ajunse lângă ea şi trase mai aproape automatul de cafea. O linişte grea se aşternu între ei cât timp el umplu cupa şi aruncă la gunoi zațul, gura lui era o simplă linie. Nu dorise să se complice cu ea, dar asta e. Şi acum era dimineață penibilă şi nu ştia ce să facă.

Se îmbărbătă ca să poarte o discuție ca de la om la om şi se întoarse tocmai când Sydney se îndreptase, cu tigaia în mână. Văzu licăritul lacrimilor în ochii ei şi se înmuie. De când o cunoştea pe ea, nu o văzuse niciodată plângând. Nu până seara trecută.

Văzu cum îşi şterge iute ochii şi expresia lui se înăspri şi mai mult deoarece nu voia să aibă vreo reacție la asta. Mintea lui însă se revoltă şi îşi aminti cum o văzuse prima oară, bătută şi singură şi fără cineva care s-o ajute. Îl cuprinse un fel de gol în stomac şi avu senzația chinuitoare că parcă pierduse ceva. În acel moment ar fi făcut orice, şi-ar fi vândut şi sufletul numai să facă lucrurile să fie altfel.

Ca şi cum ar fi simțit ce gândea, Sydney vorbi, cu o voce plină de tristețe şi regret.

— Îmi pare rău, Nick. Tare rău.

El închise ochii, durerea din gât era insuportabilă. Înțelegea de ce ea avea tonul acela amar în voce. Şi mai înțelegea şi faptul că nu numai pentru lacrimi cerea ea scuze. Ei îi părea rău de relația dificilă care apăruse între ei, anii care trecuseră, durerea şi – cel mai mult – o durea că nu mai putea schimba trecutul.

El înghiți în sec cu greu şi când în fine vorbi, vocea lui avea un ton morocănos.

— Şi mie.

Şi cu asta gata. Atât. Nimic mai mult, pentru că nici nu mai putea fi spus altceva.

Încetul cu încetul, el văzu că tensiunea se reducea şi că pentru o scurtă perioadă de vreme se stabilise o înțelegere mută între ei. Apoi ea plecă.

Era tare ciudat felul în care el înțelegea prudența amândurora, de parcă ei ştiau că merg pe un teren minat. Dar limitările dispăruseră la un moment dat, aşa că el acum o putea privi în ochi, deoarece ei stabiliseră totuşi o zonă neutră.

Ea inspiră adânc, de parcă se pregătea de ceva.

— Putem acum să discutăm despre program?

Nick se întoarse puțin, muşchii feței lui se încordară. Privind la ploaia care lovea în geam, el cedă cu un oftat.

— Da, cred că putem.

Sydney îl privi, vocea ei parcă îl implora.

— Te rog, Nick, nu renunța. Te înțeleg, ştiu de ce gândeşti aşa, dar este mult mai mult în joc decât…

Ea se uită într-o parte, cuprinsă de nesiguranță.

El o privi din profil o clipă, apoi termină fraza începută de ea.

— Este mult mai mult în joc decât mândria mea.

Ea se uită la el, privindu-l fix.

— Da, este. Ca urmare a succesului înregistrat de tratamentul tău, acum dispunem de o nouă relație de finanțare. Şi asta înseamnă că toți cei care participă la program vor avea de câştigat.

Expresia feței lui Nick deveni ceva mai dură atunci când el se întoarse cu spatele, nedorind ca mândria să aibă de suferit. Când vorbi în cele din urmă, vocea lui avea un ton tăios.

— Din pură curiozitate, cât de mult te-a costat ca să mă salvezi pe mine?

Ea îi evită privirea, şi Nick se sprijini de tejghea.

— Cât, Sydney? întrebă el.

Ea se întoarse către sobă, corpul ei era nenatural de țeapăn.

— Nu am finanțat singură programul. Am băgat nişte bani într-un program existent pentru a asigura o îngrijire de calitate, apoi restul l-a făcut asociația de voluntari.

El nu se lăsa aşa de uşor dus.

— Cât a fost contribuția ta?

— Nu este semnificativă.

Nick nu răspunse un timp, pe buzele lui se citea că nu avea de gând să cedeze şi continua s-o privească fix. Când vorbi în cele din urmă, în tonul lui apăruse o duritate evidentă.

— Răspunde la întrebare, fir-ar să fie. Vreau să ştiu cât.

Urmă o tăcere grea, apoi ea se întoarse spre el. Înțelese că el nu o va lăsa până când nu îi va da răspunsul, aşa că în cele din urmă cedă.

— Două sute de mii în doi ani.

— Dumnezeule!

El o privea mut de uimire. Ştia că este scump, nu găseşti un doctor ca doctorul Robertson şi încă trei specialişti, şi cu aparatură pe deasupra, pentru o pungă de alune. Ceva însă îi veni în minte, o frântură dintr-o conversație uitată de mult, ceva că programul era garantat.

— Şi pentru câți ani ai garantat pentru program?

În vocea ei apăru o oarecare oboseală.

— Nici asta nu este important. Asociația a reuşit să obțină fonduri importante. Nu a trebuit să insiste prea mult pentru asta.

Vocea lui însă era implacabilă.

— Nu este suficient, Sydney. Ce ai garantat de fapt?

Urmă o nouă confruntare de voințe, apoi ea îi întâlni din nou ochii, privindu-l resemnată.

— Am garantat pentru patru ani.

Patru ani. Patru ani afurisiți. Cum de a putut ea să obțină atâția bani? Simțea că creierul a suferit ceva ca un fel de scurt-circuit şocant.

Cum el nu mai ripostă, ea continuă cu o voce plată.

— Dacă te interesează, să ştii că nu am vrut să merg atât de departe, dar atunci când am început să studiez facilitățile şi programul, am descoperit că pentru cineva care are o afecțiune la creier nu prea existau mijloace. Din ceea ce am reuşit să-mi dau seama, a rezultat că tu aveai nevoie de un program intensiv şi agresiv. Şi nu exista aşa ceva. M-a iritat atât de mult încât am hotărât să fac orice pentru un astfel de program.

Ea îl privi acum, pe buzele ei flutura o expresie tristă.

— La timpul respectiv păruse o idee bună.

Era ceva în cele spuse de ea, în felul în care o spusese, în tonul acela

autocritic care făcu să vibreze, aproape că i se părea amuzant.

— Vrei să spui că să arunci pe fereastră două sute de mii de dolari reprezintă o idee bună?

Ea îi aruncă o privire fugară, în ochi apăru o luminiță veselă.

— Am avut situații în care am pierdut şi mai mult.

El o privi cu atenție.

— Vrei să spui că continuarea programului depinde de mine?

Ea se întoarse spre sobă şi aprinse focul.

— Doctorul Robertson a publicat câteva articole care au făcut vâlvă. Un articol trata numai cazul tău. El a prezentat mai întâi prognoza obişnuită a neurologului, ca apoi să prezinte cum tratamentul agresiv aplicat asupra ta te-a dus mult mai departe, în timp de câteva săptămâni. Tu reprezinți dovada vie că programul lui este eficient. El a mai prezentat şi guvernului o sinteză privind costul medical. A comparat cât ar costa să ții un pacient o perioadă infinită de timp într-un mediu clinic şi cât ar costa programul de reabilitare. La început programul este foarte scump, dar cu vremea, costul nu mai reprezintă mare lucru comparativ cu costul pe durată mare a tratamentului clasic.

Nick îi dădu un ghiont.

— Asta a fost ideea ta?

Ea era cu spatele la el, dar după cum reacționară umerii ei el înțelese că o nimerise.

Urmă o pauză, apoi ea răspunse cu un ton neutru.

— Atâta măcar am învățat şi eu în ultimii ani – că cel din urmă face să sune un şir întreg de clopoței.

— Da, spuse el. De asta sunt sigur că ai făcut-o.

Ea îl privi sever şi se întoarse cu fața la sobă.

— Ai de gând să reiei tratamentul?

El o privi fix, încercând să suprapună pe femeia aceasta peste cea pe care o cunoscuse cândva demult. Se întoarse şi se uită pe fereastră, pe chipul lui se citea o resemnare profundă. De fapt nu prea avea de ales.

— Bine, am să-l reiau.

Pe geam se adunaseră picături de ploaie şi, căutând să scape de senzația de teamă, el privea cum lunecă şi se adună una într-alta. Era prins în propriul lui

trup de handicapat ca într-o capcană, pentru el fiecare pas era o luptă, fiecare mişcare un efort de concentrare. Şi nu avea cum să scape. În nici un fel. Îşi va petrece restul vieții luptând să recapete o parte din ceea ce a pierdut. Linia gurii lui era marcată de un sentiment de ciudă amară, ciudă care în mod absurd şi brusc se întoarse asupra ei.

Fără să se fi gândit mai înainte, cu o voce supărată, el întrebă.

— De ce ai făcut-o?

Tăcerea era fragilă şi amenințătoare, punând în primejdie fragila înțelegere dintre ei. Sydney nici măcar nu putea pretinde că nu-i interpretează corect ostilitatea aceasta nouă, aşa că vorbi pe un ton stăpânit.

— Ți-am spus de ce.

El se întoarse cu fața spre ea, cu tot corpul încordat.

— Da? Nu cred. Cred că îmi ascunzi multe.

Cât timp îi vorbi, ea nu se uită la el, avea un ton aspru mustrător.

— Este cam târziu acum ca să analizăm faptele.

— Nu fă tu pe marele patron, Sydney. Ce te-a decis cu adevărat ca să te hotărăşti să mă salvezi?

Ea trânti paleta pentru plăcinte şi se întoarse cu fața spre el, cu ochii plini de furie.

— Ce vrei de la mine, o declarație de vinovăție? Toată conştiința mea pe un platou? Ce? Dacă ar fi fost o izbăvire a păcatelor mele, aş fi făcut orice. Dar, fir-ar să fie, nu am ce să fac. Sunt legată de ele.

— De ce ai plecat atunci?

Ea nu mai scoase un cuvânt, furia ei fusese stinsă dintr-odată de întrebarea asta neaşteptată.

Acum izbucni furia lui. Nu-şi pusese în cap s-o întrebe aşa ceva, dar acum, dacă tot pusese întrebarea, acum, dacă a pătruns într-o zonă interzisă, acum voia un răspuns.

— Ai distrus totul în două săptămâni nenorocite. Da, eu plecasem dar, al naibii să fiu, şi tu plecaseşi înaintea mea.

Clocotind de furie, Nick se apropie de ea, cu muşchii gâtului încordați. Undeva într-un colț al minții lui, într-un colț sănătos şi logic, el îşi dădu seama că dăduse peste adevăratul substrat al amărăciunii lui.

Atunci, el ştiuse că era din cauza lui, dar în ciuda a tot ce nu era ca lumea, era şi al naibii de mult bine. Nu se gândise nici o clipă că ea ar fi putut părăsi totul, toată legătura lor, dar în realitate aşa a fost. L-a părăsit fără să se mai uite în urmă, şi asta a fost trădarea.

Furia lui crescu.

— Nici măcar nu te-a interesat ce s-a întâmplat cu mine, dacă m-am lămurit despre ce este vorba. Pe toți dracii, nu! Nici un cuvânt. Nici măcar o afurisită de scrisoare. Te-am căutat săptămâni în şir, numai că nu erai de găsit, nu lăsaseşi nici o urmă – nici măcar una. Ai avut grijă, al dracului de multă grijă, să nu te pot găsi. Şi atunci a trebuit să mă tot întreb de ce. Şi asta a fost tot „o idee bună”, nu-i aşa?

Ea îl privi nemişcata, fața ei devenise de o paloare cumplită, apoi închise ochii. Vocea ei era mai mult o şoaptă, fiecare cuvânt era marcat de şocul care o lovise.

— Te întorseseşi totuşi.

Cuprins de furie, el luă paleta de plăcinte şi o izbi cu forță de perete, ochii lui fulgerau.

— Da, m-am întors. Dacă nu meritam să mă salvezi atunci, ce dracu’ ți-a venit să declanşezi o întreagă campanie de salvare acum?

Ea deschise ochii şi îl privi ca prin vis cu o expresie pierdută. Nimic nu arăta că îl auzise, nu se vedea nici o urmă de emoție.

Ea se comporta de parcă primise o lovitură năprasnică, se întoarse să plece. Furia dezlănțuită a lui Nick se puse ca o pată peste începutul de înțelegere a adevărului, aşa că o opri, întorcând-o cu fața la el, urlând ca un sălbatic.

— Răspunde-mi, fir-ar să fie! De ce ai dispărut în acest fel? Trebuie să-mi explici, măcar atât.

Ea încercă să se elibereze din strânsoarea lui, vocea îi tremura.

— Lasă-mă să plec.

Clocotind de furie, o apucă de braț.

— Nu fă pe nebuna cu mine. Vreau să ştiu de ce ai plecat.

Ea încetă să se mai zbată şi el simți cum o cuprinde un tremur prin tot corpul. Capitulă răsuflând greu, cutremurată, ochii ei erau aprinşi.

— Vrei să ştii de ce am plecat? explodă ea. Atunci să-ți spun. Am plecat

pentru că te-am iubit. Am plecat pentru că mi-era ruşine de mine.

Îşi trase braţul din strânsoarea lui, furia îi dăduse forţe noi.

— Dar motivul cel mai serios a fost că eram însărcinată.

Se răsuci şi fugi din cameră.

Nick rămase ca trăsnit, imobilizat, fără să-i vină să creadă. Însărcinată. Fusese însărcinată.

Zgomotul făcut de uşa trântită îl trezi din visare. Îşi căută bastonul. Ştia că fizic era incapabil să iasă după ea, izbi cu pumnul în uşa dulapului, necazul îl tortura şi îl vlăguia în acelaşi timp. Închise ochii, strânse din dinţi cu faţa crispată de această înţelegere înnebunitoare. Doamne, ea purtase în pântece copilul lui.

Taxiul se opri mai departe de colţ şi Nick înaintă încet pe drumul pietruit care ducea la blocul luxos de locuinţe. Capul îi vâjâia în urma bombei pe care o aruncase ea dimineaţa, numai că acum şocul începuse să se dilueze şi în locul lui apăru din nou furia.

Ce-l înfuria cel mai mult era faptul că ea nici măcar nu a vrut să-i spună. I-o spusese într-un moment când îşi pierduse controlul de sine – asta era clar după cum arătau ochii ei. Şi nu avea nici un drept să i-o ascundă. Copilul era al lui şi ar fi trebuit să-i spună.

Când ajunse la intrare, el se opri şi se strădui sâ-şi stăpânească supărarea, ştiind bine că dacă se va înfăţişa în faţa ei cu foc din toate gurile de tun, ea se va închide în ea şi nu-i va spune nimic. Dar el trebuia să afle totul despre copil, indiferent prin ce metodă.

Ajutându-se de baston el deschise uşa de la intrare, apoi înaintă prin culoarul de pază. Uşa cea grea se închise cu un fâşâit în urma lui. El studie lista cu numele locatarilor, apoi sună la numărul ei de apartament. Aşteptând să i se răspundă privi prin geamul celui de al doilea rând de uşi la holul spaţios şi elegant.

Omul care îl îngrijise în noaptea trecută când zăcuse în patul ei curăţa cu aspiratorul covorul. El privi spre Nick când auzi soneria a doua oară.

Opri aspiratorul şi băgându-şi cămaşa în pantaloni, străbătu holul şi deschise uşa. Îi zâmbi primitor lui Nick.

— O căutați pe domnişoara Foster?

Nick îşi arboră expresia lui de „polițist bun” şi răspunse tot cu un zâmbet.

— Da, am venit. Dar văd că nu răspunde.

Îngrijitorul se uită la ceas.

— Este abia cinci. Nu cred să vină acasă până la şapte.

Nick nu îşi manifestă enervarea şi păstră şi un ton normal.

— Ar fi trebuit să sun mai întâi.

Făcu un semn către hol.

— Este cumva un telefon public în hol, de la care să dau un telefon? Trebuie să chem un taxi.

— Nu este. Dar este un telefon în birou. Veniți să aşteptați înăuntru. Cu circulația asta aglomerată la această oră, s-ar putea să aşteptați ceva timp.

Nick încercă să-şi amintească numele, dar nu reuşi. Atunci întinse mâna. În ochii lui licărea o luminiță veselă.

— Nu cred că am avut timp aseară de prezentări. Mă numesc Nick Novak.

Îngrijitorul îi prinse mâna şi o strânse ferm.

— Malcolm Jefferson. Îngrijitorul blocului.

Malcolm arătă spre o uşă într-o nişă lângă cele două lifturi.

— Am aicea nişte scaune. Dacă lăsăm uşa deschisă putem vedea taxiul când trage în fața casei. Chem eu taxiul.

Deschise uşa şi îl lăsă pe Nick să intre, apoi merse la birou şi ridică receptorul.

Nick se lăsă într-unul din scaune, apoi privi prin camera cea mică. Era un spațiu administrativ, cu un birou şi o etajeră la perete plină cu ustensile pentru întreținerea curățeniei. Locul era îngrijit, bine organizat şi teribil de curat încât el îşi dădu seama numai după acest aspect de ce fel de om era vorba.

Nick se gândi la rolul jucat de îngrijitor în noaptea când leşinase el în garaj. O anumită scânteie de intuiție licări şi el miji ochii. Sydney nu se jena de acest om – nu erau relații ca cele între obişnuiții casei, pur şi simplu nu se jena. Şi nu se obținea o asemenea încredere peste noapte. Ceea ce însemna că îl cunoştea de mai multă vreme. Asta mai însemna că Malcolm Jefferson era o sursă neaşteptată de informații.

Întinzându-şi piciorul afectat, Nick se relaxă. Dacă era o treabă la care se

pricepea atunci când investiga un caz, atunci asta era arta cu care prindea un fir şi mergea pe el. Şi acum era pe punctul de a afla ceva. Rar i se întâmpla să nu aibă fler.

Nick aşteptă până când îngrijitorul termină de vorbit la telefon.

— Cred că o cunoşti pe Sydney de ceva vreme. Lucrezi de mult aici?

Malcolm se aşeză în scaunul din spatele biroului de metal şi se lăsă pe spate, punându-şi mâinile la ceafă.

— De opt ani. Am început să lucrez pentru domnişoara Foster imediat după ce a cumpărat blocul acesta.

Cântărind tonul şi conținutul răspunsului, Nick îl privea atent pe omul din fața lui. Deci, Sydney era proprietara clădirii. Nu se gândise la asta. După numele de la intrare, erau şase apartamente şi dacă cel al lui Sydney era unul din ele, înseamnă că complexul valora bani grei. Adună aceste informații şi mai adăugă şi alte informații conexe, după care relua firul principal.

— Asta s-o fi întâmplat la vremea când a avut loc o criză în zonă.

Malcolm dădu din cap.

— Da, aşa a ajuns să pună mâna pe clădire – constructorii au intrat în datorii şi era o zăpăceală generală. Apartamentele urmau să fie vândute şi doi sau trei indivizi au plătit sume mari pentru ele.

— Deci unele dintre apartamente sunt proprietatea altora?

— Trei. Celelalte sunt închiriate.

Nick se lăsă pe spate.

— Cu alte cuvinte, ea a pus la cale o afacere care i-a făcut pe toți fericiți.

Îngrijitorul zâmbi.

— Incluzând-o şi pe ea.

Scutură din cap, cu un zâmbet blând.

— Uite ce e, nu cred că aş juca vreodată poker cu duduia.

Nick îi aruncă o privire amuzată.

— Nici eu nu ți-aş recomanda.

Expresia feței lui deveni mai amabilă pe măsură ce-l studia pe celălalt. Sesizase ceva în tonul administratorului care i se păru foarte important. Era clar că o simpatiza pe şefa, dar era ceva mai mult decât atât, un fel de respect îmbinat cu admirație. Nick păstră tonul acela molcom, un ton care te invita să discuți fără

ocolişuri.

— O cunoşti de foarte multă vreme.

Malcolm se legăna pe scaun, dar când se rezemă cu brațele pe birou expresia feței lui se schimbă, ochii lui deveniră dintr-odată serioşi.

— Da, o cunosc.

Urmă o pauză mai lungă, apoi el ridică privirea şi se uită la Nick.

— Este o persoană deosebită.

Cuvintele îngrijitorului erau pline de afecțiune şi Nick simți instinctiv că era un motiv serios în spatele lealității lui Malcolm. Reluă pe un ton calm.

— Mi-am închipuit că ai fost alături de ea multă vreme.

Omul vânjos se uită la ei timp de un minut, apoi îşi privi mâinile.

— Da, multă vreme.

Nick percepu enervarea din tonul celuilalt şi simți şi că îi era îndatorat cu ceva. Cu tact, schimbă subiectul, mergând fără să se observe spre ceea ce-l interesa.

— Ştiu ce vrei să spui. Dacă n-ar fi fost ea şi acum aş fi fost într-un scaun cu rotile.

Îngrijitorul îl privi cu o uşoară nuanță de surpriză în ochi.

— Cum adică?

Nick dădu din umeri.

— A avut un rol decisiv în demararea unui program eficient de recuperare. Fără acest program acum n-aş fi fost în stare să merg.

Malcolm îl privi drept în ochi o vreme, apoi se uită iar în jos. Când în cele din urmă vorbi, vocea lui era sugrumată de emoție.

— Îi datorez multe. Dacă n-ar fi fost ea, mă întreb câteodată unde aş fi ajuns eu.

Nick ştia că dacă vrei să faci pe cineva să vorbească trebuia să-i dai un semn că eşti gata să-l asculți. Aşteptă liniştit ca îngrijitorul să continue.

Urmă o lungă pauză mai înainte ca Malcolm să înceapă să vorbească cu o voce slabă şi modestă.

— Am făcut pârnaie în est. Am fost eliberat pe cuvânt. Nu se prea găsea de lucru. Domnişoara Foster cumpărase clădirea şi constructorul care trebuia să termine clădirea căuta un paznic de noapte. Ea era din întâmplare în ziua în care

m-am prezentat pentru angajare. Când constructorul a auzit că am stat la mititica se pregăti să mă arunce în stradă. Domnişoara Foster m-a privit atent, aşa cum se uită ea, şi i-a spus că ea mă angajează ca paznic de noapte şi m-a angajat pe loc. De atunci sunt permanent alături de ea.

— De ce ai stat la mititica?

Malcolm se uită la el, privind liniştit.

— Tentativă de omor.

Nick îl privi atent şi îi spuse liniştit.

— Asta scrie în cazier, dar tu nu eşti un criminal, Malcolm.

Malcolm răspunse cu o ridicare din umeri.

Luminile din ochii lui Nick se mai domoliră.

— Ce s-a întâmplat de fapt?

Cu mâinile împreunate pe birou, Malcolm se uita în jos, cu fața marcată de durere.

— Am copilărit în Statele Unite, am făcut fotbal şi în anul doi de liceu am avut şansa să joc la profesionişti aici, în Canada. M-am însurat cu o fată din acelaşi oraş cu mine, puțin înainte de a veni aici – cea mai drăguță şi mai dulce fată din câte ai văzut vreodată. Lui Caroline îi plăcuse aici, aşa că mi-am luat cetățenie canadiană şi tocmai plănuisem să întemeiem o familie. Am avut o viață fericită – cea mai fericită.

Mâna lui se strânse şi urmă o mică pauză până reluă povestirea. Vocea lui deveni deodată aspră.

— Fiul unuia din patronii clubului tot încerca să pună mâna pe Caroline, un tip din aceia care au tot timpul un cârd de femei după ei. Se ascundea după bănişorii lui Tăticu. În fine, echipa fusese în alt oraş într-un turneu şi patronii organizaseră o mare petrecere pentru noi, la întoarcere. Au aranjat ca nişte maşini să aducă şi nevestele, numai că individul a adus-o pe Caroline – i-a spus că tatăl lui l-a trimis pe el. Era beat şi a acroşat o altă maşină pe şosea. Cele două maşini s-au răsturnat şi au mers vreo cincizeci de metri cu roatele în sus. Caroline a murit pe loc.

Nick era foarte atent, resimțind suferința omului din fața lui.

— Aşa că ai vrut să i-o plăteşti.

Malcolm ridică încet capul, cu ochii plini de amărăciune. Privi în altă parte,

muşchii de la gât se agitau în timp ce el se chinuia să înghită.

— Nu. Nu atunci. Am vrut, dar n-am făcut-o. Mizerabilul a scăpat cu suspendarea de pedeapsă. Abia peste câteva luni am încercat cu adevărat. Într-o noapte, beat fiind, a început să se laude.

Malcolm îşi trecu mâna peste faţă, iar tot trupul lui uriaş îi fu zguduit de un tremur.

— El i-a povestit unui jucător că o avusese pe Caroline. Jack i-a spus că nu-l crede, că o fată cum era Caroline n-ar fi făcut aşa ceva. El i-a râs în nas şi i-a spus că ea a încercat să i se împotrivească, dar el a ştiut că şi ea voia asta, aşa că a înghesuit-o în maşină şi i-a făcut marea bucurie.

Faţa lui Nick deveni ca o stană.

— Doamne.

— Când mi-a povestit, m-am dus la el. El mi-a râs în nas în faţă şi mi-a spus că a fost o „bucăţică" tare dulce. Atunci am sărit la el. Am avut grijă să nu se mai ia de femei altă dată.

Cu toate că se asprise în contact cu atâtea minţi sucite şi bolnave din mediul social, Nick nu devenise un om abrutizat. Urmă o tăcere lungă şi grea, apoi se uită la celălalt om.

— Câţi ani ai executat?

— Patru ani la Kingston, un an la centrul de reeducare. Eram la centru când m-a angajat domnişoara Foster.

— Şi de atunci aţi devenit prieteni.

Malcolm se încruntă gândindu-se la cele povestite.

— Nu chiar. Este greu de explicat. Ne-am întâlnit *acolo* unde trebuia să fim. De abia dacă ne vedem, şi vorbim şi mai rar. Dar eu ştiu că ea este sus dacă am probleme, şi ea ştie că şi eu sunt aici dacă ar avea nevoie de mine. În acest fel nu ne simţim niciodată singuri.

Nick se uita fix la Malcolm, cu ochi pătrunzători. Răspunsul pe care îl aştepta el era foarte aproape; încă o întrebare mai trebuia să-i pună.

— Există cineva deosebit în viaţa lui Sydney?

Vreun copil de paisprezece ani? se gândi el cu amărăciune.

— Nu. Familia mea este în Statele Unite. Domnişoara Foster n-are pe nimeni.

Nick îl privea în continuare, cu o presimțire sinistră în suflet. A doua întrebare plutea în aer. Şi atunci ce a făcut cu copilul? Asta era întrebarea la care va trebui să răspundă Sydney.

Biroul era în umbră, singura lumină venea de la lampa de pe birou şi de la monitorul calculatorului. Liniştea se alătura senzației de întuneric.

Cu scaunul rotit în fața calculatorului, Sydney stătea cu tastatura în poală, privind la ecranul auriu. Calculele arătau o diferență de câteva mii de dolari şi ea controlase cifrele a treia oară, căutând să găsească unde greşise. Dar coloană după coloană părea să se topească în cealaltă aşa că renunță. Îşi scoase ochelarii şi îi puse lângă calculator, se frecă la ochi, fiind năucă de oboseală. Pierduse două ore cu această lucrare şi nu ajunsese la nici un rezultat față de momentul când a început.

Puse tastatura pe birou, închise ochii şi-şi odihni capul pe speteaza înaltă a fotoliului, încercând să nu se gândească la nimic. Fusese aşa cum hotărâse – nu se gândise la nimic din ceea ce se întâmplase în ultimele zile, dar balastul emoțional o slăbise serios fizic. Cândva crezuse că odată cu vârsta se va schimba ceva, că va ajunge la un punct de unde vârsta va începe să compenseze vulnerabilitatea tinereții. Dar din clipa în care Nick reapăru în viața ei, descoperi că o durea tot atât de mult la treizeci şi şase de ani ca şi atunci când avea douăzeci şi doi – nu se schimbase nimic.

Ea deschise ochii şi privi în semi-întuneric, gândindu-se de ce s-a luptat atâta în ultimii cincisprezece ani. A adunat o mică avere în proprietăți şi în bunuri materiale, dar nu banii constituiseră forța care o împingea mai departe. Afacerile ei constituiau doar un teren de încercare şi atât. A trebuit să dovedească că avea creierul şi priceperea să o facă, că poate gândi mai bine ca orice bărbat, că poate să joace şi cu marii boşi. Şi asta a dovedit-o, iar în acest proces ea a câştigat şi un sentiment de autoapreciere.

În ciuda modului cum succesele ei financiare ar putea fi văzute de ceilalți, ea ştia, ştia cu *adevărat*, că nu avea nimic de a face cu norocul. Totul, cu excepția investițiilor transmise de Mabel, totul a fost realizat după capul ei. A urmat cursuri, a învățat cum se fac afacerile, a lucrat şaisprezece ore pe zi, şapte zile pe săptămână. Şi-a verificat, prin muncă dură şi prin hotărâre, inteligența,

capacitatea şi motivațiile.

Dar ceea ce ea a căutat cu adevărat să facă a fost să se verifice că este o ființă umană de valoare. Numai după confruntarea de ieri cu Nick, a înțeles în totalitate acest lucru. Succesul ei a fost motivat indirect de el. S-a transformat în cineva care să trezească respectul lui.

Îşi plimbă leneş degetele peste față şi schimbă special subiectul gândurilor ei. În seara asta nu mai poate face nimic. Mai bine s-ar duce acasă să doarmă puțin, deşi nu ştia de unde să găsească suficientă forță ca să se ridice. Auzi nişte zgomote în biroul mare, pe care le atribui femeii de serviciu şi se uită la ceas. Era mai târziu decât credea. Oftă din nou şi se întinse spre tastatură.

Se auzi ceva la uşă, se văzu lumina de la biroul mare şi ea îşi ridică privirea, crezând că este una din femeile de serviciu. Dar nu era. Era Nick.

Simți o strângere în stomac, parcă se înnodase ceva şi îl privea fără să-i vină să-şi creadă ochilor.

Sprijinit în baston, el închise uşa, apoi o privi, ascunzându-şi sentimentele, ochii lui erau negri şi de nepătruns.

— Cred că ar fi bine să stăm puțin de vorbă.

Sydney simți cum fața îi deveni palidă şi o cuprinde un sentiment de frică. Făcuse o enormă greşeală tactică când i-a spus ce i-a spus. Îşi dăduse seama chiar atunci, dar ceva negru şi irațional o adusese în starea aceea, şi a greşit. Doamne, ar fi dat orice numai să nu fi spus adevărul, să-şi fi păstrat secretul ei.

Încercând să-şi acorde un timp ca să-şi adune gândurile, Sydney închise fişierul cu care lucra şi opri calculatorul, mulțumind semi-întunericului că proteja camera. Fără să se uite la el ea îi indică unul din fotoliile de piele de lângă birou.

— Stai jos.

— Prefer să stau în picioare.

Tensiunea din vocea lui o sperie şi mai mult. Se simțea înghesuită de biroul ei, aşa că Sydney dădu scaunul îndărăt şi se ridică; pe când se întoarse către fereastră spatele ei era încordat. Vocea ei era şoptită şi calmă.

— Spune ce ai de spus.

— Şi ce crezi că am de spus? întrebă el cu o blândețe ucigătoare. Crezi că am venit să discutăm despre vreme?

Ea se uită la el, apoi se rezemă cu umărul de cadrul ferestrei privind în stradă.

— Nu, nu cred.

Vocea lui avea un ton acuzator.

— Mi-ai ascuns în mod deliberat ceva ce aveam tot dreptul să ştiu.

— N-ar fi trebuit să-ți spun deloc.

Urmă o tăcere grea, apoi el vorbi din nou, furia lui era acum acoperită de o altă emoție.

— Ce s-a întâmplat de fapt, Sydney? Ai ascuns pe undeva o fată de paisprezece ani? Ai dat-o să fie adoptată? Ai avortat? Ce? Nu crezi că am şi eu dreptul să ştiu, totuşi?

Sydney se uita în continuare în stradă, pe gânduri, o durere pe jumătate uitată îi cuprindea iar pieptul şi urca spre gât. Degețelele acelea finuțe, atât de fragile şi perfecte… Înghiți din greu şi se chinui să gonească din minte imaginea aceea.

— Au fost nişte dificultăți, spuse ea, vocea ei monotonă suna sec sau, cel puțin, aşa o auzea ea. A avut un defect congenital, la inimă. A murit la şase ore de la naştere.

Urmă o tăcere lungă până când Nick reuşi să rupă liniştea cu vocea lui zguduită.

— Copilul a murit?

— Da.

— Nu s-a mai putut face nimic?

— Nu. Nimic.

Nimic.

Îl auzi mişcându-se, auzi fâşâitul pielii fotoliului atunci când el se aşeză. Nu putea ascunde durerea pe care i-o producea amintirea, aşa că Sydney rămase tot cu fața la fereastră, chiar dacă ochii ei nu vedeau nimic. Şase ore. A fost a ei doar şase ore. Dar ființa aceea micuță a lăsat în urmă-i un gol aşa de mare încât va dura toată viața ei.

— Vrei să-mi spui tot ce s-a întâmplat?

Ea întoarse capul spre el, cu brațele încrucişate. În lumina slabă, el arăta palid şi lovit de şoc, ochii lui întunecați se conturau pe fondul pal al feței lui

răvăşite şi nebărbierite.

Vocea ei moale avea ceva care-i atrase atenția.

— Ce vrei să ştii?

El o privi o clipă, apoi îşi lăsă capul pe spătarul scaunului, cu fața în sus, de parcă ar fi studiat tot cerul. Când vorbi, în cele din urmă, vocea lui avea o uşoară duritate.

— Am spus unele lucruri…

Tresări uşor, apoi strânse din dinți enervat. În cele din urmă se uită la ea. Ochii lui erau stinşi.

— Din tot ce ştiu despre tine de una sunt sigur, ai lupta pâna la ultima suflare mai înainte ca să abandonezi un copil.

Se întoarse apoi vocea lui deveni seacă.

— Nu aveam dreptul să spun ce am spus despre tine.

Privindu-l, Sydney simți că presiunea din pieptul ei devine insuportabilă, auzea cum se disprețuia pe el însuşi şi ştia că nu va înceta să-l iubească oricât s-ar strădui. Oricât de cumplită era suferința pe buzele ei apăruse un zâmbet fin. Nick se lupta iar cu sine însuşi.

El nu ştia cum să se comporte atunci când era cuprins de emotivitate, sau de sentimentele pe care le genera sensibilitatea lui, care, cu toate că făceau parte din comportamentul lui natural, el le considera un defect. Dar ele se găseau în firea lui, teribile şi pasionate, mustind la suprafață. Asta era ceea ce îl deosebea – abia acum îşi dădea ea seama – capacitatea lui de a simți.

Acum înțelegea de ce el încercase să o facă să sufere. Pentru că el suferea şi nu ştia cum să se răzbune. Muşchii gâtului ei deveniră rigizi încât abia mai putea vorbi, dar totuşi reuşi să zâmbească scurt atunci când îşi corectă răspunsul.

— Nu aş fi părăsit niciodată copilul *nostru*, Nick.

Privirea lui se fixă asupra ei, fața lui era răvăşită, apoi închise ochii. Vorbi răguşit.

— Doamne, Sydney.

Nu mai vedea nimic, aşa că Sydney se întoarse cu fața la fereastră, unghiile i se înfipseră adânc în carne. Nu mai trebuie să se gândească la asta. Nu mai trebuie să se gândească la nimic.

Bâzâitul unui aspirator în camera de alături străpunse liniştea şi ea îl auzi

pe Nick că se mişcă. Vocea lui era puțin iritată.

— Nu vrei să plecăm de aici?

Ea dădu din cap, vorbind parcă fără viață.

— Te duc eu acasă.

Auzi apoi cum se ridică în picioare, după care urmă o scurtă linişte.

— Sydney?

Adunându-şi toate forțele care îi mai rămăseseră, ea se întoarse către el.

El o urmărea cu privirea, fața lui era atât de trasă încât ai fi spus că era bolnav.

— Vrei, te rog, să-mi povesteşti despre copil?

El radia parcă un fel de grijă, de parcă ar fi fost nesigur de răspunsul ei. Sydney îşi dădu seama cât de important era pentru el răspunsul ei. Vocea ei scăzu.

— Da, nu am nimic împotrivă.

În drum spre casă vorbiră puțin şi atunci când deschise uşa Nick era puțin nervos.

Îl aşteptă să intre el mai întâi, după care Sydney închise uşa, simțindu-se parcă golită de orice urmă de energie. Mintea ei parcă se separase de restul trupului şi avea o senzație stranie de plutire.

Vocea lui Nick destrămă vraja.

— Va trebui să stau întins.

Întoarse privirea către el şi se sperie când văzu că era pământiu la față. El porni pe coridor hotărât, fără să se mai uite la ea; muşchii lui nu răspundeau la toate comenzile lui, încât el trebuia să facă un efort supraomenesc pentru fiecare pas. Sydney ştiu că dacă se uită după el, nu va mai fi în stare să-şi stăpânească simțămintele pe care i le stârnea lupta lui. Îşi scoase mantoul şi îl puse pe marginea scaunului, întrebându-se distrată de ce oare se pregăteşte atâta pentru noile suferințe.

Zgomotul făcut de uşa de la baie o scoase din gândurile ei, după care oftă şi se îndreptă spre dormitor.

Nick îşi scosese jacheta şi o aruncase pe pat aşa că Sydney o luă şi o împături cu grijă. Trase storurile apoi se duse la debara ca să atârne jacheta. Când deschise uşile simți în stomac o senzație ciudată. Lucrurile pe care ea le

uitase atunci când plecase în grabă de la el, erau acum atârnate pe umeraşe. Nu erau îngrămădite, ca şi cum ar fi vrut să scape de ele, ci erau aranjate frumos, cu multă grijă. Încercă să îşi depăşească emoția care o îneca, luă un umeraş liber şi puse automat jacheta pe el, cu mişcări bruşte. Ar fi fost mult mai bine dacă furia ar fi fost mereu la fel de intensă.

Tocmai închidea uşa de la debara când Nick reveni în cameră. Avea o pereche de pantaloni de sport, iar în mâini avea partea de sus a treningului. Puse bastonul la căpătâiul patului. Muşchii de pe spatele lui atletic jucau pe când el se aşeză cu grijă în pat. Se răsuci pe burtă, frânt de oboseală.

Căutând să-şi învingă emoția care o sufoca, ea se apropie de pat.

— Mai ai nevoie de ceva?

El întoarse privirea în altă parte, vorbind înăbuşit.

— Nu.

Ea se uită la el, neştiind ce să facă, temându-se de ripostele lui.

— N-ai vrea, mai bine, s-o lăsăm pe altă dată?

Nu răspunse nimic o vreme, apoi se răsuci greoi pe spate, ridurile de pe față făcându-l să pară mai dur.

— Nu, nu vreau s-o lăsăm pe altă dată.

Îşi ațintise privirea asupra ei.

— Nu a fost doar un accident, nu-i aşa?

Ea îl privi drept în ochi, dorindu-şi să fi putut evita această întrebare. În cele din urmă, plecă privirea în jos.

— Da, n-a fost.

— Vrei să-mi spui şi mie de ce?

Fiind conştientă că răspunsul o va duce pe un teren necunoscut, Sydney se încordă, arborând un ton detaşat.

— Am vrut să am ceva care să-mi rămână şi după.

— După ce?

Ea îl privi, cu o privire fixă.

— Am ştiut de la început că n-o să țină mult.

Vocea lui deveni dură.

— Cu alte cuvinte, ai ştiut că eu o să plec?

— Nu eram oarbă, Nick, spuse ea afectat. Tu nu erai omul care să renunțe la

valorile lui morale numai pentru că era plăcut. Nici eu nu te-aş fi iubit dacă ai fi fost altfel.

Tonul lui se mai înmuie întrucâtva.

— Chiar dacă ai văzut că totul se va destrăma, ai luat hotărârea, totuşi, să ai un copil?

— Da.

— Când?

Urmă o tăcere îndelungată, timp în care Sydney încerca să mai reducă din tensiunea care o solicita din plin. Acest copil reprezentase singurul lucru drept din viaţa ei.

Se forţă să vorbească.

— După cele ce s-au întâmplat la petrecerea de Crăciun.

Atunci începuse sfârşitul. Atunci a trebuit să recunoască că Nick nu mai putea să se păcălească singur. Şi nici ea.

Vocea lui aspră sparse visarea ei.

— Ar fi fost bine dacă mi-ai fi spus, Sydney.

Ea recunoscu privirea aceea întunecată şi solemnă din ochii lui şi îşi acoperi faţa cu mâinile; toată suferinţa din ultimii cincisprezece ani trecu prin faţa ochilor ei. Crezuse că va muri atunci când a trebuit să-l părăsească, pentru că ştia că nu-l va mai vedea vreodată. Singurul lucru care îi mai dădea curaj era faptul că ştia că poartă în pântece ceva din el Apoi pierdu până şi acest lucru. Atât de mic şi de preţios. Îl dorise atât de mult pe acest copil. Atât de mult.

Nu-l auzi când se mişcă, nu observă că el se ridică în capul oaselor în pat, aplecându-se spre ea, până când nu simţi degetele lui care îi cuprinseră încheietura mâinii şi o trăgea spre el. O apucă de după gât şi o lipi cu faţa de pieptul lui gol. Vocea lui era aspră.

— Nu, Sydney. Pentru numele lui Dumnezeu, nu.

Strânsoarea lui delicată o duru un pic, atunci când braţele lui o cuprinseră şi-şi sprijini capul de al ei. Un moment Sydney se opuse, apoi Nick îi şopti ceva la ureche, vocea lui fiind încărcată de emoţie.

— Îmi pare atât de rău, Sydney. Atât de rău.

Nu mai putu rezista şi se lăsă moale, cuibărindu-se mai adânc în braţele lui, luptând cu disperare să-şi învingă lacrimile care se adunau. Nu trebuia să facă

asta. Nu trebuia să-l facă să se simtă şi mai slab decât era în acel moment.

El nu-şi slăbi strânsoarea şi continua să o mângăie pe păr şi Sydney nu mai simți nimic altceva decât faptul că el îi oferea liniştea căutată atât. Şi, încetul cu încetul durerea din jurul inimii ei începu să dispară. Nici unul din ei nu vorbi, liniştea părea un scut care îi apăra de lumea din jurul lor. Nick îi îndepărtă delicat firele de păr de pe față, îi sprijini bărbia în palmă şi cu delicatețe nețărmuită îi întoarse capul. O privi, cu o expresie solemnă, în timp ce îşi plimba degetul peste buzele ei. Îi dădu apoi capul pe spate şi închizând ochii îi atinse uşor buzele cu buzele lui.

Lui Sydney i se tăie respirația şi îl apucă involuntar de mână simțind că o învăluia o slăbiciune plăcută. Era atât de multă tandrețe, atâta dorință în sărutul lui încât i se păru că pluteşte. Simțea că vine din străfundurile sufletului lui şi ar fi vrut să strige ca să se elibereze de această intensitate dureroasă a sentimentelor.

Nick îi eliberă gura cu un sunet înăbuşit şi o strânse tare la piept, o strânse aproape cu sălbăticie atunci când îşi lipi fața de gâtul ei. Inspirând cu putere, întretăiat, Sydney închise ochii sub acțiunea unui sentiment atât de puternic încât i se părea că se va rupe în două. Doamne, cum îl iubea.

Numai atunci când simți cum se clatină, numai atunci înțelese ea că el era la limita puterilor fiind gata să leşine. Strângându-l şi mai tare în brațe, cu vocea sugrumată aproape, îi şopti.

— Lasă-mă să te ajut să te culci la loc.

El nu răspunse şi ea continuă să-l țină strâns, dar ceea ce simțea ea nu îi permitea încă să vorbească.

— Te rog, Nick, murmură ea încet.

Tot trupul lui se cutremură, apoi el îşi slăbi strânsoarea, iar fața lui când se depărtă de ea arăta de granit.

Nu se mai uita la ea atunci când se îndreptă din şale şi Sydney înțelese că în interiorul sufletului lui avea loc o nouă bătălie. I se încleştase gâtul de atâta efort, încât nu mai putea nici măcar să înghită în sec aşa că îşi strecură o mână în jurul taliei lui, susținându-l până când el se lăsă puțin pe spate. Sydney îl lăsă acum, dar mai înainte ca ea să-şi retragă mâna, se simți apucată de încheietura mâinii. Nick o ținea cu mâna sănătoasă şi avea dinții încleştați. Deoarece fiecare

mişcare îl epuiza, el închise ochii şi se lăsă din nou pe spate, dar asta nu însemna că slăbea şi strânsoarea braţelor. Expirând zgomotos el o privea cu ochii lui indescifrabili, apoi o trase mai aproape de el.

Vocea lui Sydney se auzea ca o şoaptă.

— Lasă-mă să-mi scot jacheta.

El o privea cu ochi negri şi arzători. Vru să spună ceva dar înghiţi în sec şi închise ochii. O strânse din nou în braţe.

Ea înţelese că el nu îi mai dădea drumul. Sydney îşi scutură jacheta de pe umăr, apoi îşi eliberă o mână. Deşi nu mai putea să-l privească din cauza lacrimilor, ea îi apucă mâna stângă, cea afectată, şi cu buzele tremurânde îi prinse degetele în degetele ei. Trăgând şi cealaltă mână din strânsoarea lui, reuşi să arunce jos jacheta. Faţa lui Nick se crispă de durere atunci când o culcă lângă el. Îi şoptea răguşit numele în clipa în care o lipi de el, unind cele două trupuri într-o îmbrăţişare disperată.

— Ţine-mă strâns. Doamne, Sydney, ţine-mă strâns.

Îl ţinu, cu toată puterea de care mai dispunea, cu faţa udă de lacrimi, lipită de el.

Capitolul 5

Nick privea în tavan, cu o expresie serioasă pe chip, mângâind-o uşor pe Sydney pe spate, simțind trupul ei vârât cât mai aproape de al lui. Se simțea de parcă ar fi fost trecut printr-un storcător de sentimente, dar în acelaşi timp simțea o pace în suflet cum nu mai simțise de mult. Aseară, când ea venise în brațele lui, era atât de obosit încât chiar dacă ar fi fost în joc viața lui, tot n-ar fi putut spune mai multe cuvinte. Numai că nu au avut mult de discutat. I se părea că apropierea fizică devenise un nou fel de tratament recuperatoriu, izgonind furia pe care o nutrise din clipa în care îl părăsise. Acum înțelegea că nu cauza pentru care îl părăsise ea îl scotea din minți. Acum când ştia sigur acest lucru, acum putea să renunțe la supărare.

Se uită la ea, cu un zâmbet înflorit la colțul gurii. Cine şi-ar fi închipuit că vreunul din ei ar fi putut dormi? El unul, sigur nu s-ar fi aşteptat la aşa ceva, şi probabil că nici nu s-ar fi întâmplat dacă ar fi stat de vorbă. Dar n-a fost aşa, nu a avut chef de vorbă, nu atunci, cel puțin. I s-a părut că este suficient dacă o poate ține în brațe, eliberat de obsesia răzbunării furioase. Şi îşi dăduse seama că şi Sydney avea tot atât de mult nevoie de relaxare fizică, ca şi el. Trebuia să recunoască că a fost puțin surprins când a observat că ea adormise, dar i-a fost suficientă o singură privire spre fața ei palidă, la cearcănele negre de sub ochi, ca să înțeleagă că şi ea era epuizată, ca şi el.

O strânse mai bine cu brațul şi îşi alătură obrazul de părul ei mătăsos, fiind mai mult decât fericit că dormea aşa. O briză de dinaintea zorilor făcu să zornăie obloanele, trimițând un aer rece peste ei, şi Sydney oftă şi se vârî mai mult în el. Cu mare grijă, ca să n-o trezească, Nick îşi lăsă în jos ’ mâna dreaptă şi apucă un colț al cuverturii. O trase apoi peste ei, acoperindu-i bine umerii.

Fața lui avea un aer sever. Se gândea dacă ea se întrebase oare, atunci când erau în culmea emoțiilor, de ce nu a făcut el nimic altceva decât s-o țină în brațe. Se temea să nu-l întrebe de ce. Părăsi acest gând tulburător şi se uită la ceas. Cinci şi jumătate. Mai avea două ore şi jumătate până când va trebui să se scoale. Îi mângâie cu tandrețe părul ei mătăsos şi o cuprinse mai afectuos în brațe, bucurându-se de senzația de a o simți în brațele lui. Două ore şi jumătate – nu era prea mult totuşi.

Trecu aproape o oră până când Sydney se mişcă puțin. Nu se trase din strânsoarea brațelor lui ci se lipi şi mai tare de el, de parcă ar fi vrut să se cufunde şi mai mult în căldura şi siguranța brațelor lui. Deşi era conştient că era o mişcare în somn, deci ceva instinctiv, Nick simți cum îl trec toate caznele infernului şi trebui să strângă din dinți ca să stăpânească sentimentele care îl animau. Degetele lui se încurcară în părul ei şi el o sărută pe creştetul capului, cu un sărut uşor şi prelung.

Ea se mişcă din nou, încălzindu-i cu răsuflarea gâtul, apoi ea se linişti dintr-odată şi atunci el ştiu că nu se trezise de fapt. O cuprinse mai bine şi vocea îi era şi ea cuprinsă de emoție.

— Bună dimineața.

Ea ridică cu o expresie mirată capul.

— O, nu, şopti ea. E deja dimineață?

El îi zâmbi.

— Da, e dimineață.

Putea să jure după cum îl privea că ea era şocată, şi de ce anume.

— Nu s-a întâmplat nimic, Sydney, spuse el, mângâind-o tandru. Îşi plimbă degetul peste semnul roşu de pe obrazul ei. Nu ai încălcat legea federală dacă ai adormit, să ştii.

Ea zâmbi uşor, dar privirea rămase la fel. El o apucă de umeri şi o trase jos, vârându-i capul lângă gâtul lui.

— Şi în afară de asta, şi eu am dormit.

Genele ei lungi se frecară de pielea lui atunci când ea închise ochii. Sprijinindu-şi capul pe capul ei, el privea departe în timp ce o mângâia pe umăr.

Până când vorbi în fine, trecură câteva minute.

— Vrei o cafea?

El zâmbi, dându-şi seama că ea căuta să schimbe vorba.

— Nu, nu vreau cafea.

Ea încercă să ridice capul, dar îl ținea strâns lipit de el.

— Nu vreau cafea. Vreau să te țin aşa. E bine?

Abia când zâmbi şi ea, începu să se relaxeze cu adevărat.

— Văd că pot să mai respir.

Linia zâmbitoare din jurul gurii lui se accentuă.

— Asta-i o faptă cu adevărat nobilă din partea ta.

Ea râse încet şi-l trase uşor de ureche. El o prinse de mână şi o ținu strâns lipită de pieptul lui gol.

— Ai fost ieri la terapie?

— Da, mămico, am fost ieri la terapie.

Tonul lui zeflemitor o obligă să reacționeze, aşa că se eliberă din strânsoarea lui şi se sprijini într-un cot, cu un licărit primejdios în ochi.

— Ai devenit un nesuferit, Novack.

El zâmbi şi când se răsuci într-o parte, îi alunecă plapuma.

Ea se repezi să-l lovească peste coaste, în joacă, dar o cuprinse groaza şi se făcu albă la față. El înțelese că îi văzuse la lumina slabă a dimineții cicatricile. O apucă de încheietura mâinii şi îi coborî mâna ca să acopere cu palma urmele.

— E-n regulă, spuse el încet. Sunt cicatricile de la tuburile pe care le-am avut în piept.

Ea închise ochii, străbătută de un fior, dar el o trase din nou în brațele lui. Era limpede după căutătura ei că crezuse că erau răni făcute de glonț. El deveni serios. Dacă ea reacționa atât de violent la cicatricile de pe piept, va trebui să aibă grijă să nu vadă niciodată pe cele de pe picioare.

O mângâie pe spate, căutând s-o liniştească.

— E-n regulă, dragă. Zău aşa.

— Of, Doamne, Nick…

Ea îl cuprinse cu brațele şi îl ținu strâns, atunci el pricepu pentru prima oară ce infern trăise ea când fusese el rănit. Ezită, întrebându-se dacă era bine să o întrebe mai departe. Totuşi simți că trebuia s-o întrebe.

— Cum ai aflat de incidentul armat?

Ea încremeni şi el simți cum i se încordează tot trupul după care se desprinse de el. Tonul ei era neutru şi ținut sub control.

— Am citit în ziarul de dimineață, mai înainte ca să apară numele tău.

Se jucă cu bărbia ei, dar ea nu voi să-l privească în ochi. Nick era convins după cât de tensionată era că întrebarea lui o răscolise. O trase de bărbie în sus, forțând-o să se uite la el. Fața ei era marcată de durerea amintirii. Când vorbi din nou vocea lui era calmă şi liniştitoare.

— Şi cum de ți-ai dat seama că era vorba de mine?

Ea îl privi un moment, apoi privi parcă prin el şi răspunse cu o voce tăioasă.

— Seara, la ştiri.

Când o privi, când văzu duritatea din ochii ei, Nick înțelese ce şoc a trăit ea în acele clipe. Nici nu-şi putea imagina măcar cum s-ar fi simțit el, dacă ar fi văzut la televizor şi în ziare fotografia ei, cu precizarea că se găseşte între viață şi moarte. Chiar dacă odată ea aproape că îl distrusese, în nici un caz nu încetase să-l iubească. Chiar când era ros de gelozie şi furie, tot ştia că îl iubeşte. Ar fi fost îngrozitor să afle felul în care a aflat ea, şi chiar dacă nu ar fi fost aşa de grav el era convins că o adusese la culmea disperării. Şi, aşa, pentru prima dată, el a înțeles clar ce o făcuse să se implice în programul de reabilitare.

Gâtul i se încordă atunci când o mângâie pe față, aşa că aşteptă să se mai destindă puțin. Când vorbi în cele din urmă avea un ton aspru.

— Te-ai dus la spital, nu-i aşa?

— Da.

— Când?

Ea plecă uşor capul ca să nu-i întâlnească privirea şi vocea îi tremura uşor.

— Am căutat să nu mă duc timp de trei zile, apoi nu am mai putut rezista. Ştiam că nu lasă decât membrii familiei la centrul de intervenție chirurgicală, aşa că am spus că sunt cumnata ta.

Nick expiră zgomotos şi o strânse la piept.

— Îmi pare rău, Sydney, şopti el tremurat. N-aş fi dorit să treci vreodată prin ce ai trecut.

Ea se lipi mai strâns de el.

— Nu mai contează acum.

Ba conta. Cel puțin pentru el conta. Doamne, cât de mult conta. Închise ochii şi o ținu strâns lângă pieptul lui. Pieptul îi era aşa de greu încât nu reuşi să inspire profund. Şi atunci, oricât ar părea de straniu, îşi dădu seama că acum era momentul să întrebe de copil.

— Cum arăta ea?

Sydney nu răspunse o bună bucată de vreme, apoi îşi schimbă poziția ca să poată să se uite în ochii lui. Ochii ei erau plini de lacrimi, buza îi tremura.

— Era frumoasă, Nick. Frumoasă.

Simțindu-se, mai mult ca oricând, o parte din viața ei, el îi şterse o lacrimă

cu degetul mare; atingerea lui fusese nesigură, dar teribil de delicată. Vocea lui avea o rezonanță seacă.

— Atunci spune-mi şi mie.

Inspiră adânc, după care reuşi să zâmbească tremurând.

— I-am pus numele Nichole…

Zgomotele din stradă aveau deja specificul circulației de dimineață când Nick se uită din nou la ceas. O apropie pe Sydney de el.

— Va trebui să mă scol, dacă vreau ca să fiu gata la ora când va sosi Handi-buzul de la spital, spuse el liniştit, nemulțumit că trebuia să renunțe la plăcerea nevinovată de a o simți lângă el. În ultima jumătate de oră, nu vorbi nici el şi nici ea – nici nu ar fi avut ce. Ea îi spusese tot ce ştia despre fetița lor şi el a încercat să o consoleze cum a putut. Şi-ar fi dat bucuros mâna lui dreaptă numai să fi văzut ce fetiță născuse Sydney…

Îşi mişcă uşor capul pe umărul lui.

— Pot să te duc eu cu maşina.

El îi netezi părul şi o sărută cu delicatețe pe sprâncene.

— Am o idee mai bună. De ce nu vii tu cu mine?

Sydney încremeni, apoi ridică iute capul şi se uita la el.

— Vorbeşti serios?

El zâmbi cam strâmb.

— Da.

Nick se simți aproape vinovat când observă cum i se aprind ochii.

— Vai, Nick, zău că mi-ar plăcea să vin.

El zâmbi iar.

— Atunci sus fundul, doamnă. Nu cred că voi bate vreun record de viteză taman azi.

Se dădu jos din pat atât de repede încât Nick nici nu avu timp să mai spună ceva. Ea lăsă mâinile în jos de disperare când se privi mai atent. Chiar şi Nick a trebuit să recunoască că era răvăşită. Părul ei era încâlcit, fața ei era brăzdată încă de dungi după somn, şi lucrurile de pe ea arătau – zău, arătau de parcă ar fi dormit îmbrăcată. De fapt el se gândea că aşa arăta mult mai atrăgătoare ca oricând. O privi şi ea observă că îl amuză cum arată.

— Mai ai un rând de haine în debara, mai este şi o perie de dinți nouă la baie şi cafeaua e în cana de pe dulăpior.

Nick trebui să recunoască că, atunci când ea termină să se aranjeze, arăta al naibii de bine. Îşi pusese fusta aceea gri şi uşoară şi bluza albă de mătase pe care o lăsase la el, le purta cu acea eleganță neglijentă care era o continuare discretă a felului ei de a fi. Era, hotărât lucru, o doamnă care avea clasă.

Evident că numai el avea părerea asta. Când sosiseră la centrul de tratament câteva capete se întoarseră după ea şi i se păru că chiar Beth, când o văzu, făcu ochii mari. Chiar şi Femeia Dragon a rămas cu gura căscată.

Nick se aştepta ca cele trei ore de tratament să fie un adevărat infern, dar se simți de parcă dăduse de un izvor de energie. Beth îl mai iertase ieri la exerciții, dar azi a fost fără milă. L-a muncit până când a scos untul din el, transpirase tot şi îi tremurau brațele atât de tare, atunci când termină lucrul la aparate, încât avea senzația că este paralizat. Dar termină tot programul şi a făcut şi şase traversări ale camerei fără baston.

Când a ieşit din vestibul, după duş, şi după ce s-a schimbat a găsit-o pe Sydney vorbind la telefonul public. Ea se uită spre el cu o expresie încurcată, apoi plecă uşor capul. Era foarte atentă.

Nick se sprijini mai mult pe baston şi o privea, picioarele lui tremurau de atâta efort. Din frânturile de conversație pe care le auzise îşi dădu seama că era o convorbire de afaceri. Pe când mergea încet spre hol se gândea la acest aspect. După cum o cunoştea el pe Sydney, ştia că îi plăcea să facă mai multe lucruri odată şi deodată înțelese că, dându-i peste cap programul în ultimele zile, îi făcuse un mare deserviciu. Asta îl enervă. Nu-i plăcea că o pune în situații neplăcute.

Ea îl ajunsese din urmă, trenciul ei se deschise larg atunci când ajunsese în pas cu el.

El puse o mână după umerii ei şi-i zâmbi.

— Arătai foarte cufundată în gânduri. Ți s-au scufundat cumva corăbiile?

Ea îi zâmbi şi-şi trecu brațul în jurul mijlocului lui.

— *Totdeauna* se mai scufundă câte o corabie.

Îi plăcea să o simtă alături de el, existența unui sprijin în imediata apropiere era exact ce-i trebuia pe moment, dar nu putea s-o țină pe lângă el tot timpul.

Vorbi pe un ton serios, neaşteptat de sec.

— Îți încurci programul din cauza mea, nu-i aşa?

Ea îl privi atent, apoi se uită în altă parte.

— Nu, totul este în…

Ținându-şi bastonul pe degetul mare, el o apucă de bărbie şi o forță să se uite în ochii lui.

— Nu, spuse el încet. Nu încerca să mă minți.

Apoi îi zâmbi şmechereşte ca să-şi mai îndulcească cuvintele.

— De obicei mă odihnesc o oră sau două după ce muncesc în halul ăsta, aşa că mai bine lasă-mă acasă şi vezi-ți de treburile tale. Poți să mă suni mai târziu ca să stabilim ce mai facem.

Observă că ea nu voia, aşa că îi fu mai uşor să continue pe acelaşi ton.

— Sau aş putea lua mai degrabă Handi-buzul care să mă ducă acasă.

Nu, exclamă ea violent.

Îl privi o clipă nemişcată, fără să i se poată citi nimic pe față, apoi oftă pe un ton mai înțelegător.

— Nu, cel puțin lasă-mă să te duc eu acasă.

El o strânse uşor de umăr, când se sprijini ca să-şi recapete echilibrul şi porni către uşă.

— Ştii doar că am dreptate, spuse el cu nonşalanță. Ți-ai amânat întâlniri importante şi Dumnezeu ştie ce alte treburi, şi zău că nu trebuie.

Se opriră puțin, aşteptând ca să se deschidă uşa automată; ea îl privi cu o luminiță veselă în ochi.

— Nu eşti simpatic atunci când ai dreptate.

El se opri ca s-o privească mai bine, topindu-se tot când o văzu cum îşi duce după ureche o şuviță rebelă de păr. Probabil că are ceva de moron în firea lui. O să-şi petreacă toată după-amiaza singur în pat, dorind teribil să fie şi ea alături, amintindu-şi ce bine era când o ținea în brațe. O mângâie pe obraz, dorind să spună: Vino cu mine. Ochii lui se întunecară şi mormăi ursuz.

— Du-te la treburile tale, Sydney.

O oră mai târziu, se mai gândea la starea lui, întins în pat cu mâinile puse sub cap, privind-o pe Sydney cum îşi aranjează un batic în jurul gâtului. Dar oricât ar fi dorit ca ea să mai rămână, ştia că e mai bine aşa. Trebuia să-şi vadă

fiecare de treaba Lui, că altfel totul va începe să se deformeze urât. Şi nu voia aşa ceva.

Părul lui Sydney se înfoie sub efectul sarcinilor electrostatice atunci când îmbrăcă peste cap pulovărul de caşmir gri, iar apoi fără să-şi dea seama, îl mai şi netezi cu mâinile în față şi-şi aranjă mânecile. Îşi strânse manşetele de la bluză şi veni la pat ca să-şi pună cutia de toaletă în poşetă.

Nick îi aruncă un zâmbet strâmb şi o prinse de încheietură.

— Arăți grozav, spuse el somnolent.

Ochii ei luciră atunci când îl lăsă să o tragă spre el.

— Aş fi vrut să pot spune acelaşi lucru despre tine. Însă arăți de parcă te-ar fi călcat un tanc.

El îi aruncă un zâmbet leneş.

— Aşa mă şi simt.

Îi puse mâna pe ceafă şi îl privi îngrijorată.

— Aşa eşti întotdeauna după tratament?

— De obicei, da. Vreme de un ceas sau două mă simt burduşit rău.

Îl mângâie pe bărbie cu dosul palmei, atingerea ei era plină de tandrețe, iar când vorbi de abia se auzea ce spune.

— Atunci culcă-te şi vorbim mai târziu.

Nu putea să sufere s-o vadă cum ochii ei arătau atâta regret. Oftă prelung, îşi trecu mâna la spatele ei şi o lipi la piept. Auzi cum i se tăie respirația şi închise ochii, încercând să-şi liniştească sentimentele care îl incitau. Doamne, era aşa de bine când o ținea în brațe. O tăcere adâncă îi acoperi pe amândoi, el o strânse mai tare în brațe dorind parcă să absoarbă orice senzație care venea din partea ei. O ținuse în brațe toată noaptea, dar nu era de ajuns, în nici un caz nu era de ajuns. Ar fi vrut grozav să poată opri timpul în loc.

În cele din urmă ea oftă şi se desprinse de el, vocea ei era emoționată.

— Dacă nu plec acum, nu mai plec niciodată.

El lăsă să-i alunece mâna de-a lungul spatelui ei.

— Ştiu.

Se aplecă şi îl sărută uşor pe obraz, apoi se desprinse încet de el.

— Te sun mai târziu.

El o urmări cum traversează camera. Simțind parcă un gol imens în suflet,

ea se opri la uşă, apoi inspiră adânc şi dispăru în hol. Nick auzea cum îi bate inima, închise ochii, se luptă cu senzațiile care îl invadau. Doamne, ce se petrecea acum era o greşeală imensă sau cel mai bun lucru care i se putuse întâmpla?

Întrebarea se tot învârti în mintea lui aproape toată după-amiaza. Nu se aşteptase să poată dormi după plecarea ei, dar cu toate acestea dormi trei ore încheiate. Când se sculă nefiind ea ca să-l sprijine, trebui să se descurce singur şi iar îl năpădiră gândurile. Trebuia să înțeleagă că de fapt nu se schimbase nimic. Nu, nu chiar nimic. Cel puțin rezolvase unele probleme mai vechi.

Mai trebuise să înțeleagă că ceea ce se petrecea între el şi Sydney era, în cel mai bun caz, o treabă măruntă, fragilă şi uşor de destrămat. Singurul lucru care se schimbase era că acum amândoi ajunseseră pe un fel de teritoriu neutru. El a înțeles de ce a dispărut ea şi de ce s-a implicat ea în programul de reabilitare. Amarul şi supărarea lui în ceea ce priveşte ambele probleme fuseseră şterse cu buretele în noaptea trecută. Şi mai era apoi copilul – asta era o legătură care nu putea fi ştearsă vreodată. În concluzie exista între ei doi o zonă fără probleme care însă era foarte limitată şi acest lucru era, prin natura faptului în sine, întristător.

Mai erau apoi şi factorii surpriză. Lucruri de care nu ştia nimic la momentul actual – şi lucruri pe care ea nu le ştia despre el. Gândul că va trebui să le lămurească pe toate îl îngrozea. Dar în afară de asta şi gândul că ea îi va spune lui lucruri pe care nu ar vrea să le audă îl speria şi mai mult.

Şi colac peste pupăză mai era şi debilitatea lui. Deşi ca să fim cinstiți, ştia că asta era o problemă doar în măsura în care el o transforma într-o problemă.

Ceea ce-l nemulțumea într-una era faptul că existau lucruri cu care ştia cum să procedeze şi altele pentru care nu avea nici o soluție. Unul din lucrurile fără soluție era şi trecutul lui Sydney. Nici nu voia măcar să se gândească la problema asta. Şi probabil că asta era şi soluția. Dacă învățase ceva în aceste luni aceasta fusese regula să ia lucrurile pe rând, câte unul pe zi. Poate că aşa şi trebuie să rezolve acum problemele, câte una pe zi, pas cu pas. La fel cum a făcut şi cu debilitatea lui.

Spre seară, începură să-l doară toate mădularele. Mâinile îl dureau atât de tare încât de abia putea să le strângă, şi starea lui de spirit era atât de rea încât

era în pragul disperării. De ce oare şi-a făcut-o singur? Ultimul lucru de care mai avea nevoie era un alt nor de tristețe şi amar care să se aşeze deasupra capului lui. A avut parte suficient de aşa ceva cât a fost internat în spital.

Şi se mai şi întreba dacă o să mai telefoneze Sydney. De vreo cinci-şase ori pusese mâna pe telefon ca s-o sune, dar a renunțat, scârbit de el însuşi. Dacă ea a spus că va suna, înseamnă că va suna.

Pe la ora şase, începu să se îndoiască. Tot soiul de ipoteze se îngrămădeau în mintea lui şi el era convins că dacă ar mai fi avut puterea fizică să se ducă la ea la birou singur, ar fi fost până acum deja pe drum. Numai că avea unele dubii că ar mai putea ajunge până la uşa din față, darămite până în oraş. Ar fi dat orice să nu mai fie aşa de disperat.

Pe la ora şapte, se convinsese deja că şi ea a examinat mai realist situația şi că şi-a dat seama că erau mult prea multe dificultăți. Se întinse pe sofa, gândindu-se la aceste probleme şi la soluțiile lor, căutând să se hotărască ce să facă dacă ea nu o să-i mai dea telefon, când în chiar acel moment sună – telefonul. Îl ridică imediat, cu gândul că va auzi vocea altcuiva.

Dar era vocea ei – uscată, moale şi marcată de oboseală.

— Salut, îmi pare rău că am întârziat, dar de abia am terminat o şedință a consiliului de administrație.

El trebui să aştepte până se mai calmă puțin, mai înainte ca să-i răspundă ceva.

— Pari abătută.

O auzi cum oftează.

— Da, puțin. Dar cel mai mult îmi este foame. Ce zici de ideea ca să mergem să mâncăm ceva în oraş, în seara asta?

Nick nu mai fusese la restaurant de când fusese rănit. Lecțiile de servirea mesei au fost atât de cumplite şi de obositoare şi încă mai avea de învățat. Încă nu reuşea să-şi taie singur carnea şi dacă l-ar apuca tremuratul, i se putea întâmpla orice. Şi când era obosit era şi mai rău. Nu prea îl atrăgea ideea să se facă de râs într-un restaurant plin cu lume, nici măcar dacă ar fi fost singur, darămite s-o mai aibă dinaintea lui şi pe Sydney.

— De ce să nu vii aici şi să comandăm acasă mâncarea?

— Preferi aşa?

Uşurarea din vocea ei îl făcu să zâmbească un pic şi i se păru absolut necesar să fie deschis cu ea.

— Ca să-ți spun cinstit, aş prefera mai degrabă aşa. Talentele mele la masă abia au depăşit nivelul omului de Neanderthal.

Ea râse uşor.

— Se pare că ai fi în stare dacă te-ar ajuta un prieten.

Felul în care i-o spusese îi topi şi ultimul dram de tărie de care mai dispunea. Se simți cuprins de un fel de apăsare în piept care îl împiedică să mai respire. Când reuşi să vorbească, vocea lui era încă aspră.

— O să mă mai gândesc la asta.

Ea râse din nou, puternic, blând şi teribil de provocatoare. Nick închise ochii, dorind s-o țină de vorbă numai să nu se mai gândească la altceva.

— Te rog. Ne vedem în curând.

Simțindu-se de parcă nu mai avea vânt la pupa, Nick apucă telefonul şi spuse cu un ton răguşit.

— Sydney?

— Ce?

— Nu întârzia mult.

Urmă o tăcere electrizantă, apoi el o auzi cum inspiră adânc şi sacadat.

— N-o să întârzii.

Nick puse telefonul în furcă. Cât îi va trebui ca să ajungă aici? Douăzeci de minute? O jumătate de oră? Strânse din dinți, aşteptarea era aproape de nesuportat. Doamne, el nu credea că va dura aşa de mult.

I se păru că durase o viață până când auzi uşa trântindu-se la intrare. Se strădui să se ridice în capul oaselor, fără să-şi dea seama cât de tare îi tremurau mâinile. Dându-şi seama că nu avea cum să ajungă până la uşă până va ajunge ea în cameră, el se lăsă din nou pe spate, fără să se mai poată gândi la altceva decât la cât de mult ar fi dorit s-o simtă lângă el în acel moment.

Ea intră ca o boare, plină de viață, dar se opri brusc, fața ei deveni îngrijorată atunci când se uită mai bine la el.

— Ce nu este în ordine?

El scutură din cap şi strânse din dinți ca să-şi stăpânească şuvoiul de emoții care îl năpădiră.

Lăsă jos pachetele şi îşi aruncă mantoul cu o mişcare rapidă. În timp ce traversa camera venind spre dânsul, pe chipul ei se citea o îngrijorare profundă. Îi cuprinse capul în mâini, privindu-l îngrozită.

— Ce s-a întâmplat? repetă ea insistent. Tremuri ca o frunză…

Nick închise ochii şi o cuprinse cu braţele, trăgând-o spre el cu câtă forţă mai avea. Când o ţinea aşa se simţea în siguranţă. Îşi ascunse faţa în gâtul ei, căznindu-se să nu se lase pradă stării emoţionale care îl cuprinsese.

Sydney rămase o clipă nemişcată, apoi îl cuprinse şi ea cu braţele. Vocea ei era plăcută şi marcată de îngrijorare atunci când îi şopti la ureche.

— Spune-mi despre ce este vorba. Te rog, Nick.

Îi trebui o vreme până să poată da un răspuns şi când reuşi vocea lui era groasă şi aspră.

— După-amiaza asta a fost al dracului de lungă. Inspiră lung şi îl strânse mai tare în braţe.

— Îmi pare rău că am întârziat. Nu m-am aşteptat să ţină atâta şedinţa.

Nick încă se mai lupta să-şi stăpânească senzaţiile pe care i le răscolise ea, înghiţi în sec şi o mângâie pe cap. Mâna lui tremura uşor la atingerea părului ei buclat, des şi mătăsos.

— Nu mai are importanţă acum.

Se răsuci într-o parte, culcând-o şi pe ea alături, alăturându-şi trupurile. Inima îi bătea puternic, o strânse şi mai tare în braţe, aducându-i capul în scobitura umărului. Închise ochii şi se simţi cuprins de un tremur uşor, mulţumit că în fine o avea alături de el. Toată după-amiaza fusese disperat. Ca un morfinoman căruia îi lipsea drogul. Dorea s-o cuprindă în el, să-i absoarbă căldura, moliciunea, vitalitatea. Se mira că reuşise să stea fără ea atâtea ore.

Vocea ei avea ceva amuzant atunci când îi şopti:

— Am adus ceva bun pentru noi doi.

El îşi plimbă mâna pe coapsele ei şi apoi pe spate, simţind orice curbă, orice gropiţă. Nu îl amuza ideea să o lase să plece de lângă el, aşa că o strânse la piept şi-i spuse cu un ton mormăit.

— N-ar fi mai bine să mâncăm ceva mai târziu?

— Dacă o să-ţi placă cremvurştii când se răcesc.

Ar fi preferat mai degrabă să moară de foame decât să îi dea drumul şi se

îmbăta cu parfumul ei, fără s-o lase din brațe.

— De ce să nu mergem mai departe şi să-i lăsăm până se vor răci de tot?

Sydney râse şi-şi lipi fața de gâtul lui, răsuflarea ei îi încălzi pielea.

— Bine, reci ca gheața.

Se delacta cu prezența ei alături, gândindu-se cum de a fost în stare să trăiască fără ea în ultimii cincisprezece ani. Era ca un drog, după o primă doză erai înrobit pe veci. Numai că acum între ei era mult mai mult. Nu, n-avea de gând să se gândească la asta acum – cel puțin nu încă. Se va strădui să lungească acest moment cât mai mult cu putință.

Încet senzațiile se mai domoliră şi Nick deveni conştient de faptul că între ei se aşternuse un fel de pace. Simțea că şi Sydney avea aceeaşi senzație şi că ar fi fost înfiorător să strice liniştea momentului. Aşa că stătură mult timp, fără să scoată un cuvânt, într-o tăcere absolută. Fiecare respirație, fiecare bătaie a inimii era la unison, încât aproape că deveniră o singură ființă.

Abia când auzi cum îi chiorăie stomacul îşi aduse el aminte că, cu o oră în urmă, ea îi spusese că moare de foame. Nemulțumit, el îi dădu drumul şi se depărtă puțin; zâmbea şi chiar dacă ar fi vrut să nu se vadă că zâmbeşte tot n-ar fi reuşit.

Nick îşi trecu dosul palmei peste obrazul ei.

— După cum se aude, ai terminat toate proviziile?

Ea râse scurt, se ridică într-un cot şi îşi dădu părul pe spate, toată agitația asta răspândind un parfum delicat.

— Flămânzesc cam de mult.

Nick o privi, simțind că este cuprins de sentimente pe care n-ar fi vrut să le observe altcineva. Ştia ce vrea ea să spună – şi el era flămând de ani de zile. Însă ceea ce îi oferea ea nu avea de a face cu mâncarea. Îi satisfăcea necesități mult mai profunde. Simți un nod în gât şi vocea îi era nesigură.

— Atunci mai bine să mâncăm ceva mai înainte ca să te epuizezi de tot.

Ea oftă, cu un regret vizibil.

— Da, cred că ar fi mai bine.

Fără să vrea să se desprindă de ea, el îşi lăsă brațul de-a lungul spatelui ei. Ea îl privi cu ochii înlăcrimați şi murmură.

— Nu sunt sigură că vreau.

El înțelesese că se referea la cremvurştii reci şi, în mod ciudat, asta l-a făcut să-i dea drumul, o lăsă să se ridice ştiind că şi ea o făcea cu greutate. Reuşi să zâmbească strâmb mângâind-o pe spate aproape de şale.

— Nici eu, de fapt. Dar stomăcelul dumneavoastră, doamnă, se cam agită.

Ea se strâmbă.

— Nu ar trebui să observi chestiile astea.

El îi dădu uşor cu cotul, făcu ochii mici şi ridurile din jurul ochilor se adânciră.

— Cum să nu observ? Faci un zgomot ca o țevărie veche.

Ea se strâmbă la el, apoi se întoarse mişcând cu importanță din umeri, când se ridică. Nick o urmări cu privirea, observând cât de obosită era. Ultimele două zile o sleiseră şi pe ea.

El se ridică în capul oaselor, iar ea strânse pungile pe care le lăsase pe scaun atunci când venise. Răsucindu-se el îşi luă bastonul. În acel moment Sydney îi spuse:

— Nu te da jos din pat, Nick. Hai să mâncăm aici.

El o privi cu o expresie acră.

— Cred că iar m-ai scăpat de ocazia de a cădea lat pe jos.

Ea traversă camera şi se aşeză lângă sofa. Mirosul puternic de cremvurşti se degajă din pungi când le desfăcu. Îl privi şiret.

— Dacă e vorba de cine o să cadă lat, să ştii că mai degrabă eu sunt aceea.

Nick se săltă şi-şi puse două perne la spate, apoi luă pachetul îmbrăcat în folie din mâinile ei. O privi şi spuse cu un ton morocănos.

— Ai avut o zi grea?

Ea oftă.

— Nu atât de grea, cât lungă şi complicată.

— Vrei să-mi povesteşti ce ai făcut?

Ea îl privi cu un început de zâmbet pe buze.

— Mai bine să trecem peste asta.

Privirile lor se întâlniră şi Nick simți că se întoarce înapoi în timp, atunci când erau în stare să comunice fără să facă apel la vreun cuvânt. O atinse uşor cu degetul pe ureche, plimbându-l încet pe lob şi spuse cu glas stins.

— Să mâncăm şi pe urmă o să discutăm despre altceva.

Ea îi aruncă o privire amuzată, apoi se lăsă pe spate, pe sofa şi desfăcând folia, scoase cremvurştiul şi muşcă. Nick o urmărea, amuzat la rândul lui. Nu trebuia să se gândească la ce o să discute în următoarele cincisprezece minute, dacă nu mai mult. Când lui Sydney îi era foame, ea nu se mai gândea la altceva. Nu pierdea timpul cu conversația la masă sau cu alte lucruri. Nu dorea decât linişte şi mâncare. Dar totuşi asta ajunsese el să aprecieze la ea – faptul că prefera liniştea.

Nick îşi termină cremvurştiul şi strânse folia, după care se uită la ea, dorind să-i ceară un pachețel cu sos de roşii picant, ca să-l mănânce cu cartofii prăjiți. Dar când o văzu cum stătea la picioarele lui, atât de aproape, încremeni. Lumina lămpii de la capătul sofalei accentua strălucirea părului ei, sclipind asemenea unei blăni de nurcă. Privind-o, Nick simți o senzație cunoscută în stomac. Nu reuşise niciodată să se lămurească de ce anume, dar părul ei avusese întotdeauna o putere de atracție deosebită asupra lui. Era des şi lucitor şi avea constituția şi strălucirea unei mătăsi, şi atunci când îl strângea în degete avea impresia că este o vietate. Şi încă îşi mai amintea cum arăta răsfirat pe pielea lui, pe piept, între picioare, părul ei des excitându-i fiecare celulă din piele atunci când mişca uşor capul. Îl înnebunea de fiecare dată.

Imagini şi senzații electrizante jucau pe dinaintea ochilor lui Nick, făcându-l să strângă din dinți şi să închidă ochii, accelerându-i bătăile inimii în aşa hal încât de abia mai putea să tragă aer în piept. Doamne, nu mai voia să-şi aducă aminte. Nu acuma. Nu după aşa de mulți ani. Nu când era prizonierul unui trup care nu mai funcționa normal.

Cartofii prăjiți scăpaseră din pungă. El inspiră adânc căutând să se liniştească. Se concentră asupra cartofilor care căzuseră din pungă, culegându-i cu mâini tremurătoare.

— Drace, spuse el mai mult pentru sine.

Sydney îl privi şi după ce lăsă jos punga ei se grăbi să-l ajute, aruncându-i în acelaşi timp o privire incitantă.

— Numai aşa din curiozitate, cum te descurci când trebuie să mănânci spaghetti?

Îi răspunse cu un rânjet trist.

— Cu amândouă mâinile.

Ea râse strângând firimiturile de pe cămaşă.

— Va trebui să-ți fac rost de o barbețică.

El o privea, senzațiile stăpânite cu atâta trudă, îi dădeau iar târcoale.

— Chiar te rog.

Ochii ei străluceau aprinşi de amuzament, atunci când ea încercă să-i şteargă muştarul de la colțul gurii iar el simți că nu mai poate de dorință. O apucă de mână şi o apăsă de fața lui – se simțea incapabil să suporte orice fel de mângâiere din partea ei. Licărirea din ochii ei dispăru fiind înlocuita de o privire care îl aduse la limita suportabilității. Doamne, era atât de aproape, şi o dorea atât de mult. Înghiți în sec şi spuse pe un ton aspru şi inegal.

— Trebuie să stăm de vorbă, Sydney.

Ei i se tăie respirația şi închise ochii, de parcă şi ea, la rândul ei, se lupta cu sentimente foarte puternice. Când deschise ochii, erau întunecați şi aburiți şi vocea ei era răguşită. Răspunse.

— Ştiu că trebuie.

Nu mai suporta distanța dintre ei, aşa că o trase aproape de el, domolindu-şi durerea cu apăsarea trupului ei. Îşi îngropă mâinile în părul ei şi îi lipi capul de piept, strângând din dinți ca să-şi domine fierberea emoțională. Gura ei îi atinse uşor gâtul şi Sydney îl cuprinse în brațe, lipindu-se parcă şi mai mult de el. Nick închise ochii, ținând-o în brațe cu toată forța de care dispunea. Acum era altfel decât înainte. Înainte el avea doar nevoie de ea. Acum apăruse acest sentiment al disperării, această necesitate imperioasă, care nu mai putea fi satisfăcută decât atunci când o ținea în brațe.

Respira inegal şi ştiu că nu mai putea amâna să-i spună şi ei. Ea o să înceapă să se mire – deoarece era evident că o dorea, că se pierdea complet în brațele ei – de ce totuşi nu finaliza dorința. Era obsedat de prezența ei şi ar fi fost mai uşor să înceteze să mai respire decât să renunțe la plăcerea fizică pe care o simțise alături de ea. Ea nu-i refuzase nimic, niciodată, şi tocmai din cauza asta el nu mai putea suporta să tot amâne. O să-i fie al naibii de greu să i-o spună. Dar nu avea de ales – va trebui să i-o spună, mai înainte ca ea să-şi facă probleme şi să aştepte ceva ce el nu putea să ofere.

— Trebuie să-ți spun ceva, Sydney.

Ea ridică repede capul şi îl privi, cu o oarecare teamă în priviri. Se simțea o

nesiguranță în vocea ei.

— Ce?

Îi întâlni privirea, apoi plecă iar capul, mâna îi tremura în timp ce o mângâia pe păr. Nu-i venea în cap cum dracu' să spună.

În vocea ei se simțea o notă de îngrijorare.

— Spune, Nick.

Nick o privi, simțind cum urcă în el disprețul de sine aşa cum urcă fierea la necaz, apoi plecă iar ochii, temându-se de ceea ce ar putea citi în ochii ei.

— De la accident am devenit impotent.

Tăcerea ei îl tăia parcă şi el nu reuşea să-şi facă curaj ca s-o privească. Ea se mişcă şi el crezu că se va ridica, dar de fapt ea dorea să-l vadă mai bine şi-i luă capul în mâini privindu-l în ochi.

— Nick, îmi pare aşa de rău pentru tine, murmură ea, cu ochii plini de tristețe.

El strânse din dinți şi încercă să se întoarcă, dar ea nu-l lăsă. Vocea ei era delicată.

— Crezi că pentru mine contează asta?

Se simți cuprins de o mânie fără sens. Cum să înțeleagă ea cât de al naibii de frustrat în bărbăția Lui se simțea, datorită acestui accident? Că se simțea ca într-o cuşcă? Ar fi vrut s-o împingă de-o parte, să creeze o distanță între ei, dar ceva îl împiedica s-o facă. Nu spunea nimic, se uita tăcut la ea cu o privire pierdută undeva departe şi care era de nepătruns.

Simțind parcă această retragere în sine, Sydney îl strânse mai tare în brațe, forțându-l să o asculte, folosind un ton sever.

— Înțeleg ce simți, crede-mă. Dar sunt atât de fericită că eşti în viață, încât nimic altceva nu mai contează. Nick, te rog, nu te gândi că acest lucru va afecta sentimentele mele.

Onestitatea care se citea pe chipul ei îl cuceri; închise ochii, strângând-o convulsiv în brațe. Era extrem de utilă pentru existența lui, în feluri pe care el însuşi nu reuşea să le desluşească limpede pe toate:

Îl ținea delicat şi protector, cu capul cuibărit la pieptul ei.

— Să nu te gândeşti că mă păcăleşti, murmură ea sacadat, mă voi mulțumi cu orice poți tu să-mi dai.

Nick întoarse capul, scoțând nişte cuvinte tot mai greu de înțeles.

— Doamne, Sydney…

Mâna ei îi cuprinse bărbia şi obrazul, iar ea îi atinse uşor gura cu un sărut moale şi insistent care se prelungea, care îi interzicea să mai respire. Pierdut în această mare a delicateții el nu mai avu altă alternativă decât să răspundă în acelaşi fel. Nick îi sprijini capul cu mâna şi veni în întâmpinarea gurii ei în timp ce părul ei mătăsos aluneca ca o eşarfă printre degetele lui. Când, în cele din urmă, ea se desprinse de el, i se păru că trecuse în eternitate şi revenise înapoi.

Vocea ei era răguşită.

— Vrei să mă opresc?

El îi trase capul spre el, apropiindu-şi iar buzele de ale ei.

— Nu.

Când ea îi dădu drumul a doua oară, Nick simțea că a depăşit limita suportabilității, că îl va lăsa inima.

— Eşti sigur?

El ridică puțin capul ca să o poată privi în ochi, apoi inspiră cu putere. Vocea lui era tremurată în timp ce o apăsa delicat pe ceafă, trăgând-o în jos până când buzele lor se atinseră uşor.

— Rămâi peste noapte, nu-i aşa?

Capitolul 6

Cu căştile audio puse peste pălăriuță, Tony țopăia pe coridor în sunetele muzicii lui Whitney Houston, în timp ce din cutia plată pe care o ducea venea un miros amețitor de pizza cu brânză, dublă, amestecată cu mirosul cartonului încins. Deschise uşa apartamentului, bătu la uşă cu semnalul cunoscut, deschise uşa camerei şi intră pocnind din degete.

Ceea ce văzu însă îl opri brusc, de parcă ar fi dat de un zid de cărămidă. Rămase în uşă, cu gura deschisă în timp ce o siluetă feminină – o femeie adevărată, ca lumea – se desprinse din brațele Lui Nick Novak.

Nick? Cu o femeie?

Rămăsese pironit locului, privea înmărmurit cum stătea ea pe podea lângă sofa. Cum îşi trăsese picioarele sub ea şi privea la Nick, care stătea întins pe sofa, cu o mână pe umărul ei. Tony văzu doar o clipă fața ei din profil şi îşi reținu un fluierat admirativ. Asta nu era o javră culeasă de Nick de pe malul lacului. Era o doamnă din aur de 24 de carate.

Nick avea în ochi acea sclipire pe care orice bărbat sub nouăzeci de ani o recunoaşte. Şi atunci când Nick îşi trecu dosul palmei de-a lungul feței ei, cu o atingere posesivă şi intimă, se crease suficientă energie electrică în cameră încât să poată lumina tot Las Vegasul. Ca bărbat de genul lui şi ca italian de origine, Tony văzu totul în culori şi în spațiu tridimensional.

Se scutură ca să-şi revină din stupoare, după care Tony îşi scoase microfoanele de pe urechi şi prima chestie care îi veni în creierul lui lovit de bombe fu:

— Mă scuzați. Am greşit apartamentul.

În ochii lui Nick apăru o licărire când îl văzu pe fostul lui partener de la poliție privind stupefiat. I se adresă cu un ton vesel.

— Bună poantă, Martinelli.

Privi apoi la el, fără să-şi ia mâna de pe gâtul ei.

— Tony, vreau să-ți prezint pe prietena mea.

Felul în care Nick o mângâia pe gât pe „prietena lui” conferea cuvântului un nou înțeles. Tony reuşi să-şi recapete inteligența.

— Hei, prietenii tăi sunt şi prietenii mei.

Nick se amuză şi mai tare.

— Nu şi această prietenă.

Îi luă o şuviță de păr de pe față, trecând încet cu mâna peste obraz până când reveni pe talie.

— Syd, acesta este Tony Martinelli, vechiul meu partener.

Ea se întoarse spre Tony şi el văzu cei mai albaştri ochi din câți văzuse vreodată. Era o femeie bine, ce naiba. Şi după modul relaxat în care stătea în brațele lui Nick, era clar ca lumina zilei că era femeia lui Nick Novak.

— Tony – Sydney Foster.

Pentru a doua oară în ultimele cinci minute, Tony nu ştiu ce să mai spună. Sydney Foster? Sydney Foster, în persoană?

Ea îl privea, parcă distrată de faptul că el amuțise, şi îi apăruse o gropiță în colțul gurii, după care zâmbi, atât de dulce încât ar fi înmuiat genunchii oricărui bărbat.

— Încântată de cunoştință, Tony.

Vocea ei avea un timbru grav, cu nuanțe de mătase, care îl făcu pe Tony să răspundă cu un zâmbet tâmp. Unde naiba a ținut-o ascunsă Nick pe fata asta? Şase ani a lucrat alături de băiatul-ăsta, zi şi noapte, şi nici prin cap nu-i trecuse că poate exista aşa ceva. Zâmbetul lui de băiețel se lăți. Înseamnă că Nick a ferit-o de ochii lui, nu-i aşa?

— Şi eu, şi sunt încântat că sunteți încântată.

Privindu-l atent, Nick ridică o sprânceană în semn de atenționare. Arătând spre pachetul pe care îl ținea în mână, Tony îi făcu cu ochiul şi se apropie de sofa.

— Pizza lui Pete are ceva special, aşa că am ales una cu mai mult colesterol ca să-ți îngroaşe arterele peste noapte. Ştii, trei feluri de brânză, salam gras şi ardei iute. Ei, dacă aş fi ştiut că ai oaspeți…

Nick se făcu că nu observă felul în care Tony lăsase în mod intenționat fraza neterminată. Se ridica în capul oaselor, sprijinindu-se de umărul lui Sydney.

— Credeam că eşti în misiune toată săptămâna.

Vocea lui Tony deveni înțepată.

— Aşa deci.

Deschise capacul cutiei şi îi oferi lui Sydney o bucată de pizza şi un şervețel

de hârtie.

— Serveşte, Sydney. Este cea mai bună pizza din oraş.

Nick privi cum Sydney acceptă oferta lui Tony, cu un zâmbet în colțul gurii. Ştia foarte bine că nu voia să mănânce, dar că acceptase din considerație pentru Tony şi ca să domolească spiritele. Tipa avea clasă.

— Nick?

Nick îi aruncă o privire lui Tony când acesta îi oferi şi lui. Scutură din cap.

— Nu, mersi. Sydney mi-a adus un cremvurşti.

Tony de-abia se abținu să nu zâmbească.

— Cu şuncă şi ceapă, nu-i aşa?

Aşa ştia Tony să verifice faptul că Sydney îi cunoştea gusturile lui Nick. Nick însă nici nu confirmă, nici nu infirmă comentariul lui Tony. Ceea ce pentru Tony avea o semnificație clară.

Pe Nick îl amuză teribil să-l vadă pe prietenul lui cum se aşează pe covor, cu spatele sprijinit de fotoliu. Tony poate că reuşea să-i fraierească pe mulți proşti, făcându-i să-l creadă un tăntălău, dar Nick ştia din experiență că avea o minte ascuțită dotată cu o intuiție şi mai ascuțită, mascate de fața lui nevinovată. Şi aproape că era gata să pună pariu că Tony Martinelli reuşise să adune mai multe informații la un loc în primele trei secunde, decât ar fi reuşit un altul în jumătate de oră.

Cu gândul la implicațiile sosirii neaşteptate a fostului partener, Nick o mângâia pe Sydney pe braț, semi-conştient de prezența de caşmir care se simțea sub mătasea bluzei. Nu credea că-l mai vedea pe Tony până la sfârşitul săptămânii, şi chiar dacă ar fi crezut nu şi-ar fi luat măsuri de precauție. Fusese aşa de cuprins de vârtejul creat de revenirea lui Sydney în viața lui, încât nici nu s-a gândit la ce alte urmări ar putea duce această apariție bruscă. Şi uite şi consecințele. Mai ales că Tony se ocupase cu căutarea ei. Ştia perfect că fostul lui partener acum stătea şi punea lucrurile cap la cap. Şi asta îi dădea o oarecare stare de jenă.

Vocea lui Sydney îl scoase din aceste gânduri

— Sigur nu vrei să guşti?

O privi, cu o privire amabilă.

— Sigur.

Ea răspunse la refuzul lui cu un zâmbet distrat, dar insistă.

— Ba da.

El încercă să o înfrunte cu privirea, dar ea nu se lăsă, după care el cedă cu un zâmbet.

— Fie.

O apucă apoi de încheietura mâinii şi i-o ținu până când muşcă din bucata pe care i-o oferise.

Cuprinsă parcă de o forță mai presus de voința ei, ea privi spre gura lui şi venele gâtului începură să-i pulseze sălbatic. Simțind acest lucru, începu să-i bată mai tare şi inima lui Nick, atingând un ritm nebunesc, făcându-l să creadă că nu mai avea pic de aer în plămâni. Fără să se mai gândească la privirea atentă a lui Tony, el o apucă de ceafă şi-i puse capul pe piept, simțind părul ei printre degetele lui. Ar fi dat dracului orice maniere civilizate, dar ştia că trebuia să dezamorseze bomba asta emoțională, căci altfel Tony ar fi avut de văzut mult mai multe lucruri decât reuşea el acum să bănuiască.

O trase iar spre el; vocea lui recăpătase nota lui de umor amestecat cu mârâială.

— Ți-am spus că nu vreau pizza asta afurisită.

La auzul acestor vorbe izbucni într-un râs puternic şi el observă iute cât de supărată era de fapt, dar exista totuşi şi o oarecare urmă de amuzament în ochii ei.

Luminițele din ochii lui Tony luciră mai tare când se uită pe rând la ei doi.

— Spune-mi Novak, ce vrei tu de fapt?

Liniile din jurul gurii lui Nick se adânciră.

— Vreau să-ți vezi de ale tale.

Tony chicoti.

— Asta m-am gândit şi eu.

Luă încă o bucată de pizza după care se uită la Nick.

— Mai e ceva bere în frigider?

Nick dădu din cap şi Tony se ridică şi porni spre bucătărie. Nick o apucă pe Sydney de bărbie şi o privi în ochi. Ochii ei erau încă tulburați de emoție şi o simți foarte vulnerabilă. Ea încercă să zâmbească şi vorbi cu o voce tremurată.

— Cred că ar fi o idee mai bună să plec.

El deveni serios.

— De ce?

Ea înghiți în sec şi închise ochii, inima îi bătea aşa de tare că o simțea până şi în vârful degetelor. Inspiră adânc şi se uită la el, reuşind până la urmă să zâmbească uşor.

— Eu cred că este clar de ce, nu?

El îşi trecu degetele de-a lungul bărbiei ei, şi mârâi.

— Da, se pare că da.

Ea înghiți din nou şi îi acoperi mâna cu mâna ei, închizând ochii când îi sărută căuşul palmei, Gestul îl zgudui pe Nick, străbătându-i tot corpul, resimțindu-l până în vârful degetelor de la picioare. Răspunsul lui fu instantaneu – o sărută uşor pe frunte, apoi îi ridică fața ca s-o privească în ochi. Vocea ei devenise slabă şi inegală.

— Este cel care s-a interesat de mine, nu-i aşa? Nick îi aruncă o privire tăioasă, apoi îşi împreună cu grijă degetele într-ale ei.

— Da, el.

Sydney se uită în altă parte, degetele cu care îşi aranja manşeta bluzei îi tremurau. Tonul vocii ei era schimbat.

— Ce ştie el?

— Nimic.

— O să pună întrebări şi cred că ar fi mai puțin supărător dacă nu aş fi de față.

Nick oftă şi îşi rezemă capul pe pernă.

— Şi sunt câteva lucruri de care o să am grijă la noapte.

El se întoarse şi se uită la ea. Nu-i displăcea ideea.

Tony apăru în arcada bucătăriei.

— Sydney, vrei o bere? Ea zâmbi.

— Nu, mulțumesc. Eu o să plec. Trebuie să trec pe la birou şi nu vreau să mai întârzii.

Ea se uita la Nick cu ochi blânzi şi uşor îngrijorați.

— Mă înțelegi, nu? El admise cu greu.

— Dar nu lipsi mult.

Vocea lui Sydney era nesigură.

— Vin peste o oră.

El o privi fix.

— Sigur?

— Sigur.

O lăsă, deşi ura mai mult ca orice faptul că pleacă, dar ştia că Sydney avea dreptate.

Trebuia să-i explice lui Tony şi nu dorea ca ea să asiste la discuția lor. Toată povestea era al naibii de încurcată. Ştia să-i răspundă lui Tony, dar dacă ar fi şi ea de față ar adăuga multă tensiune inutilă. Şi exact de asta nu aveau nevoie acum.

Întristat de aceste gânduri, el o privea țintă cum se desprinde din brațele lui şi se ridică. Se întreba dacă va avea puterea să o privească cum iese pe uşă, fără ca să se simtă cuprins de teamă. Îi căută mâna, strângându-i-o uşor.

— Nu sta mult.

Simți că şi ea pleca cu greu, atunci când aplecată deasupra lui şi sărutându-l uşor în colțul gurii spuse.

— N-o să stau.

Nick îşi trecu degetele prin părul ei şi-i murmură la ureche.

— Şi gândeşte-te că o să stau mai mult. Mai este o cheie în plus în cui, lângă frigider.

Îl strânse de mână. Făcând un efort vizibil ca să se stăpânească, ea se îndreptă şi se întoarse cu fața la Tony, păstrând încă în glas o urmă de emoție ceea ce o făcu să ridice vocea.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Tony, şi mulțumesc pentru pizza. Data viitoare o să o aduc eu.

Tony râse scurt şi o salută şmechereşte.

— Sunt aici oricând. Nick nu ştie să aprecieze bucătăria de cartier.

— Da, spuse ea, ştiu.

Se uită iar la Nick, cu un zâmbet mai cald şi îl strânse din nou de mână.

— Ne vedem mai târziu.

După ce plecă ea, apartamentul parcă rămăsese gol şi Nick trăi exact senzația de frică pe care o aşteptase. Poate că dacă ar fi fost în stare să se ducă după ea, să o aducă îndărăt la nevoie, atunci n-ar fi fost aşa de dramatic.

— Deci, Sydney Foster nu este un bărbat, nu-i aşa?

Tonul ironic al lui Tony îl făcu pe Nick să zâmbească; întoarse capul spre fostul lui partener ca să-l privească în ochi.

— După cum ai văzut.

Tony zâmbi şi se aşeză pe podea.

— Hei, omule, trebuie să fii mort de tot ca să nu vezi aşa ceva.

Nick nu se mai osteni să-i răspundă. Îşi puse mâinile pe piept şi privi în sus, simțind încă parfumul ei în aer.

— După cum se vede treaba, aş zice că o cunoşti bine.

— Aşa se pare.

Tony se uită lung la prietenul lui.

— Acordă-mi puțină atenție, vrei? O cunoşti de multă vreme sau a ieşit aşa din cutia cu minuni azi dimineață?

— De multă vreme.

Tony oftă exagerat.

— Uite ce e, Novak, am înghețat ca un cârnat într-o ascunzătoare împuțită, n-am dormit de patruzeci şi opt de ore şi nu mi-am schimbat ciorapii de trei zile. Nu prea suport răspunsuri de-astea.

Această pledoarie îi smulse un zâmbet lui Novak şi-l făcu să-şi întoarcă privirea spre fostul lui partener.

— Văd.

Tony îl privi făcând ochii mici.

— Deci *când*, Novak?

Nick se uită o clipă fix la Tony, apoi întoarse ochii de la el, cu privirea în jos.

— De mult, de mult.

— Înainte sau după Sara? Urmă o pauză lungă.

— Înainte.

Tony îl privi şi analiză datele.

— Păi asta înseamnă acum cincisprezece ani.

— Da.

— Se pare că a fost o poveste serioasă.

Vocea lui Nick era liniştită atunci când el răspunse în cele din urmă.

— Foarte serioasă.

— Până la urmă, cât de bine ai cunoscut-o, Nick?

Nick expiră puternic.

— Am trăit împreună câteva luni.

— Şi mai departe?

— Apăruseră probleme majore şi am părăsit-o. Când mi-am revenit şi m-am întors la ea, ea dispăruse. Nu am ştiut nimic despre ea până acum câteva zile.

— Când ți-am spus despre Unicorn Holdings.

Nick confirmă afirmația cu o mişcare uşoară din cap.

— Şi?

— Şi m-am dus s-o văd.

Tony îl ştia pe Nick, cât era el de secretos. Şi flerul îi spunea că depăşise deja anumite limite. Dar nu mai putea da înapoi. Zâmbi şi o luă pe altă cale.

— Şi de atunci încoace n-o mai pierzi din ochi.

Nick zâmbi strâmb.

— Te cam întinzi, Cenuşăreaso.

Tony chicoti, apoi luă o duşcă zdravănă din cutia de bere, după care se întinse după încă o bucată de pizza.

— O să ai de pierdut dacă o s-o laşi să-ți scape, Novak. Tipa are clasă.

Arătă apoi spre podea.

— Precis nu vrei o bucățică?

Nick scutură din cap. Pe când îl privea pe Tony cum muşca din pizza, se gândea de când nu mai avusese fostul lui partener o zi liberă.

Tony începuse să aibă ochii aceia obosiți, scoşi din orbite, care apar după ore multe de lucru, mâncare proastă şi o legătură îndelungată cu acea parte a vieții care îi lovea pe cei slabi şi îi exploata pe cei fără apărare. După ani de zile în care avusese de a face cu nefericiții şi cu scursura societății, chiar şi cel mai bun polițist ajungea să fie marcat. Şi granițele dintre partea dreaptă a legii şi cea strâmbă începeau să fie greu de văzut.

— Ştii că ea a plecat ca să putem discuta în linişte?

Nick expiră cu putere.

— Ştiu.

— Ea ştie despre Sara?

— Nu.

Expresia feței lui Tony deveni tristă.

— Să te mai gândeşti la chestia asta, amice.

Nick nu răspunse. Ştia ce vrea să spună Tony. A fost o vreme în timpul refacerii sale când nu era în stare să folosească nici raționamentul, nici logica, pentru a lua cele mai simple decizii, o vreme în care stările lui de spirit şi reacțiile sale erau imprevizibile. Şi a fost nevoie de ceasuri şi ceasuri de terapie intensivă şi structurată pentru a reînvăța această disciplină. În ceea ce o priveşte însă pe Sydney judecata lui era încă confuză.

Despre Sara nu se putea vorbi ca despre ceva ce trebuie ascuns sub covor şi lăsat acolo. Sydney va trebui să afle, mai devreme sau mai târziu, şi el ştia că tot el va trebui să-i spună totul.

— Trebuie s-o iau din loc, omule. Îl filăm pe vânzătorul ăla de droguri şi se pare că se pregăteşte ceva.

— Livrarea de cocainã?

— Da. S-ar putea să fie ceva mare. Sper să-l putem prinde pe nenorocitul ăla în noaptea asta. M-aş simți ca în iad dacă nu o să am liber la sfârşitul săptămânii.

Tony îşi plesni pulpele într-un gest de încheiere, apoi îşi luă cutia cu pizza şi se ridică în picioare.

— Pun asta în frigider şi poți s-o mănânci la micul dejun.

Nick îi aruncă celuilalt om o privire care arăta în mod delicat că nu-i plăcuse.

— Nu, mulțumesc.

— Hei, ce, nu-ți place pizza rece dimineața?

— I se duce gustul acolo.

Tony zâmbi şi luă cutia sub braț.

— Atunci o iau cu mine. O să am ce mânca pe la patru dimineața.

— O să țin minte.

Tony porni spre uşă, apoi se opri. În cele din urmă se întoarse, cu o mină serioasă.

— Mai gândeşte-te, Nick.

Tony continuă liniştit sfatul.

— Dacă ea înseamnă ceva pentru tine, mai bine spune-i totul. O să fie tot

mai greu să i-o spui dacă tot amâni.

A fost singura dată când Tony s-a băgat în vreo problemă de-a lui şi chiar dacă îl supăra că fostul lui partener îşi vâra nasul în treburile lui, acționând ca o cloşcă, Nick ştia că avea dreptate. Dar asta nu însemna că îi" şi făcea plăcere.

Nick era în bucătărie şi lucra la spălătorul de vase când o auzi pe Sydney intrând. Avea în mâini o pungă cu cumpărături. Îi aruncă o privire ciudată.

— Ai făcut cumpărături la ora zece seara?

Ea puse punga pe masă, apoi îi zâmbi.

— M-am gândit că dacă n-o fac o să trebuiască să mâncăm pizza rece mâine dimineață.

Îşi scoase trenciul şi începu să pună lucrurile în frigider. Se schimbase, punându-şi o pereche de pantaloni obişnuiți şi un sveter de culoare vişinie. Deodată, Nick simți ca un gol în piept. Roşu fusese întotdeauna culoarea ei preferată şi îşi aminti că îi cumpărase o rochie roşie de Crăciun, singurul Crăciun când au fost împreună. Tulburat de amintiri, el se întoarse la vasele curate care se găseau pe masă şi începu să le ia de acolo.

Auzi cum se închide uşa frigiderului, apoi o auzi pe Sydney cum strânge punga. Vocea ei avea o notă de amuzament dar şi de grijă în acelaşi timp.

— Bucătăria este aşa de bine organizată, aproape că mă înspăimântă.

Privirea lui se mai înmuie.

— Asta te frământă pe tine?

— Nu ştiu. Curățenia este o treabă. Dar aici este altceva, este aproape ridicol.

El ridică din umeri şi îi zâmbi trist.

— Unul din efectele negative ale accidentului.

Încrucişându-şi brațele, Sydney se sprijini cu şoldul de dulap.

— Explică-te.

Nick continuă să aranjeze vasele spălate.

Aproape fiecare om îşi modifică personalitatea după o afectare majoră a creierului, mai ales dacă a existat şi o stare de comă o perioadă de timp. Eu m-am ales cu mania ordinei, dar s-ar fi putut ajunge şi la contrariul şi să devin un neglijent.

El o privi, gura lui avea o linie tristă.

— Este mai mult sau mai puțin după cum se nimereşte.

Luminițele din ochii ei se măriră.

— Numai de curiozitate, cum s-a schimbat temperamentul tău? În bine sau în rău?

El zâmbi şi închise uşa de la dulap.

— Ceva mai excentric.

Ea râse.

— Asta-i mai rău decât dulapurile tale aliniate.

El nu răspunse imediat, ochii lui se mijiră, căutând ceva în timp ce şi ea îl studia. Când vorbi în cele din urmă, avea un ton calm.

— Dar tu ştiai deja toate astea, nu-i aşa?

Ea îi aruncă o privire speriată, ochii ei deveniră dintr-odată atenți.

El abătu atenția de la bănuiala lui.

— Ştii totul despre modificarea personalității, despre pierderea memoriei, despre perioada comportamentului neconform. Probabil că ştii mult mai mult despre propria mea refacere decât ştiu eu însumi.

Sydney îi aruncă o privire scurtă, apoi închise uşa dulapului cu mişcări puțin prea atente. Stinse şi lumina de la intrare apoi traversă camera. Privirea lui întunecată o întâlni pe a ei, atunci când ea se aplecă deasupra lui, descoperind o uşoară îngrijorare în ochii ei. Ea îşi plimbă mâna de-a lungul brațului lui până la umăr.

— Arăți obosit.

El îi apucă mâna.

— Mă simt bine, spuse el aspru.

Ea îngenunche lângă pat, încercând să-şi elibereze mâna.

— Lasă-mă să-ți aranjez pernele să te simți mai bine.

El refuză, ținând-o şi mai strâns. Când o mângâie pe obraz simți ca un junghi cuprinzându-i pieptul, ochii lui deveniră mai aprinşi când mâna care o mângâia pe bărbie urcă sus ajungând în păr. Începu să-i şoptească numele şi o apăsă de la ceafă până când buzele ei le atinse uşor pe ale sale într-un sărut delicat şi iscoditor. Gura lui se lipi de a ei, moliciunea ei pe de o parte îi potolea foamea, în timp ce sensibilitatea ei umedă îi mărea apetitul.

În cele din urmă îşi retrase buzele, inspirând însetat în timp ce-i lipea capul la pieptul lui, excitat de tandreţea sărutului ei. Dorea să o salte alături de el, să o simtă cu tot trupul lipită de el, dar nu avea curaj nici măcar să se gândească la aşa ceva. O ţinea culcată la pieptul lui, mângâind-o pe cap, şi părul ei încolăcit în jurul degetelor lui părea asemenea unor şuviţe de mătase. De fiecare dată când o ţinea în braţe, se simţea ca şi cum ar fi pus la loc o parte din el, care îi lipsise de foarte multă vreme.

Expresia feţei lui deveni serioasă când o mângâie pe spate. Tony avea dreptate; cu cât amână să-i spună despre Sara, cu atât va deveni mai greu mai târziu. Şi aşa era destul de greu de spus.

Vocea ei deveni crispată.

— Şi ce mai ştii tu despre mine?

Sydney îşi ridică puţin capul cu o privire întrebătoare.

— Ce vrei să spui?

Nick se simţi ca cel mai nenorocit trădător când se chinui să spună:

— Ştii că am fost însurat?

Deodată faţa ei încremeni şi privirea deveni sticloasă. Urmă o tăcere incertă, apoi ea îşi reveni vizibil şi se trase îndărăt. Spatele ei deveni rigid şi ea se depărtă de el.

— Nu, n-am ştiut,

Nick o urmări cu privirea, ştiind că nu putea face nimic dacă ea ar fi hotărât să plece. Dându-i timp ca să îi treacă starea de şoc, el se întinse spre ea şi îi aranjă încet părul pe după ureche, simţindu-se teribil de stânjenit.

Când el vorbi în cele din urmă, vocea lui avea o nuanţă de dispreţ de sine.

— Am avut al dracului de multă grijă să-mi distrug viaţa după ce ai plecat tu. Am început să beau mult şi singurul loc unde mai vedeam ceva clar era la poligonul de tir, unde făceam praf toate ţintele. Aveam emblema aia afurisită la umăr şi eram mai dur decât iadul – uram pe toată lumea.

Nick se opri, ochii lui erau aspri sub impresia amintirilor, simţea nevoia să se călească pentru lovitura pe care ura să i-o dea, care ştia că o va durea cumplit. Se uita întruna la perete, fără să aibă curajul să o privească în ochi.

— Am întâlnit-o pe Sara la şapte luni după ce ai plecat tu. Nu ştiu de ce, dar ea a considerat că merit să fiu salvat. Eram atât de demolat, încât cred că am

socotit că astfel o să mă răzbun pe tine. Două luni mai târziu m-am însurat cu ea.

El se uită la Sydney, stomacul lui era contractat, devenind un nod tare şi rece. Fața ei palidă era totuşi impasibilă, şi tocmai de aceea absența oricărei emoții vizibile producea spaima. Nick îşi dădu seama că o lovise mult mai mult decât bănuise el. Scârbit de ce făcuse, îşi acoperi ochii cu o mână, iar muşchii feței îi jucau sub imperiul furiei îndreptate asupra lui însuşi. Era un nenorocit demn de dispreț. Şi nu îi venea în minte nimic care să-i uşureze durerea.

Expiră cu greu, îşi schimbă poziția brațului şi se uită la ea. Trebuia să rupă tăcerea într-un fel. Se îndreptă ca să poată ajunge până la ea cu mâna dreaptă.

Ca arsă de acest gest, ea se ridică iute în picioare şi o porni spre bucătărie.

— Cred că o să beau o Cola rece. Vrei şi tu?

Dându-şi seama ce avea de gând să facă, Nick sări ca ars. Cu o viteză pe care nu credea că o mai are, se întoarse şi o apucă de încheietura mâinii, oprind-o pe loc.

— Nu, spuse el aspru. Nu poți să pleci şi să zici că ai scăpat, Sydney.

Ea încerca să se elibereze din strânsoarea mâinii lui, sunetul vocii ei era nesigur.

— Nu are nici o legătură cu mine.

— Este foarte important pentru tine. Bineînțeles că n-aş fi vrut să-ți spun, dar exista oricând o ocazie când ai fi aflat oricum.

Slăbi puțin strânsoarea mâinii.

— Am considerat că este mai bine s-o ştii direct de la mine.

Ea nu se uită la el. Stătea țeapănă şi se opunea forței lui; Nick văzând că este inutil să încerce să o facă să-l asculte, îi dădu drumul şi închise ochii. Drace, la ce i-a folosit?

— Te-a iubit?

El nu era pregătit să i se pună o întrebare şi îşi concentră toată atenția asupra ei. Ea stătea pe un buştean mic de lemn pe care el îl folosea ca măsuță pentru cafea, jucându-se cu un şervețel de hârtie, ea nu se uita la el şi asta îl făcu să se simtă şi mai vinovat. Vocea lui era puțin tăioasă.

— Da, la început. Până când am reuşit să stric şi asta.

Rămase tăcut, cu gândul în trecut. Când începu din nou să vorbească, tonul

lui era ceva mai blând.

— M-am convins că dacă o să mă preocup o să putem realiza ceva. Dar n-am fost în stare să mă lupt cu morile de vânt, şi peste doi ani ne-am despărțit.

Nu-i mai spuse că i-au fost necesari încă trei ani ca să-şi revină şi să se lase de băut. Nici nu i-a mai spus despre atitudinea lui la serviciu. Fără să se gândească la ceea ce făcea, ajunsese un fel de țintă vie. Din punctul lui de vedere, viața lui nu mai valora nici cât o ceapă degerată, aşa că nu-i mai păsa dacâ se trăgea în el sau nu. Fără să-şi dea seama îl silea pe orice punkist pe care-l întâlnea să tragă în el. Nenorociții îl priveau o clipă şi fugeau. Nimeni nu voia să aibă de a face cu el. Succesele lui îi aduseseră o serie de recompense şi o reputație de polițist dur, dar adevărul era că pentru el nu mai conta dacă era viu sau mort.

Îl năpădi o epuizare până la os. O privi pe Sydney. Ea împăturea şervețelul şi pe chipul ei nu se vedea nici o urmă de emoție.

Uitase cât de pricepută era ea la a se închide, la a se retrage atât de adânc în sine, încât aveai impresia că nici nu mai era acolo. Era o vreme când genul acesta de retragere l-ar fi adus în culmea enervării. Dar şi el făcuse la fel în timpul refacerii. Era o metodă de a supraviețui.

Dar faptul că înțelegea totul nu însemna că problema dispăruse. Se întinse către ea, îi luă şervețelul din mână şi îl aruncă.

— Nu fă asta, Sydney, spuse el liniştit.

Ea îi întâlni privirea, fără ca ochii ei să spună ceva. Singurul lucru care îl făcu să înțeleagă că suferă a fost paloarea ei deosebită.

O privea, fără ca s-o scape din ochi.

— A fost o greşeală şi am făcut-o din motive urâte.

Nimic. Nici măcar o tresărire. Fața ei imobilă îl băgă în sperieți. Ştia că nu poate suporta vina de a-i provoca această durere, aşa că izbucni furios.

— La dracu'! Nu fă pe muta cu mine. Spune ceva.

Ea privi prin el cu o detaşare îngrozitoare.

— Nu văd ce ar fi de spus, tu nu vezi?

El se întinse şi o apucă de bărbie, forțând-o să-l privească în ochi.

— Ce să văd? Tu crezi că dacă nu vorbeşti despre ea, poți gândi că nici n-a existat?

Ea încercă să se smulgă din strânsoarea lui, dar el o strânse şi mai bine. Ştiind că va trebui să obțină un răspuns de la ea, el acționă ca un disperat şi-i aruncă o acuzație crudă.

— Nu vezi ce faci? Sau nici nu-ți pasă?

Se făcu şi mai albă la față şi el văzu cum o străfulgeră durerea. Ochii i se umplură de lacrimi şi ea nu se mai putu abține.

— Ce vrei de la mine, Nick? Vrei să mă manifest ca o isterică? Vrei să accept totul? Spune-mi ce vrei?

Ea se dădu deoparte, ochii erau plini de lacrimi şi se ridică în picioare.

Nu putea s-o lase aşa cu toate chestiile astea dintre ei nelămurite, aşa că o apucă de braț şi o trase spre el, strângând-o aproape cu brutalitate de încheietură.

Ea încercă să se elibereze din strânsoare, spunând pe un ton vehement:

— Lasă-mă să plec!

Răsucindu-şi mijlocul, el folosi rezistența ei ca să se ridice în şezut, era hotărât să nu cedeze.

— N-ai nici o şansă, doamnă. N-o să-ți mai reuşească figura cu plecarea, de data asta.

Ea continua să se zbată, ca un animal încolțit, pielea de la încheietură devenise albă de efort. El nu mai folosise niciodată forța împotriva ei, dar de data asta era altceva. De data asta nu putea s-o lase să plece, de data asta trebuia s-o facă să asculte. Folosind toată forța care îi mai rămăsese în braț şi în umăr, el o dezechilibră, apoi o împinse în spatele genunchiului cu piciorul, aducând-o deasupra lui. Nici el nu ştia cum de reuşise, dar se rostogoli imobilizând-o sub el.

Dar în momentul în care o aduse sub greutatea corpului lui, ea încetă să se mai zbată şi începu să plângă. Incapabil să-i suporte disperarea, el o cuprinse cu brațele şi-şi lăsă capul pe umărul ei.

— Nu, Sydney, şopti el mormăit. Te rog, nu plânge. Mai bine muream împuşcat decât să te fac acum să suferi.

Ea îşi eliberă mâinile şi îl îmbrățişă disperată.

— Doamne, nu spune aşa ceva, hohoti ea. Să nu mai spui aşa ceva vreodată.

Zguduit de groaza care se transmitea prin vocea ei, Nick închise ochii, strângând-o în brațe cu toată puterea. Deodată ea se înmuie şi se lăsă în voia

braţelor lui şi el reacţionă imediat. O prinse şi mai tare în braţe, iar inima începu să-i bată nebuneşte vrând parcă să-i spargă pieptul. Strânse din fălci, încercând să-şi învingă senzaţiile sălbatice pe care i le trezise ea. Îşi înfundă faţa în părul ei des şi se sforţă să inspire cu plămânii lui chinuiţi, aşteptând să treacă această furtună. Ea se agăţă de el, tot trupul ei tremura sub greutatea lui şi atunci el o cuprinse tandru, dorind s-o protejeze de momentul dur prin care trecea.

O ţinu aşa vreme îndelungată, până ce inima lui se mai potoli, până când se stinse şi încordarea din trupul ei. Parfumul părului ei îl captivase şi simţi nevoia să-i dea un sărut pe linia mlădioasă a cefei. Simţi cum tresare la atingerea buzelor lui.

Trase zgomotos aer în piept, după care îşi schimbă poziţia, epuizat după ce îi luă capul în mâini şi-i cuprinse chipul. Îşi atinse uşor buzele de ale ei, sărutând-o delicat, inima lui aprinzându-se iar, atunci când ea despărţi uşor buzele. Fără voie el se retrase, ochii lui negri şi arzători o priveau fix.

Ea îşi ridică privirea spre el, cu genele pline de lacrimi.

— Nick, eu…

El îi puse degetul la gură ca să nu spună nimic, apoi o sărută pe tâmple, vocea lui era împiedicată parcă de ceva atunci când îi şopti:

— Încet, dragostea mea. Încet. Mai ţine-mă aşa încă o vreme.

Asupra lui se prăvăli un val de tandreţe, inundându-l. El ţinu ochii închişi. Ea arăta atât de lipsită de apărare, încât dorinţa lui de a o proteja de propria ei vulnerabilitate înlătură orice altă preocupare din mintea lui. Doamne, dacă ar putea face ca acest moment să poată dura o viaţă.

Trecu multă vreme până când ea ajunse să se liniştească complet în braţele lui. Nick îi mai dădu un sărut uşor, atunci când mai slăbi strânsoarea braţelor. Îşi trecu greutatea pe cot şi îi aranjă firele de păr care se lipiră de obrazul ei, conştient de faptul că ea îl urmărea cu un sentiment de nesiguranţă care îl făcea să simtă un nod în stomac.

Zvâcni un muşchi pe obraz, atunci când îi trase braţul şi-l trecu pe după gâtul lui, şi privirea i se întunecă la vederea semnului roşu de la încheietura mâinii ei.

— Îmi pare rău că te-am făcut să suferi, spuse el morocănos, dar nu se putea să-ţi dau drumul.

Ea îi atinse fața cu degete tremurătoare pe care le coborî apoi de-a lungul obrazului. Încercă sa zâmbească, dar ochii i se umplură de lacrimi.

— Nu m-a durut.

— Ba da.

El se încruntă, cu o expresie greu de definit în ochii lui şi îi acoperi mâna cu palma lui, după care cu multă grijă şi intenționat îşi împleti degetele cu ale ei.

Vocea lui Sydney străpunse gândurile lui negre.

— Tu ai iubit-o?

Vocea lui era gâtuită de conştiința lui încărcată.

— Ar fi trebuit, dar n-am putut. Ea s-a străduit din răsputeri să mă facă fericit.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

— S-a recăsătorit acum câțiva ani şi ultima dată când am mai auzit ceva despre ea, a fost că trăieşte la Toronto şi are doi copii.

El o strânse mai tare de mână.

— A fost o eroare. De la început a fost o eroare.

Lacrimile i se scurgeau pe față şi tâmple atunci când Sydney îi atinse buzele.

— Ține-mă bine, Nick, şopti ea cu vocea întretăiată.

Nick o ținu, cu toată forța şi gentilețea de care era capabil şi între timp îşi dorea să nu fi fost necesar s-o bruscheze. Dar cu toate că îi fusese foarte greu, el sesiză că făcuseră totuşi un mic pas înainte. Cel puțin acum trăgeau lucrurile spre lumină.

Sydney se mişcă puțin şi Nick îi sărută părul. Ea respiră greu, inspiră puternic, şi el simți cum începe să se relaxeze în tot corpul. Avusese suficiente frământări în noaptea asta şi bănuia că şi ea e la fel.

Cum stătea aşa deasupra ei, îşi aminti de meciurile lor de lupte atunci când el o învăța elementele auto-apărării.

Zâmbi şi plecă puțin capul ajungând cu gura lângă urechea ei.

— Te dai bătută?

Ca răspuns ea izbucni într-un râs care-l zgâlțâi.

— Nici gând. Nu ai procedat regulamentar.

— Ba da. Eu am debilitate fizică.

— Nu ai spus nimic despre avantajul celor treizeci de kilograme în plus.

Nu lăsa el să treacă pe lângă el o asemenea ocazie.

— Înainte aveam treizeci şi cinci în plus.

— Înseamnă că ai slăbit cinci kilograme.

Nick râse.

— Frumoasă încercare, Sydney.

Ridică încet capul şi o privi cu ochi strălucitori.

— Oi fi eu handicapat, dar orb nu sunt.

Ea se abținu cu greu să nu zâmbească.

— Nu mai ai nici tact ca pe vremuri.

Privirea lui era caldă şi intimă; el simți că îl cuprinde un sentiment de bună-dispoziție care pătrunde în fiecare muşchi şi os. Se simțea aşa de bine cu ea alături.

Se lăsă într-o parte şi îi sprijini capul cu o mână, zâmbind larg.

— Facem pace?

Părul ei se lipise de țesătura aspră a sofalei, iar el observă atunci când ea întoarse capul spre el. Ochii ei erau blânzi şi răscolitori, sclipind uşor.

— Pacea nu înseamnă că m-am predat, Nick. Mai ales că nu ai luptat cinstit.

— Eu n-am trişat niciodată.

— Dar nici nu respecți regulile jocului.

— Ştii că ai aici lângă buză o mică aluniță?

Ea îşi dădu capul pe spate şi râse, cu un râs plin şi spumos. Nick o urmări, vizibil încântat de el însuşi. Ea încheie râsul cu un oftat, ochii ei sclipeau intens.

— Eşti cumplit. Zău aşa.

El îşi schimbă atitudinea şi vocea lui deveni răguşită.

— Te simți bine?

Râsul dispăru din ochii ei şi fu înlocuit cu o privire care îl făcu să se gândească la nopți întunecoase şi la pielea transpirată.

— Nu, şopti ea pe un ton nesigur. Nu mă simt bine.

Nick era deja întins pe pat, având pe el numai pantalonul de la trening, când ea apăru din baie. Purta o pijama de comandă, cu exact aceeaşi culoare ca cea a ochilor ei. Liniile trupului ei se conturau perfect prin materialul uşor. Simțea că totul din jurul ei nu mai are conturul clar şi avea ochi numai pentru ea, privind-o

cum stingea lumina în hol şi venea spre pat. Observă o uşoară nesiguranță ațunci când ea îi întâlni privirea, după care se apropie de el. Inima îi bătea turbată şi Nick nu o scăpa nici o clipă din ochi.

Pe măsură ce ea se apropia de pat, el îşi ridică brațul în întâmpinarea ei, ea îi prinse mâna şi când degetele lor se încleştară, el simți că ea tremura.

Ea se întoarse să stingă lumina de la lampa de pe noptieră, dar el o strânse zdravăn, atrăgând-o spre el.

— Nu, zise el încet. Las-o aşa.

Ochii ei erau de nepătruns şi el simțea cât de stresată este ea pe măsură ce ceda strânsorii lui, dar în clipa în care trupurile lor se alipiră nervii ei cedară. O lipi de el, căutând să-i oprească tremurul.

— E-n regulă, Syd. Sst, dragoste. E bine.

Ea îşi lipi fața de gâtul lui în timp ce o străbătu un fior prin tot trupul. Nick simțea bătaia inimii ei. El stătea culcat pe partea dreaptă, deranjat de greutatea lui. Nu putea s-o țină strâns atât cât ar fi dorit, aşa că se lăsă pe spate.

— Stai pe mine. Lasă-mă să te țin eu.

Ea inspiră zgomotos, spunând ceva abia perceptibil.

— Nu. Nu pot face aşa ceva.

— Te rog, Sydney, şopti el răguşit.

Fața lui era contorsionată de plăcerea fantastică pe care o avu când ea se aşeză deasupra, greutatea ei care îi apăsa mijlocul îl făcu să se simtă atât de uşurat încât abia se abținu să nu geamă. Dorise s-o țină aşa încă din noaptea aceea din apartamentul ei, s-o simtă grea pe bazinul lui, se simțea atât de bine. Nemaipomenit de bine. Şi pentru acest moment, era suficient.

Îşi lipi gura de fruntea ei, buzele lui de abia atingeau pielea ei, după care întrebă:

— Hei, e bine?

Vocea ei avea un aer de vinovăție.

— Nu este bine pentru tine să stau aşa, răspunse ea încet.

Fața lui Nick deveni serioasă când îi luă bărbia şi i-o ridică să-i vadă fața.

— Nici pentru tine nu este o poziție grozava, replică el.

Ochii ei erau plini de remuşcări.

— Dar cu mine, Nick, e altceva.

El îi mângâie buza inferioară cu degetul.

— Spune-mi cum adică e altceva.

Ea ridică din umeri, ochii ei fiind umbriți de tristețe pe când îşi întoarse privirea de la el. Nick o apăsă uşor pe maxilar, fața lui devenind serioasă.

— Te rog, Syd, este important.

— Nu ştiu cum să explic.

— Încearcă măcar.

Felul ei de a fi – rezervat – o făcea să ezite şi Nick înțelese că ea se temea să nu cumva să fie înțeleasă greşit. El o cuprinse, punându-i capul pe umărul lui, încercând să o liniştească cu vorba lui liniştită.

— Vreau să ştiu, Sydney.

Îi trebui o vreme până să răspundă.

— Niciodată nu a fost important pentru mine dacă făceam sau nu dragoste.

— De ce?

Ea se întoarse cu fața spre gâtul lui.

— E greu de explicat, Nick.

Felul ei onest de a spune lucrurile îl tulbură. O strânse mai aproape de el ca ea să se simtă mai în siguranță.

— Ştiu că este greu.

Urmă o pauză lungă, apoi ea răspunse cu o voce tensionată.

— Ce conta pentru mine era faptul că tu mă doreai cu adevărat.

Semnificația răspunsului ei avu asupra lui Nick efectul unei tone de cărămizi. Faptul că el o dorea – acesta era lucrul cel mai important pentru ea. Practic, fizic, ea îl îngenunchease şi asta îl speria mai mult ca orice. El fusese întotdeauna robit senzațiilor pe care i le trezea ea, dar până azi el nu înțelesese că ele reprezentau ceva sacru, ceva ce ea îi dăruise lui şi numai lui. Nici un alt bărbat nu mai atinsese această parte a ei.

Dar mai era şi cealaltă parte a vieții ei care însă fusese cu totul alta. Şi el ştia exact momentul când îşi amintea acest lucru. Era momentul când el era cu totul în ea, când se simțea pe culmile unei plăceri nemaipomenite şi exact în acel moment diavolii apăreau ca să-l tortureze. Şi atunci se întreba câți bărbați plătiseră pentru această plăcere. Şi aşa gelozia începea şă-l roadă până când îl termina de tot. Nu voia să-i pese de asta, dar totuşi îi păsa, şi dacă nu ar fi avut

atâta nevoie de ea, nici că i-ar fi păsat.

Nick închise ochii, suferința îi marcase fiecare parte a feței. Doamne, nu voia să o piardă din nou. Dar gelozia era o boală care îl pătrundea lent, malign, cuprinzându-l ca un cancer şi câtă vreme nu reuşea să lase în urmă trecutul, odată pentru totdeauna, redevenea victima ei.

Sydney îşi ridică uşor capul şi îl privi, cu o nuanță de nelinişte în voce.

— Ce s-a întâmplat?

Îşi dirijă mâna spre gâtul ei, arătând frământat de gânduri.

— Nu m-am mulțumit niciodată să te țin numai în brațe, nu-i aşa?

Ea îi puse mâna peste față, cu ochii plini de o asemenea tandrețe încât inima lui se strânse. Vocea ei era şoptită şi răguşită, cu un ton controlat în mod delicat.

— Nu m-ai păcălit niciodată, Nick. Niciodată. N-am simțit niciodată altceva decât că mă iubeşti.

El ştia că aceasta nu era chiar adevărul adevărat. O făcuse să sufere şi aproape s-a distrus şi pe el însuşi în acest context, dar înțelese şi sensul mai profund a ceea ce a vrut ea să transmită. Îl iubea. La bine şi la rău. Aşa cum era – debil, impotent, sau atunci când era gelos absurd de dur. Nu avea nici o importanță pentru ea. Dragostea ei era constantă – pentru totdeauna. Incapabil să scoată măcar un cuvânt, el o trase în jos şi o sărută delicat, iar inima lui o luă la goană atunci când simți că şi ea îi răspunde la sărut. Şi aşa Nick uită de diavoli. Uită de toate. În noaptea asta era numai a lui.

Capitolul 7

ZORII ZILEI PĂTRUNDEAU în cameră cu tonurile lor de griuri, aducând cu ele răcoarea şi liniştea dimineții timpurii. Acest moment din zi îi plăcea cel mai mult lui Nick – primele două ceasuri când oraşul era agățat între noapte şi zi, când era tăcut şi nemişcat, iar străzile arătau ca nişte artere fără viață.

Mişcându-se puțin, el o privi pe femeia adormită care se cuibărise lângă el, chipul lui se linişti atunci când îi acoperi umerii cu pătura. Era îngrijorător cât de repede se reobişnuise el să doarmă cu ea. Întotdeauna dormea iepureşte şi orice mişcare îl trezea din somn, dar cu Sydney era altfel. Îşi amintea când venise îndărăt acasă după o zi istovitoare, atât de obosit încât nici nu mai avea somn, dar din clipa în care o cuprindea pe ea în brațe, se comporta ca un alt om. Nu mai ştia de câte ori adormise în brațele ei sau de câte ori o căuta pipăind pe întuneric, în mijlocul nopții şi-apoi când dădea de ea se liniştea şi se oprea din căutat.

O sărută în vârful capului, apoi se lăsă pe spate, continuând să se gândească la cele întâmplate în noaptea trecută. Până noaptea trecută el nu analizase niciodată serios legătura dintre ei.

A fost necesară candoarea ei ca să îl facă sa înțeleagă cât de profundă este de fapt aceasta nevoie reciprocă. Şi dacă ar fi să fie la fel de cinstit cum a fost ea, ar trebui să recunoască că faptul că ştia că este în stare să o aducă până la starea când n-o mai interesează nimic altceva constituia o realizare mare din partea lui. Îl făcea să se umfle în pene numai ideea că era suficientă o simplă atingere din partea lui pentru a obține acest fel de răspuns din partea ei. Pentru ea era important să ştie că el o dorea; ceea ce era important pentru el era să ştie că putea să-i satisfacă această dorință. Două fețe ale aceleiaşi monede.

Îi lega ceva deosebit şi după noaptea trecută el înțelese că relația sexuală nu era decât o parte. O parte. Nu întregul. Şi el care fusese atât de obsedat de mândria lui masculină, nici nu a observat asta mai înainte. Stătuse cu ea o jumătate de noapte, pierdut în dulceața gurii ei lipite de a lui, sub greutatea trupului ei care îi modela pe amândoi, şi descoperise că nu trebuie să fie înlăuntrul ei ca să se simtă cu adevărat legat de ea, acest lucru îl făcu să simtă că aproape s-a născut din nou. Şi pentru prima dată de când ea revenise în viața

lui, apăruse o licărire de speranță. Din cauza impotenței, din cauză că nu putea s-o aibă asemeni celorlalți bărbați care o avuseseră, întregul aspect fizic al relației lor a fost pus în paranteză. Şi poate că dacă nu o să i se reamintească permanent lucrul care-l aducea la crize de gelozie obsesivă, atunci poate că ar putea uita şi de acest lucru. Era în stare să îndure frustrarea sexuală, dar nu era la fel de sigur că ar putea îndura gelozia renăscută sau golul care s-ar crea dacă ea ar fi din nou pierdută.

Se descotorosise de gândurile acestea tulburătoare, apoi el se uită la ea cu un sentiment de strângere de inimă. Era atât de drăguță cum dormea aşa, lângă el. El se lăsă pe pat, după care se ridică într-un cot şi îi ridică uşor fața spre el, împingând-o delicat cu dosul palmei. Închise ochii ca să mai potolească pasiunea care se declanşase în el, după care trecu uşor cu buzele peste buzele ei întredeschise, atingându-le şi mângâindu-le uşor.

Ea se mişcă şi îi murmură numele, arătând că şi în somn se gândea la el. Nick simți un val de sentimente atât de puternic încât trebui să facă apel la toată energia lui ca să nu o tragă iar lângă el. Cu lenevia celui abia trezit din somn, ea oftă şi se apropie şi mai mult de el, răspunzând şi la mişcările lui delicate. Nick se simțea la limita suportabilității atunci când ea îşi plimbă mâna pe spatele lui gol. El îşi înfipse degetele în părul ei, ținându-i astfel capul bine, după care îi dădu un sărut apăsat. Sydney oftă din nou şi îl strânse mai tare cu brațul, forțându-l să stea lipit de ea. Mătasea pijamalei ei avea efectul unei mângâieri pe pielea lui.

Nu mai reuşea să respire din cauza bătăii nebuneşti a inimii, aşa că Nick se depărtă uşor de ea, privind-o cu o tandrețe sfâşietoare.

— Bună dimineața.

Ochii ei aveau încă luminile acelea de imediat după sărut, iar tonul vocii ei era pierdut.

— Bună dimineața.

Aşa cum stătea în brațele lui era teribil de atrăgătoare – cu părul ei răvăşit, cu buzele încă umede de la sărut – şi Nick simți că îl năpădeşte o dorință amestecată cu durere în acelaşi timp. Avea impresia că va pieri dacă nu va simți carnea ei lipită de a lui. Ochii lui îi fixară privirea cu o intensitate magnetică, iar mişcările lui deveniră încete şi calculate atunci când el începu să-i descheie

primul nasture de la pijama. Sydney se cutremură, închise ochii şi respiră zgomotos. Pielea ei catifelată pe care o simțea sub apăsarea degetelor lui îi mări şi mai mult dorința. Deschise şi al doilea nasture.

Luptându-se să îşi controleze reacțiile, Sydney îi prinse mâna.

— Nu, Nick, şopti ea răguşit. Te rog, nu.

El îşi eliberă mâna din strânsoarea ei, spunându-i aspru.

— Vreau doar să te țin de mână. Atâta tot.

Ea îl privi, în ochii ei citindu-se neîncrederea, dar nu se opuse cât timp el îi desfăcu nasturii, unul câte unul. Fără s-o slăbească din ochi, el dădu în jos bluza, după care îşi trecu brațul în jurul coapselor ei şi o aduse deasupra lui. În momentul în care pântecul lui simți greutatea ei, el scăpă un geamăt şi închise ochii, înlănțuind-o strâns cu brațele.

— Doamne, dar bine mă mai simt.

Țintuindu-l de parcă n-ar fi îndrăznit să-l lase să plece, ea îşi lipi fața de gâtul lui şi Nick o prinse de ceafă. Senzație după senzație, trecea, val după val, prin trupul lui, devenise conştient într-un mod foarte viu de fiecare părticică din ea – mătasea părului ei, moliciunea sânilor ei goi apăsați de pieptul lui, greutatea ei densă apăsându-l. Dar cu toată febra care îi cuprinsese mintea, un gând limpede ca cristalul stăruia. Intensitatea senzuală pe care amândoi o împărtăşeau nu fusese niciodată violată – de nici un alt bărbat. Asta era a lui şi numai a lui.

Şi pentru prima dată, el depăşi simpla dorință fizică. O iubise cu trupul, acum o iubea cu sufletul, cu propriul suflet.

Îi întoarse capul şi o sărută cu o tandrețe extraordinară care părea că se revarsă din fiecare celulă a ființei lui. Avea senzația că acum fusese eliberat.

— Te iubesc, Sydney, şopti el. Doamne, cât te iubesc.

Îi simți lacrimile pe buzele lui, simțea cum şi ea încerca să-i răspundă tot aşa, auzi un sunet gâtuit şi o strânse şi mai tare la piept, încât îi simțea cum îi bate inima de parcă arfi fost propria lui inimă.

Simțind cât de tensionată este, el îşi strecură mâna pe sub părul ei despletit şi îi mângâie spatele ei gol, tămăduind-o cu atingerea lui. Şi încet, încet, el simți cum ea începe să se relaxeze – şi în aceeaşi măsură se relaxa şi el.

Când simți că este complet relaxată, îi sărută urechea şi-i spuse cu o voce

pierdută.

— E bine?

Îşi lipi mai tare faţa de pielea cea moale de la gâtul lui.

— Da.

— Eşti sigură?

Ridică uşor capul şi privi spre el, cu ochii plini de lacrimi reţinute. Reuşi să schiţeze un zâmbet.

— Da, şopti ea tremurat. Foarte sigură.

Urmărindu-i chipul ca să observe vreo reacţie, el o luă de coapse, legănând-o încet pe sex. O străbătu un fior şi ea închise ochii, rezemându-şi fruntea de bărbia lui. Conştient de încordarea sexuală pe care o trezise în ea, Nick îşi strecură mâna sub pijamaua ei, atunci când ea îşi schimbă poziţia, deoarece nu voia s-o lase în starea asta insuportabilă.

Dar, mai înainte ca să înceapă să o mângâie, să simtă căldura şi umezeala ei, ea îi apucă mâna şi o trase dintre ei, spunând aspru.

— Nu. Te rog, Nick. Nu.

El îşi lipi faţa de faţa ei.

— Sydney nu te lăsa aşa.

Ea îl strânse mai tare în braţe, cuprinzându-i trupul.

— Ţine-mă strâns, spuse ea, cu o voce întretăiată. Am nevoie să mă ţii aşa.

Faţa lui devenise crispată. Nick cuprinse trupul ei care tremura tot într-o îmbrăţişare liniştitoare, fiind totuşi dezamăgit, îl durea suferinţa ei într-un fel care nu avea nimic de-a face cu dorinţa lui de a se satisface. Nu mai dorea s-o facă să sufere. Niciodată nu a vrut aşa ceva.. Dar totuşi o făcuse să sufere. Fir-ar să fie, o făcuse să sufere.

Camera se mai luminase şi o briză uşoară legăna storurile când ea se mişcă în cele din urmă puţin, după care încet, foarte încet îi atinse buzele cu un sărut delicat şi prelung. Expirând cu un oftat, ea ridică uşor capul şi se uită la el cu o privire atât de plină de dragoste încât i se uscă gâtul.

Încercând, parcă, să-l liniştească ea îi cuprinse faţa în mâini, privindu-l fix în ochi cu o privire curată care venea din adâncurile sufletului ei.

— Nu am nevoie de aşa ceva, Nick, spuse ea încet. Am nevoie numai de tine.

Pe faţa lui căzuse o şuviţă din părul ei, pe care el o îndepărtă.

— Nu vreau să te las aşa.

Sesiză clipirea veselă din ochii ei atunci când ea îşi aplecă încet capul şi-i mai dădu un sărut uşor.

— Trece.

Vocea ei era aşa de convingătoare încât se pomeni că zâmbeşte şi el, aşa că o îmbrăţişă, simţindu-se fericit cum nu mai fusese de mult. Dacă amândoi o să aibă grijă ca să păstreze un echilibru, să nu prindă foamea aceea profundă, care antrenează totul în jurul ei, atunci totul va fi bine.

O prinse de păr şi îi trase capul privind-o cu ochi zâmbitori.

— Vrei să-mi pregăteşti micul dejun?

Ea îi zâmbi mieros.

— Nu la ora 5:30 dimineaţa, şi nu eu.

El zâmbi.

— Şi atunci ce facem noi în orele următoare?

Ea de abia se abţinu să nu zâmbească.

— Cunoşti cuvântul „a dormi”?

El o frecă uşor cu mâna pe şale, ştiind că asta o înmoaie şi-i taie respiraţia.

— Nu fi plictisitoare, Sydney. Ai dormit deja trei ore bune.

Şi ea zâmbi, mângâindu-l uşor pe la colţul gurii cu degetul.

— La ce te-ai gândit?

Îi apăsă capul uşor până când buzele lor se atinseră iar.

— O să vedem noi.

Abia pe la opt se sculară cu adevărat şi Nick nu reuşea să-şi amintească când se mai simţise aşa de plin de energie. Era o dimineaţă minunată, era sfârşit de săptămână şi ei aveau la dispoziţie două zile în şir.

Când o luă spre bucătărie, după ce făcu un duş, se simţi de parcă ar fi cu douăzeci de ani mai tânăr. O singură privire pe masă arăta clar că grija lui pentru ordine dispăruse. Tot locul era un adevărat dezastru sub imperiul dezordinii.

În general el era foarte ordonat, dar această trăsătură de caracter deveni o obligaţie după accident, deoarece nu mai putea suporta ca un obiect să nu fie la locul lui. Nu ştia nici el cum de reuşise să creeze un asemenea haos în mai puţin de jumătate de oră.

Se sprijini în baston şi scutură din cap.

— Doamne, locul ăsta arată de parcă au trecut vandalii pe aici.

Ea se întoarse şi îi aruncă un zâmbet înțelegător.

— Şi tu nu mai poți suporta dezordinea, nu-i aşa?

— Am văzut locuri care arătau mult mai rău după o razie anti-drog.

Ea se strâmbă şi se întoarse cu fața la masă.

— Nu exagera, detectivule. Este aşa doar pentru o vreme.

El se deplasă cu greu prin bucătărie, uimit încă de dezordinea pe care o vedea.

— Numai din curiozitate, cum ai reuşit să faci toate astea într-o jumătate de oră?

Îl privi cu o sclipire parşivă în ochi.

— O să luăm un scurt mic dejun şi pe urmă o să mergem la un picnic.

— La un picnic? *Picnic?*

Veni spre el, prinzându-i fața în mâini şi îi dădu un sărut iute şi apăsat.

— Da, un picnic.

Ochii ei jucau.

— Sus inima, Novak. O să-ți placă.

Dădu drumul la baston şi trecându-şi o mână în jurul taliei ei, zâmbi din colțul gurii.

— Doamne, femeie. Abia a trecut zăpada. Şi Cred că o să cad cu nasul în pământul tare pe care va trebui să-l străbatem.

Ea râse uşor şi lăsă capul în jos, sărutându-l, încât era cât pe aci să-l facă să vină cu nasul de podeaua bucătăriei.

— Să facem o înțelegere. Unde o să cazi acolo o să luăm câte o masă.

Nick o strânse în brațe, o iubea peste puterile lui. Nu i-ar fi plăcut dacă ea era prea moale şi compătimitoare, dacă l-ar fi tratat ca pe un copil.

— S-a făcut. Dar va trebui să faci ordine peste tot, înainte de a pleca.

Sydney se opri de două ori până la ieşirea din oraş; o dată la magazinul de material sportiv, unde cumpără o saltea din polistiren şi a doua la o prăvălie cu dulciuri de la colț. Nick se odihnea în scaunul capitonat cu piele, briza care pătrundea prin geamul deschis îl răcorea în timp ce el o privea cum conducea. Stăpânea maşina de lux, cu toți caii putere de care dispunea, cu o uşurință care

arăta că avea multe ore de conducere la activ. Pe bord erau mai multe casete, o pungă cu mentă şi două pixuri, iar între consolă şi scaun era vârât un pachet gros de hârtie.

Nu era mult de mers, dar el îşi zise că ea ieşea adesea din oraş numai ca să se poată gândi la vreo problemă.

Se servi cu o lamă de gumă de mestecat, de mentă, îşi puse ochelarii de soare, după care se uita la ea.

— Deci, domnişoară Foster, unde mergem?

— Undeva de unde putem vedea munții, unde nu vezi țipenie de om pe o distanță de cincizeci de mile împrejur, şi unde sunt şi stânci de care să te poți rezema.

— Şi unde sunt toate acestea?

Ea zâmbi.

— O să afli când o să ajungem.

Amuzat de răspunsul ei, el se cufundă în scaun, sprijinind capul de spătarul scaunului în timp ce admira peisajul pe lângă care treceau. Nu mai ieşise de.luni de zile din oraş şi se simțea de parcă acum ar fi fost eliberat din închisoare. Locul de la vest de Calgary era senzațional – dealuri ondulate, munții Rocky în depărtare, senzația de spațiu nemărginit. Inspiră adânc, bucurându-se de curățenia de cristal a aerului care îl şfichiuia prin geamul deschis. Aproape uitase de bastonul care căzuse la picioarele lui.

O apucară pe un drum pietruit şi îngust care avea pe margini molizi şi câțiva plopi desfrunziți. Soarele pătrundea şi arunca umbre pe solul prăfos. Sydney trase pe dreapta, opri maşina şi-şi desfăcu centura de siguranță. Nick îi aruncă o privire întrebătoare, văzând că nu opreşte încă motorul şi ieşise aşa afară. Când văzu că ea dispare după maşină, ridică din umeri şi îşi concentră atenția asupra unui uliu care plutea deasupra unei văi înguste.

Se pomeni că se deschide uşa şi că Sydney stătea alături cu o mână în şold.

— Ieşi afară, Nick.

El îşi încrucişă brațele pe piept, privind-o cu un zâmbet perfid.

— De ce?

— De aia.

— „De aia” nu este un răspuns deştept, Sydney, ripostă el.

Ea făcu ochii mari şi ridică hotărâtă bărbia.

— Dacă îți spun ieşi odată.

El se uită la ea, cu o privire provocatoare.

— Ce vrei să faci, să mă arunci la vulturi în balta asta?

Ea se aplecă şi ridică bastonul de jos, după care i-l dădu lui privindu-l serios.

— Nu există vulturi pe aici cale de sute de kilometri. Şi acuma ieşi din maşină.

Partea lui arțăgoasă ar fi vrut să vadă ce va face ea dacă continua s-o enerveze aşa, dar curiozitatea era mai tare, aşa că, oftând teatral, îşi desfăcu centura de siguranță şi ieşi din maşină. Ea îi fâcu semn s-o urmeze, pe cealaltă parte a maşinii, având în continuare aerul acela hotărât, după care puse mâna pe portiera din față, care rămăsese deschisă. Făcu un semn din cap spre scaunul şoferului.

— Intră.

Nick se opri locului ca trăsnit.

— Ai înnebunit?

Ea îl privi calm, cu o față impasibilă.

El făcu ochii mari, ferm convins că i-au căzut creierii în şanț.

— Nu pot să conduc maşina.

— De ce nu?

— Cum „de ce nu” ? Doamne sfinte, Sydney, tu eşti oare? Nu mai am puterea de coordonare a mişcărilor, reflexele mele sunt terminate şi tu vrei ca eu să conduc o maşină care costă mai mult decât câştigul meu pe un an?

Lăsându-şi capul într-o parte, ea îl privea de după lentilele fumurii ale ochelarilor de soare şi el ar fi fost în stare să jure că râdea de el.

— Câte maşini ai văzut pe aici în ultimele douăzeci de minute?

El o fulgeră din priviri.

— Nici una, dar nu despre asta este vorba.

— Ba, exact despre asta, ripostă ea calm. Nu se vede țipenie de om pe drum, maşina este automată şi piciorul tău drept este în ordine. Iar dacă n-ai observat încă, să ştii că nu suntem în centrul oraşului Calgary.

Îl privi, iar în colțul gurii i se formă o gropiță.

— Şi ştii foarte bine că mori să încerci un pic.

Lui Nick nu-i veni nici o replică în minte. Îl cunoştea prea bine. Faptul că trebuise să admită că nu poate fi în stare să mai conducă fusese cea mai dură restricție pe care o acceptase. Ar fi dat oricât să poată sta la volan.

Ea îl privea cu un zâmbet atotcunoscător pe buze.

— Hai, Nick, urcă.

Se lupta cu propria conştiință, dar tentația era mult prea mare. Aşa că pentru prima dată în viața lui, Nick trebui să facă aşa cum i-a spus. Sydney dădu comenzile de poziționare a scaunului şi îl ajută să-şi pună centura de siguranță. Când se aşeză bine în scaun, ea îi zâmbi.

— Dă-i drumul, tigrule, spuse ea, apoi îl sărută şi închise uşa.

Nick închise ochii, mâinile sale strângeau cu putere volanul. Femeia asta e de groază.

Nici nu se uită la ea când se aşeză în scaunul din dreapta, simțea cum tot stomacul îi era contractat. O să facă o probă. O să conducă vreo sută de metri pe şosea, ca să-i dea satisfacție, după care o să lase volanul mai înainte ca să-şi piardă amândoi viața.

Era un vis, aşa de obişnuit devenise totul. Trecuseră doi ani – doi ani blestemați – şi lui i se părea că a fost ieri. Şi se simțea ca atunci când a făcut primii paşi fără să îl mai ajute cineva. Simțea că îi vine să urle.

Iar Sydney era aici. Stătea pe scaunul de alături, cu un braț sprijinit pe fereastra deschisă, ținându-şi părul cu mâna în bătaia vântului, făcându-se că nu ştie că ăsta era primul lui moment de libertate pe care îl avea după doi ani. Trebui să înghită în sec ca să scape de nodul uriaş care i se pusese în gât.

Parcursese mai mult de două mile pe şosea, dar nu mai putea continua. Trase pe lateralul îngust, praful ridicat pătrunse pe fereastră. Sydney îi aruncă o privire mirată când văzu că el desface legăturile centurii de siguranță, după care dădu înapoi scaunul ca şi cum ar fi vrut să iasă.

— De ce te-ai oprit? Mergeai aşa bine…

Nu apucă să termine ce voia să spună. El îşi aruncă deoparte ochelarii, apoi îi luă şi ochelarii ei şi îi aruncă pe jos. Apucând-o de încheietura mâinii o trase puternic spre el, peste consolă, îmbrățişând-o atât de tare că s-a temut pe moment să nu-i rupă vreo coastă. Îi redase sentimentul de libertate şi,

Dumnezeule, fusese atât de bine.

Folosindu-se de umeri ca de o ancoră, ea se aşeză între el şi volan, băgându-se toată în poala lui. Îl cuprinse cu brațul de gât şi îi culcă uşor capul la pieptul ei, ținându-l cu acea forță plăcută care reuşise să-l liniştească.

Niciunul din ei nu vorbi o vreme, apoi ea se lăsă pe spate rămânând îmbrățişată totuşi, şi îl privi cu ochi zglobii.

— Deci, spuse ea emoționată, ai rezolvat şi problema asta, nu?

Nick zâmbi strâmb, gândindu-se cum putea să aibă cineva ochii atât de albaştri. O sărută pe colțul gurii şi-i spuse cu o voce nesigură.

— Da, cred că da.

În tonul lui Sydney se ghicea o autoironie.

— Ți-a trecut cumva prin minte că am început să ne întoarcem la adolescență?

El râse şi o îmbrățişă cu tărie.

— De fapt, să ştii că m-am gândit la asta.

Ea îl privi cu o căutătură înțelegătoare.

— Cum este când te simți tânăr din nou?

Nick îi zâmbi.

— Al naibii de bine.

Şi ea zâmbi şi îi dădu un sărut delicat, după care plecă în jos capul.

— Cred, spuse ea nesigură, cred că este cazul să continuăm demonstrația pe şosea.

El acceptă cu un oftat, fiind convins că dacă nu va păstra distanța dintre ei, vor sfârşi ziua în maşina parcată la margine de drum.

Fără tragere de inimă el slăbi strânsoarea brațelor, sprijinind-o, când ea se desprinse de el şi reveni în scaunul ei.

Conduseră mai bine de o oră, pe drumuri înguste de țară care şerpuiau prin zona bogat împădurită a țării. Peisajul era sălbatic şi splendid, munții de granit, de o culoare care cuprindea toate nuanțele de purpuriu, formau un zid profilat pe cerul dinspre vest. Imediat după ce se făcu ora unu trecură podul de lemn, atât de bătut de ploi şi vânt, care trecea peste râul umflat de ploi. Deodată zăriră un loc cu iarbă verde chiar lângă drum. Era o zonă destul de întinsă, brăzdată de urme permanente, arătând că era folosită des. Nick conduse maşina pe acest

teren şi o parcă la umbra unui grup de molizi.

Opri motorul şi o privi pe Sydney.

— Ce zici?

Ea ridică din umeri şi-i aruncă o privire iritată.

— Nu se văd bine munții.

El zâmbi, desfăcu centura de siguranță şi deschise uşa.

— Păcat. Cel puțin de aici pot merge până la defileu fără să mă sinucid.

Sydney văzu un loc acoperit cu iarbă, lângă râu, la care el putea ajunge uşor şi până când Nick reuşi să ajungă acolo, ea descărcase tot ce trebuia şi pregătise totul. El se simțea de parcă ar fi alergat zeci de kilometri, nu câțiva zeci de metri pe un teren neregulat, aşa că se întinse pe pătura din plastic expandat întinsă de către ea lângă o stâncă de granit. Se lăsă pe spate sprijinindu-se de stâncă şi închise ochii, devenind deodată conştient de cât de nesigur era încă.

— Uite. Ai putea folosi asta.

Întoarse capul încet şi deschise ochii. Sydney stătea lângă el, conturul ei fiind luminat puternic de soarele din spate. Se întinse spre ea şi luă ceaşca de cafea pe care i-o adusese ea.

— Am al dracului de multă nevoie de aşa ceva. Ea îşi stăpâni un zâmbet şi îi turnă o a doua ceaşcă, apoi înşurubă la loc capacul termosului.

— O să te simți mai bine după ce o să mănânci.

Lumina soarelui îi făcu părul ca o coroană de foc şi Nick simți iar în adâncimea stomacului că reîncepe o anumită stare bine cunoscută.

— M-aş simți mai bine dacă ai veni lângă mine.

Ea îi aruncă un zâmbet, apoi începu să scoată mâncarea din frigider.

— Nici nu mă gândesc.

— Sydney Foster, eşti o femeie fără inimă.

Ea zâmbi iar.

— Sunt o femeie care moare de foame şi dacă o să vin lângă tine, o să mănânc abia peste o oră.

O urmări cum despacheta sacoşa cumpărată de la magazinul en-gros, apoi cum punea mâncarea pe farfuriile de carton. Căldura soarelui îl pătrundea tot, făcând să-i dispară tensiunea din trup şi închise ochii.

O auzi pe Sydney cum traversează locul şi vine să se aşeze lângă el. Îl

mângâie pe față şi atunci el se întoarse şi o privi. Vocea ei era plină de grijă.

— Eşti obosit?

El zâmbi leneş.

— Nu mi-ar prinde rău o realimentare cu benzină.

Ea îi trecu părul peste cap, după care, se lăsă lângă el şi-i dădu un sărut uşor.

— O să începem cu masa de prânz şi pe urmă mai vedem noi.

El o privi îndelung, apoi se uită la farfuria pe care i-o dăduse ea.

— Pare a fi ceva bun.

Cu toate că mâna dreaptă o putea folosi aproape normal, băgatul mâncării în gură încă rămăsese o problemă care îl obliga la multă concentrare – capacitate de care acum dispunea mai puțin. Nu se atinse de cealaltă mâncare din farfurie ci servi numai şuncă şi un sandviş cu brânză. Astea cel puțin le putea mânca fără să le împrăştie peste tot.

Sydney stătea cu picioarele încrucişate pe salteaua de lângă el, vântul i se juca în păr şi razele de soare îi creaseră un fel de halo de lumină în jurul capului.

Când întinse mâna după cafea, observă că Sydney îl urmăreşte atent.

— Nu ai de gând să mănânci salata de cartofi?

— Nu, sandvişul este foarte bun.

Ea zâmbi puțin. Fără să mai spună altceva luă o lingură din pachetul cu tacâmuri din plastic, apoi veni lângă el. Luă cu lingura salată din farfuria lui şi cu un licăr în ochi, i-o aduse la gură.

— Deschide gura.

Luat pe nepregătite, el făcu aşa cum i se spunea şi ea îi băgă mâncarea în gură.

Dintre toate lucrurile care nu-i plăceau lui Nick în perioada asta de recuperare, plosca şi datul mâncării erau pe primele două locuri în top.

— Fir-ar să fie, Sydney, nu mă mai trata ca pe un copil neputincios.

Ea zâmbi.

— Nu vorbi cu gura plină.

Nick deschise gura ca să spună ceva pe măsură, dar ea îi luă piuitul cu încă o lingură de salată. Înghiți cu noduri.

— Uite ce e, fir-ar să fie, nu suport să fiu hrănit.

Ea îl privi cu ochii aceia furioşi, rămânând calmă şi chiar cu o notă de amuzament.

— Înainte nu te enervai aşa.

Prin mintea lui trecu o amintire, foarte clară şi completă. Stăteau în pat, Sydney îi dădea să mănânce o friptură cu cartofi copți în timp ce urmăreau la televizor un film vechi. Şi îşi aminti cât de incredibil de senzual şi erotic fusese.

Luminița din ochii ei deveni mai puternică, de parcă i-ar fi ghicit gândurile.

— Încă mai eşti supărat?

El îi adresă un zâmbet nedorit şi îşi încrucişă brațele pe piept.

— Ce-ai zice de nişte fasole?

— Ce-ar fi să adaugi şi „te rog”?

Ochii ei străluceau amuzați, o mai lăsase să-i dea o lingură de mâncare.

Fața lui căpătă o altă expresie atunci când o urmări cum muşcă din sandvişul ei.

— Spune-mi ceva despre compania ta, spuse el liniştit.

Ea ridică din umeri şi-şi mai puse cafea.

— Nu am prea multe de spus. Cumpăr şi vând proprietăți, de unele mă ocup de mai mulți ani, de altele mai de curând.

— Te-ai descurcat foarte bine.

Ea îl privi, din tonul vocii ei se deducea că nu era prea mulțumită de ea însăşi.

— În țara asta toată lumea se descurcă, dacă are ceva creier şi dacă vrea să se străduiască puțin. Este primul meu sfârşit de săptămână, pe care mi-l permit în ultimele şase luni şi lucrez cel puțin zece ore pe zi.

— Nu este suficientă numai munca din greu, Sydney, completă el cu delicatețe.

Ea ridică din umeri.

— Am avut câteva şanse mari. Am cumpărat câteva proprietăți la Vancouver şi Toronto mai înainte ca să înceapă nebunia terenurilor şi am câştigat foarte mult când le-am vândut. Cel mai important lucru este să cunoşti piața.

— Cum se distrează preşedinta societății „Unicorn Holdings”?

Râsul ei izbucni puternic şi din gât.

— Citesc multe cărți cu liste.

Nick se uită la ea, în parte distrat de felul ei deschis de a reacționa, dar şi îngrijorat datorită răspunsului pe care îl primise. Se gândea dacă mai permisese şi altcuiva în afara lui Malcolm să-i tulbure viața ei particulară de când se despărțiseră. Avea serioase îndoieli. Îşi dădu de asemenea seama că în ultimele zile ei comunicaseră mai mult decât în tot timpul când au fost împreună, înainte de despărțire. Şi ştia de ce. Acum erau într-o arenă unde nu li se mai putea întâmpla nimic. Copilul, accidentul, afacerile ei, reabilitarea lui fizică – subiecte care se aflau la distanță de lucrul care îi amenințase cel mai mult în trecut.

— La ce te gândeşti?

El o privi cu o privire solemnă, în timp ce încerca să găsească cuvintele care să dea un răspuns cel puțin pe jumătate cinstit.

— Că acum avem ce discuta împreună, spuse el liniştit.

Sydney îl privi cu ochii mari, expresia feței ei se schimbă brusc atunci când ea se aplecă să caute ceva în punga cu tacâmurile din plastic.

— Da, spuse ea, avem.

El îşi dădu seama după tonul pe care îl avea vocea ei că ea înțelesese deplin, mai mult decât dorise el ca ea să ştie, şi simți ca un fel de vinovăție, întinse mâna spre ea şi îi atinse fața.

— Ți-am dus dorul îngrozitor. Au trecut totuşi cincisprezece ani îngrozitor de lungi.

Mişcată de cuvintele lui, ea veni în îmbrățişarea lui, spunându-i cu o voce tulburată, în timp ce îl înlănțuia cu brațele.

— Tu ştii cât de mult te iubesc?

Nick închise ochii şi-şi lipi fața de tâmpla ei.

— Da, ştiu.

Un nor trecu prin fața soarelui şi-şi aruncă umbra lui asupra lor. Se făcu parcă răcoare şi o trase mai aproape de el. Nici unul din ei nu scoase o vorbă, tăcerea aceasta acționa asupra lor ca un balsam şi Nick se simțea mai împăcat cu sine decât fusese vreodată în toți aceşti ani.

— Nick?

El se uită la ea. Ea îl privea cu o expresie gânditoare dar şi nehotărâtă în acelaşi timp, expresie care îl făcu să se simtă puțin îngrijorat.

— Ce este?

Urmă o tăcere plină de nesiguranță, apoi ea se desprinse din îmbrățişare şi se ridică.

— Te-ar deranja dacă am discuta despre impotența ta?

El o privi cu ochii mari devenind deodată rece şi distant. Nu, nu avea chef să discute despre aşa ceva. Nu voia să o facă o chestiune care să se discute deschis şi să fie studiat şi consultat de parcă ar fi vorba despre un picior rupt. Era un alt subiect dureros şi el trebuise să se lase ros de amărăciune până când a putut să îl recunoască. Bestiile alea nu numai că i-au distrus viața, dar i-au răpit şi bărbăția în acelaşi timp.

Se întinse după cafea şi îşi stăpâni furia.

— Nu, nu mă deranjează.

Urmă o altă pauză tensionată, apoi el o auzi pe ea cum inspiră adânc.

— Ce au spus doctorii despre asta?

El sorbi puțin, după care cu mişcări controlate şi calculate puse ceaşca lângă el.

— Ei nu ştiu nimic.

— Nu ştiu nimic?

Nick nu se uită la ea, vocea lui era laconică.

— Nu le-am spus.

În vocea ei se simțea o inflexiune ciudată.

— Nu şi-au dat seama cu ocazia analizelor?

Atunci el o privi în față, cuprins de tristețe.

— Ei ştiu numai ce am vrut eu ca să ştie. Tu crezi că pe ei îi doare undeva de o problemă atât de neinteresantă cum este aceasta? Pe ei îi interesează să trateze trupul, Sydney. Pe ei nu-i interesează omul sau calitatea vieții sale după ce le-au reasamblat. Dacă n-aş fi avut noroc cu un terapeut care să aibă tăria să o spună, doctorii ar fi uitat de mâna mea stângă, atunci când eram în comă, şi probabil că s-ar fi atrofiat. Şi dacă s-ar fi întâmplat aşa ceva, ar fi taxat-o cu vreun comentariu stupid, de genul că poate ar trebui să fiu mulțumit că am scăpat cu viață.

Privi în altă parte, străduindu-se să-şi stăpânească furia.

— E destul de rău şi aşa, fără să mă mai supun şi la tot rahatul lor medical.

— Te referi şi la doctorul Robertson?

Nick privi spre defileu, muşchii feței lui se contractară din cauza efortului pe care îl făcea ca să se stăpânească. Când vorbi din nou, vocea lui aspră mai pierduse din asprime.

— Nu că n-aş avea încredere în Peter. Dar m-am referit la toată tagma asta a lor. Nu este specialitatea lui, aşa că o să vrea să cheme alți specialişti şi eu nu mai suport să fiu pus iar în acvariu.

Închise iar ochii, şi se sprijini cu capul de stâncă, chipul său arăta răvăşit. Vocea lui era încărcată de tensiune când trebui să admită față de ea ceea ce nu avusese curajul să recunoască nici măcar față de el însuşi.

— Nu mi-a permis mândria mea de bărbat.

Sydney se întoarse ca să poată să-l privească drept în ochi. Şoldul ei se atingea de al lui. Ea îşi cuprinse fața în palme cu delicatețe apoi se lăsă spre el şi-i atinse buzele cu buzele ei.

— Atunci să se ducă cu toții la dracu'.

Fusese ceva în tonul ei care făcu să-i dispară dintr-odată toată furia, aşa că el îi zâmbi şi îşi trecu mâna la ceafa ei, sprijinindu-i capul.

— Exact la fel gândesc şi eu.

— Vrei ceva dulce?

Plimbându-şi mâinile prin părul ei, Nick închise ochii şi-şi plimbă buzele peste buza ei inferioară.

— Nu.

Ea încercă să vorbească dar nu reuşi să-şi controleze respirația, aşa că oftând şi tremurând îşi lăsă gura, moale, în voia lui.

Nick o cuprinse de şolduri, trăgând-o în jos, lângă el şi se culcă alături de ea, prinzându-i aproape trupul sub el. În acel moment nu mai conta dacă existau anumite limite fizice. Nu aveau absolut nici o Importanță. Se scufundă în ea, se lăsă înlănțuit de ea, şi se simți mai desăvârşit ca oricând.

Capitolul 8

SIDNEY DE ABIA O RECUNOSCU. Trecuseră mai bine de opt ani de când o văzuse pentru prima oară pe Jenny Cord la sediul poliției şi nu-i venea să creadă că era una şi aceeaşi fată. Părul platinat, lung şi în şuvițe dispăruse, tot aşa cum dispăruse şi subțirimea maladivă şi pielea cu pete. Arăta sănătoasă şi bronzată, cu o notă de vitalitate tinerească pe care n-o avusese cu două luni în urmă. Privind la această fată de paisprezece ani, Sydney îşi aminti de fetița ei pierdută şi o cuprinse un sentiment dureros de gol.

Se străduia să nu acorde atenție şi o urmări cu privirea pe tânăra fată cum se juca în curtea de jos, cu doi copii mai mici, îngrijiți de societatea de caritate Blairmore House. Copii ai unei societăți care nu avea grijă de ei – nedoriți, victimizați, abandonați. Copii ai unui alt Dumnezeu.

Se simți deodată secătuită de energie, dar făcu totuşi un efort ca să poată spune ceva.

— Cum îi merge?

Doamna maior Henderson se lăsă pe spate în scaun cu ochii ei blânzi ațintiți asupra lui Sydney.

— S-a întors abia de patru zile, aşa că nu prea am avut timp să stau de vorbă cu ea. Dar având în vedere semnele exterioare, aş zice că foarte bine. Ai citit aprecierea ei redactată de cei de acolo?

Sydney se întoarse de la fereastră.

— Da, am citit-o. Şi am stat de vorbă şi cu psihologul centrului.

— Atunci ştii că au făcut mai multe experiențe cu ea. Au spus că au apărut schimbări semnificative în atitudinea ei atunci când a aflat că a obținut un punctaj foarte înalt la testele de inteligență.

Sydney îşi cuprinse brațele cu mâinile şi distrată frecă cu pantoful o porțiune uzată a covorului. Pe chipul ei apăru o expresie gânditoare.

— Era probabil pentru prima dată în viața ei când vedea că nu era o ființă lipsită de apărare. A descoperit că avea suficiente resurse pentru a deveni cineva, că avea acel ceva necesar ca să-şi poată schimba viața.

Doamna maior îi aruncă o privire teribil de curioasă, studiind-o mult, apoi dădu din cap aprobator.

— Da, n-am aflat mai mult de când s-a întors, dar îmi este limpede că este hotărâtă să realizeze ceva. Vrea să se înscrie la un program special de vară oferit de un liceu. N-o să-i fie uşor. A lipsit mult de la şcoală în trecut şi nu va fi simplu să recupereze.

Sydney ridică privirea, cercetând-o atent pe doamna maior.

— Dacă apare vreo problemă, vă rog să mă înştiinţaţi, o să-i caut un meditator.

Cealaltă femeie dădu din cap şi începu să aranjeze cu multă grijă foile din dosarul fetei.

— Ce altceva v-a mai spus psihologul?

— Că mai are nevoie de multă îndrumare şi de un mediu controlat.

— Din cauza asta aţi venit azi la mine?

Peste chipul crispat al lui Sydney trecu un zâmbet uşor atunci când o privi pe femeia mai în vârstă.

— Parţial.

Ea îşi schimbă puţin poziţia, apoi îşi vârî mâinile în buzunare.

— Aş vrea să discutăm mai întâi despre controlul mediului în care trăieşte. M-am aşteptat că o vor ţine mai mult decât au făcut-o în realitate şi de aceea nu am făcut toate pregătirile necesare. Mă întreb dacă aţi mai putea s-o ţineţi aici la Blairmore House până Când voi reuşi să caut la nişte cămine particulare.

Doamna maior ridică din umeri.

— Nu văd de ce nu s-ar putea. Nu este asta cea mai perfectă instituţie pentru ea, dar este mai bine decât nimic.

Sydney luă o foaie de hârtie din servieta ei, care era pe scaunul de alături, şi i-o înmână doamnei maior.

— Aceasta este adresa unui psiholog practician din localitate, cu numele Catherine Brown. Are o reputaţie deosebită în lumea specialiştilor pentru tratarea victimelor abuzurilor sexuale. Am vorbit cu ea şi, dacă sunteţi de acord, aş vrea ca Jenny să înceapă să meargă acolo.

În ochii doamnei maior apăru o luminiţă.

— Eşti convinsă că va merge spre bine, nu-i aşa?

Sydney dădu din cap.

— Da, răspunse ea privind-o fix pe femeia mai în vârstă. Sunt convinsă.

Doamna maior îi aruncă o privire mirată, apoi clipi atunci când pricepu semnificația subtilă a răspunsului lui Sydney. Cu modestia care o caracteriza, ea se făcu că nu a înțeles complimentul.

— Catherine este foarte bună. Nu puteai găsi un practician mai bun.

— Grozav. O să aranjez totul.

Doamna maior se lăsă pe spate pe scaun, privind-o pe femeia mai tânără cu un aer de preocupare îngrijorată, frământată de gânduri. Se hotărî şi se frecă obosită la ochi.

— Mă tem că trebuie să-ți spun ceva neplăcut, Sydney. Jenny s-a uitat prin dosarul ei, când era la centrul de tratament, şi-a aflat despre tine.

Sydney îi aruncă o privire rapidă, după care îi scăpă un suspin îngrijorat.

— Cum de a fost posibil ?

— Probabil că au fost neatenți.

— Care a fost reacția ei?

— A devenit prudentă şi bănuitoare. Nu poate înțelege de ce cineva care nu a văzut-o vreodată a arătat interes pentru ea sau de ce cheltuie nişte bani pentru ea.

— Ceea ce este perfect logic. Nu prea are motive să se încreadă în oricine.

— Aşa este. Nu are motive.

— Convinge-o că banii dați reprezintă o acțiune permanentă şi că tu îi administrezi. Poate că asta o va face să fie mai puțin bănuitoare. În acest moment, este foarte important ca ea să ştie că nu va mai ajunge din nou pe stradă.

Femeia maior fu de acord, figura ei deveni gânditoare în timp ce se juca cu un creion de pe birou.

— Mă gândesc dacă n-ar fi mai bine să vorbeşti chiar tu cu ea.

Sydney îşi dădu părul pe spate cu un gest de oboseală, apoi privi din nou pe fereastră, Fața ei deveni încordată. Nu voia să dea ochii cu fata. Nu dorea să se implice direct în viața ei. Ultimele săptămâni petrecute cu Nick i-au dat un alt înțeles vieții ei, devenise mai fericită decât şi-ar fi închipuit vreodată. Nu dorea să rişte această fericire. Dacă preocuparea pentru viața lui Jenny s-ar ciocni cu cea pentru viața lui Nick, urmările ar putea fi chiar catastrofale. Nu era aşa de oarbă încât să nu-şi dea seama ce riscă.

Pe când privea la gazonul din curte, un cățel se ivi de după colț şi după el veni şi unul din cei doi băieței. Dezechilibrat de propria viteză, cățelul căzu transformându-se într-o minge de blană la picioarele tinerei fete şi ea îl luă în brațe. Când fata se ridică în picioare, Sydney apucă să o vadă mai bine pe fată. Chipul ei avea ceva mistic, ceva care o făcu pe Sydney să se gândească la un dans țigănesc. Ea era mlădioasă şi suplă, cu trăsături fine şi ochi negri şi mari care dominau fața ei mică. Părul ei negru, tuns scurt, îi dădea un aer solemn, de femeie măritată.

Când fata luă la piept cățeluşul şi îşi îngropă fața în blănița lui moale, Sydney simți că o cuprinde o senzație ciudată. Era ceva atât de emoționant în acest gest mărunt, încât Sydney fu aproape copleşită de un val de nostalgie dureroasă. Îşi aminti cum este atunci când ai nevoie să iubeşti pe cineva care să răspundă la dragostea ta. Ceva care să fie numai al tău, ceva ce poți ține în brațe şi să-i vorbeşti atunci când eşti înfricoşată sau singură – ceva care să fie permanent alături, indiferent ce se întâmplă. Când ajunsese pe străzi avea o pisicuță – mică şi prăpădită, dar era a ei, iar atunci când, după trei ani, a dispărut deodată, ea era aproape să moară.

— Nu eşti de acord să discuți cu ea?

Sydney se uita în gol pe fereastră, cu inima strânsă pentru fata de pe gazon. Inspiră adânc, căutând să mai reducă din durerea pe care o resimțea.

— Nu cred că ar fi înțelept, doamnă maior, spuse ea tremurat, i-ar putea pricinui şi mai multă frământare.

Doamna maior Henderson o privi pe Sydney cu o expresie gânditoare în ochii ei inteligenți.

— Eşti prea tulburată de suferințele ei, nu-i aşa, dragă?

Sydney întoarse capul de la fereastră şi o privi pe doamna maior, apoi închise servieta.

— Sufletele chinuite mă tulbură, spuse ea sec. Nici un copil nu merită să îndure ce a îndurat ea.

Cu o figură preocupată, Sydney închise încuietoarea servietei, după care se îndreptă şi o privi, în cele din urmă, pe doamna maior.

— Scrie-mi, te rog, doamnă maior. Dacă are nevoie de ceva, anunță-mă.

— Poate că de ce are mai multă nevoie, spuse doamna maior atrăgându-i

discret atenția, este tocmai prezența ta.

Sydney îi aruncă o privire intensă, mirată, după care îşi luă servieta.

— O să vă transmit ce am aranjat cu Catherine Brown.

Femeia maior ocoli biroul şi îşi puse o mână pe brațul lui Sydney, cu ochii ei blânzi plini de lacrimi părinteşti.

— Ai o inimă tare bună şi generoasă, draga mea, spuse ea liniştit. Învață să ții cont de ea.

O îmbărbătă strângând-o uşor de braț, căutând să-i transmită experiența unei vieți în slujba oamenilor.

— Indiferent care ar fi problema, Dumnezeu te va lumina dacă îi vei da voie. Şi eu voi încerca să fac la fel.

Luată pe nepregătite de mila din ochii femeii mai în vârstă, Sydney înghiți în sec, simțind că se înăbuşă. Reținerea ei obişnuită fusese distrusă de această femeie iubitoare. Sydney o sărută pe obrazul brăzdat de ani.

— Dumnezeu să vă binecuvânteze, doamnă maior.

Maior Henderson o bătu pe umăr ca o mamă şi vorbi cu un ton sincer.

— M-a binecuvântat, dragă. Mi te-a dat pe tine.

Sydney strânse mâna femeii, apoi plecă, resimțind o durere neaşteptată. Când deschise uşa evită să se mai uite la Margaret Henderson.

— O să vă mai sun.

În fine singură, în capul scării din clădirea renovată de curând, Sydney închise ochii şi se rezemă de zid. Îi era teamă. Se temea foarte tare. I se părea că fisuri amenințau fundația vieții ei, şi nu avea nici o posibilitate să oprească acest proces distructiv.

— Ați venit s-o vedeți pe doamna maior Henderson?

Sydney făcu ochii mari când văzu în fața ochilor pe Jenny Cord, cu privirea ei mândră. Era atât de tulburată de propriile ei sentimente, încât nici n-o văzuse pe fată. Şi acum fusese iar luată pe neaşteptate.

Se îndreptă, căutând să păstreze un ton normal.

— Da. Am trecut doar s-o văd.

Lui Sydney i se păru că o tulbură ceva, ceva din căutătura inteligentă şi îndurerată din ochii fetei. Cu brațele încrucişate pe piept, Jenny studia pe îndelete îmbrăcămintea lui Sydney – costumul din mătase albă şi groasă,

bijuteriile de aur şi jad, pantofii din piele de şarpe, de culoarea jadului şi geanta asortată. După aceea, la fel de stăpânită şi de rece, o privi în ochi şi pe Sydney.

— Aşa, deci spuse ea, cu o voce plină de dispreț.

Sydney îngheță, mintea i se blocă de durerea provocată. Mai înainte însă ca să-i răspundă ceva, fata se răsuci şi o luă la fugă în jos pe scări, paşii ei furioşi răsunau în liniştea scării. Fără nici o îndoială, Jenny ştia cine era ea. Sydney se cutremură. Şi se simți cuprinsă de o teamă cumplită.

Soarele după-amiezii arunca umbre lungi asupra intrării în biroul cu apartamente unde locuia Nick, dar nici căldura nici lumina nu aveau nici un efect asupra fiorilor de negre presimțiri care îi accelerau pulsul. Ştia că exagerează, dar avea o nevoie dementă ca să fie sigură că el era acasă, că totul era în ordine. Era aproape sigură că el dormea, dar acum nu mai avea importanță. Deoarece va reuşi să-l vadă şi poate că aşa va reuşi să înlăture sentimentul acesta de panică. Când intră în apartamentul rece şi tăcut tremura toată.

Camera lui era ferită de căldurile din iunie aşa că Sydney se opri în pragul camerei, uşurarea ei fiind atât de mare acum încât aproape o lăsară picioarele. El dormea întins pe spate, cu capul în cealaltă parte, cu mâna stângă peste pieptul gol. Respirația lui era profundă şi regulată, era evident că dormea buştean Doamne, cum îl mai iubea. El era totul pentru ea şi ea nu ştia cum ar fi putut continua să trăiască dacă l-ar fi pierdut din nou.

Se mişcă în somn şi schimbă poziția capului.

— Noroc, murmură el gros.

Surprinsă, Sydney încercă să zâmbească, dar gâtul îi era atât de încordat încât aproape că nu putea vorbi.

— Cum ți-ai dat seama că sunt aici?

El deschise ochii şi-i zâmbi sfios.

— Am ştiut.

Întinse mâna sănătoasă spre ea.

— Vino încoace.

Sydney stătea tremurând atât de puternic încât nu credea că va fi în stare să traverseze camera, dar nici nu putea să-l refuze.

De îndată ce mâna ei o cuprinse pe a lui, Nick se trezi dintr-odată.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el morocănos.

Nu putea să-l mintă, dar nici nu putea să-i spună tot adevărul.

— Tremur toată.

— Văd că tremuri.

Îi dădu drumul la mână, se sprijini în mâna stângă şi începu să-i desfacă nasturii de la jachetă.

Scoate-ți hainele. Hai la culcare.

Încerca să-şi comande muşchii să se destindă, ca să termine cu tremuratul şi îl lăsă pe Nick să-i scoată jacheta, apoi îşi scoase pantofii şi îşi desfăcu rochia. Cum căzu la pământ, el veni lângă ea, cuprinzând-o în brațe.

— Doamne, femeie, eşti rece ca gheața.

Se aplecă deasupra ei, apucă marginea cuverturii pe care stăteau şi o trase peste ea, apoi o cuprinse la pieptul lui.

— Ce-i cu tine, Syd, eşti bolnavă? Eşti atât de palidă.

Ea se străduí să respire profund, după care scutură din cap şi se lipi cu fața de gâtul lui cald.

Nick o strânse şi mai tare, apoi începu să o mângâie pe spate, atingerea lui era liniştitoare şi îi dădea siguranță.

— Spune-mi ce s-a întâmplat?-

Ea reuşi în cele din urmă să fie în stare să răspundă, vocea ei era înăbuşită şi tremurată.

Am simțit că mă cuprinde aşa dintr-odată o panică cumplită. Şi am simțit nevoia să fiu sigură că tu eşti în siguranță.

El îi dădu părul pe spate cu o mişcare înceată şi tandră.

— Sigur că sunt bine sănătos, o asigură el blând. Eram numai singur singurel, atâta tot.

Panica ei era ținută acum la distanță de căldura şi protecția îmbrățişării lui, acum se putea relaxa. Vocea ei avea un ton glumeț.

— Parcă erai dus pe altă lume, Nick.

El îşi trecu buzele peste părul bogat, gura îi era uscată.

— Dar ştii că de obicei nu pot să mă culc când nu eşti aici.

Îi dădu capul pe spate şi îi acoperi gura cu un sărut dulce, senzual.

Sydney îi răspunse cu aceeaşi pasiune, simțind cum se duceau şi ultimele urme de frică dispersate de delicatețea lui. Nu se mai temea de nimic când o ținea el în brațe. De absolut nimic.

Cu un oftat profund, Nick se desprinse uşor; ochii săi deveniseră negri ca noaptea atunci când se uită la ea. Îi îndepărtă părul de pe față, apoi îi mai dădu un sărut pe colțul gurii. Aplecându-se deasupra ei, el ajunse până la telefonul de pe noptieră. Îl puse pe pat, lângă Sydney, formă un număr şi când puse receptorul pe umăr, o strânse şi mai aproape de el.

Când auzi că răspunde îşi concentră atenția, dar privirea îi rămase țintuită asupra lui Sydney.

— Salut, Mag. Aici este Nick Novak. Sydney nu se simte bine aşa că am reținut-o aici la mine în după-amiaza asta. Dacă ai nevoie de ea sun-o aici.

Luă telefonul de la îndemâna lui Sydney când ea încercă să i-l ia din mână.

— Bine. O să-i spun.

Fără s-o scape din ochi, el lăsă telefonul în furcă, parcă dorind s-o enerveze.

— Norm Crandall trebuie să zboare în noaptea asta spre Vancouver, aşa că a trebuit să-şi amâne întâlnirea cu tine, mâine dimineață.

Protestul ei era slab cum îi era şi vocea.

— Nick, ar trebui să plec. Marg are nevoie să-i semnez nişte cecuri.

El se aplecă deasupra ei ca să pună telefonul pe noptieră, apoi întinzând brațele, îi luă fața în mâini.

— Nu mai pleci nicăieri. Poți semna cecurile mâine, dar în după-amiaza asta o să stai în pat. Când ai venit aici arătai îngrozitor şi următoarele ore o să am grijă să te scap de temerile tale.

Se aranjă ca să stea mai bine, apoi îi întoarse colierul cu închizătoarea spre el ca s-o poată desface.

— Şi primul lucru pe care am să-l fac, va fi să te scap de echipament..

El desfăcu colierul şi îl puse sub pernă, apoi o luă de mână şi desfăcu clipul brățării ei late, după care i-o luă de la mână.

Sydney se lupta ca să-şi stăpânească sentimentele pe care i le trezea atitudinea lui protectoare.

— Tu ai avut vreodată stări din acestea de teamă absurdă?

El îi luă o şuviță de păr de pe față, ştiindu-se el însuşi vulnerabil.

— Da, mormăi el în cele din urmă. De fiecare dată când pleci de aici.

Ea simți un fior rece care o străbătu iar şi pentru prima oară în ultimele săptămâni, Văzu că trecutul ei se suprapunea peste prezent.

Dar în momentul în care gura lui îi acoperi buzele cu un sărut umed şi iscoditor, teama fu topită de sentimente atât de aprinse încât nu le mai putea rezista nimic.

Fără să se oprească din sărut, Nick o trase sub el, greutatea lui ținând-o cât timp el se întinse şi încercă să ajungă la telefon, apoi lăsă receptorul sa cadă pe covor. Simțind parcă o uşurare care în acelaşi timp îi tortura, el îşi plimbă buzele până la gâtul ei, făcând-o să tremure iar.

— Marg, şopti el cu voce uscată aproape de punctul cel mai sensibil din spatele urechii ei, Marg va trebui acum să se descurce cum o putea.

Sydney se simțea epuizată de atâta dragoste şi se rezema cu capul de umărul lui Nick, în timp ce mâna lui o mângâia leneş pe spate. Dacă în aceste săptămâni de când era din nou cu el învățase ceva, era că este o mare diferență între a face dragoste şi a iubi. Şi din moment ce viețile lor se uniseră iar, petreceau ore în şir iubindu-se. La început ea se temuse că Nick va fi chinuit de frustrări, dar nu s-a întâmplat aşa. Impotența lui simplifică cel mai dificil aspect al legăturii lor şi, în acelaşi timp aduse şi ceva foarte deosebit în relația lor de zi cu zi. Ea descoperise la el straturi de senzualitate şi tandrețe pe care nici nu le-ar fi putut bănui vreodată şi, într-un fel, relația lor era mult mai profundă din punct de vedere fizic decât fusese mai înainte. Bineînțeles, amândoi aveau să nu depăşească anumite limite. Şi au fost şi momente când ea era toată transpirată de dorință, dar avu grijă să rămână la stadiul de dorință. O dorință nesatisfăcută era totuşi un preț destul de mic de plătit.

Trecându-şi capul pe umărul lui, ea zâmbi plimbând leneş degetele peste clavicula lui, amintindu-şi de sfârşitul de săptămână trecut. Fusese mizerabil şi violent şi l-au petrecut în cea mai mare parte în pat, în apartamentul ei. Cu un amestec de amuzament dar şi de teamă, Nick se trezise luni dimineața cu observația că până atunci nu înțelesese că un sărut poate fi prelungit două zile întregi. Comentariul lui o încântă, pe de o parte pentru că era aproape adevărat şi pe de altă parte pentru că se simțise iubită atât de desăvârşit şi mai ales pentru

că el se delectase atât de evident tot timpul cu aproprierea lor fizică.

— Zâmbeşti şi aş vrea să ştiu de ce.

Zâmbi şi mai tare.

— Mă gândeam la deşertăciunea pe care ai zis-o luni dimineață că un sărut poate ține zile întregi.

El râse şi o îmbrățişă, sărutând-o delicat pe frunte.

— Doamne, eram aşa de năuc când am fost la programul de terapie, încât Beth a crezut că mi-am pierdut mințile. Ea mă tortura de-mi ieşea sufletul şi eu râdeam ca idiotul satului. Era cât pe ce să mă arunce pe scări.

— Probabil că suferi din cauza lipsei de oxigen, îi răspunse Sydney sec.

El zâmbi şi o mai strânse puțin.

— Nu mă durea deloc.

Câteva momente nici unul din ei nu mai vorbi, apoi Nick oftă şi o frecă pe spate.

— Sydney?

Ea întoarse capul şi se uită la el. Ochii lui arătau că nu îi făcea plăcere.

— M-a sunat Tony azi dimineață. O să aibă două săptămâni libere recuperare pentru orele suplimentare şi vrea să mă ia cu el la pescuit de somn, pe coastă.

— Şi care-i problema?

El o privi, apoi îşi plimbă un deget prin părul ei.

— Vrea să plecăm luni. Nu am chef să te părăsesc, dar am discutat despre această excursie de luni de zile. Mă tem că dacă am să-l refuz n-o să mai meargă nici el. Şi ştiu bine că are nevoie de odihnă.

Ea se ridică într-un cot şi îl privi.

— Nu mă lăsa să te rețin, Nick. Şi eu trebuie să merg la Toronto, aşa că o să mă duc cât timp o să fii plecat.

El îi zâmbi prefăcut.

— Nu cred că o să suport să stau două săptămâni fără tine.

Ea îi zâmbi la rândul ei şi-şi trecu unghia de-a lungul buzei lui.

— Bine, cum o formulezi tu este aproape imposibil. Dar cum rămâne cu tratamentul?

— Tony cunoaşte tot programul de exerciții de recuperare şi o să luăm cu noi

unele aparate mai uşoare. Nu este o problemă.

Ea îi zâmbi, căutând să-l distreze.

— Să ştii, cât timp vei fi plecat o să exersez să îmi țin respirația şi atunci când te vei întoarce putem încerca să mai batem un record.

El râse şi o cuprinse cu brațele de spate.

— Ce-ai zice să facem o încercare chiar acum?

Ea se uită la un ceas care era pe noptieră, apoi iar la el, căutând să dea o notă de regret vocii ei.

— O să-ți fac nişte mâncare pentru seară şi pe urmă plec. Am pus un pariu pe o bucată de teren în Vancouver şi trebuie ca până mâine dimineață să fie pregătite toate formele.

— Te întorci mâine la birou?

— Nu, pot să am acces la datele de care am nevoie acasă.

El o trânti şi îi dădu un sărut grăbit, apoi o ridică alături de el.

— Atunci sus fundul, doamnă, o să-ți țin de urât.

Aşa cum a propus Nick, luară masa de seară acasă la ea şi imediat ce au terminat de mâncat, el o dădu afară din bucătărie ca să spele vasele. Lui Sydney i se păru amuzant că încetul cu încetul şi dulapurile ei căpătară acelaşi aspect ordonat ca şi ale lui. Pe de altă parte, ea era îngrijorată de asta, pentru că ştia că este formula lui de a combate plictiseala absolută. El nu se plângea niciodată de nimic, dar avea în el o nelinişte, mai ales spre seară, când nu mai putea să nu se trădeze. Tratamentul îi umplea diminețile şi de obicei dormea o oră-două după masa, dar încă îi mai rămăseseră ore în care nu avea nimic de făcut. Citea întotdeauna mult dar când fuseseră împreună el se dovedi şi un bun meşter. Repară o motocicletă din timpul războiului chiar mai înainte ca ea să se mute la el. Dar ceea ce îi plăcea cel mai mult era lucrul în lemn. Îi adusese câteva piese de mobilă veche şi el îşi petrecu ore în şir ca să i le repare. De fapt, mobilele reparate atunci le mai folosea şi acum foarte bine.

Acum însă datorită limitelor fizice, orice activitate care necesita folosirea unor unelte electrice era exclusă. Ea ştia că dintre toate relele cu care se lupta el, cea mai cumplită era plictiseala. Trebuia să facă ceva, care să-i umple timpul. Din punct de vedere financiar nu stătea rău. Primea o pensie substanțială şi în anii trecuți investise bine banii. Banii nu erau o problemă. Inactivitatea însă era.

Biroul său mare era vizavi de sala de oaspeți. Sydney îşi lăsă servieta pe sofa atunci când aprinse lumina. Ca şi restul apartamentului şi aici era un amestec de mobilă tradițională şi piese de anticariat, excepția o reprezenta centrul ei personal de calcul, un calculator de ultimul tip. Fără el ea ar fi înnebunit de mult.

Zâmbi când îl auzi pe Nick cum trebăluia la bucătărie, bănuind că se războia cu curiozitățile instalației ei cele noi pentru gunoaie. Îi făcea plăcere să ştie că el se învârtea prin casă în timp ce ea lucra acasă. Adesea el se întindea pe canapeaua din birou şi citea şi astfel în loc să considere prezența lui ca o simplă distracție, ea descoperi că atunci când el era acolo se putea concentra mult mai bine la lucrările ei. Faptul ca era în apropiere o făcea să nu se mai gândească la el.

Fără să acorde atenție beculețului de la consola telefonului care îi semnala că sunt mesaje în robotul telefonic, ea porni calculatorul şi se aşeză. Dacă se va apuca să răspundă la mesajele telefonice însemna că nu va mai face nimic altceva.

O jumătate de oră mai târziu, Nick veni în birou. Ea zâmbi, cu ochii pe şirurile lungi de date de pe ecran.

— Gata, Bernice, ai terminat toate muncile?

El o împinse în joacă.

— Dacă nu chemi pe cineva să repare instalația de gunoi, Bernice o să o repare cu un ciocan de fierărie şi o rangă.

— Bernice o să se bucure când va afla că Malcolm o să instaleze o altă cutie de gunoi mâine.

— Era şi momentul. Nu mai face nici cât o ceapă degerată.

Întinse mâna peste umărul ei şi arătă două cifre pe ecran.

— Cum se explică faptul că ai 11.25 aici şi 11.30 acolo?

Ea se uită la cele două coloane de cifre apoi, cu o senzație ciudată, roti scaunul spre el şi îl privi.

— Am senzația ciudată că îmi ascunzi ceva, Nicholas. Ce ştii tu de fapt despre aplicațiile tabelare?

Îşi schimbă greutatea pe piciorul sănătos după care îi aruncă un zâmbet.

— Mă distrez cu calculatorul de vreo opt ani. M-am îmbolnăvit de boala

computerelor acum vreo opt ani când au început să le instaleze şi la secție, aşa că mi-am cumpărat unul şi am urmat şi câteva cursuri.

Ea făcu ochii mici, răspunsul ei fiind doar o confirmare seacă.

— Ai un calculator.

— Am un calculator.

— De ce nu l-am văzut?

— E la Tony. Nu pot încă să folosesc mâna stângă, aşa că i l-am împrumutat o vreme.

Ochii ei deveniră şi mai înguşti.

— Ce cursuri?

I le enumeră, ochii lui sclipeau de mândria omului care s-a format singur.

Zâmbetul i se întinse şi mai mult.

— Şi ştiu că o să te încurci zdravăn dacă ai băgat două rate diferite pentru dobânzi.

— Cred, spuse ea printre dinți, că o să te sugrum. Vrei să spui că m-ai urmărit cum am muncit, noapte de noapte, şi nu te-ai oferit să mă ajuți?

Ridică din umeri nevinovat.

— Afacerile tale sunt afacerile tale.

În acel moment chiar că îi veni să-l strângă de gât.

— Eu nu lucrez cu documente ultra-secrete, Nick. Mă chinui să aflu dacă o proprietate reprezintă o investiție bună sau nu.

Se ridică din scaun şi arătându-i cu degetul luă mutra unui dresor de câini.

— Stai jos.

El o privi mirat.

— O secundă.

— Stai jos, Nick. Că dacă nu, pe Dumnezeu, o să te arunc la ghenă.

Îi aruncă un teanc de hârtii lângă tastatura din fața lui.

— Astea sunt cifrele pe care le-am studiat, aici este rata curentă a inflației şi vreau să văd cum stau cifrele dacă luăm ipoteci de zece, cincisprezece şi douăzeci la sută pe an. Şi acum vezi ce iese.

El îşi încrucişă brațele şi o privi fix, cu atitudinea copilului neascultător.

— Şi ce-o să faci?

— O să fac o analiză a ofertelor, apoi o să verific mesajele care precis că s-au

încurcat în calculator şi poate că, dacă lucrăm împreună, o să ne putem culca înainte de miezul nopții.

Observă o notă de reținere pe chipul lui.

— Eu nu pot să folosesc decât mâna dreaptă…

— Nick, spuse ea foarte clar şi foarte calculat. Nu mă interesează, poți să ții creionul şi între dinți. Numai treci la treabă.

El se uită la ea o clipă, apoi zâmbi.

— Asta înseamnă că pot să-mi pun şorțul în cui?

Îi era atât de drag încât abia mai putea să se stăpânească. Se aplecă deasupra lui şi îl sărută.

— Dacă faci asta o să se ardă mâncarea.

El râse lângă obrazul ei.

— Să-l ia dracu' de şorț, văd că muncesc patru zile în sfârşitul acesta de săptămână.

Sydney făcu un loc în jurul stației de lucru în formă de L şi întinse şi situațiile extrase. De acolo de unde stătea, putea să vadă ce făcea Nick, dar avea de gândit şi la o altă lucrare a ei. Mişcările degetelor lui de la mâna dreaptă erau greoaie, dar tastatura numerică din dreapta uşura mult munca. Îl urmărea, având aceeaşi senzație ca atunci când a văzut pentru prima dată casetele video cu primele lui mişcări, suferind alături de el clipă de clipă. Dorea atât de mult ca el să reuşească încât avea senzații gustative. Nick avusese dintotdeauna înclinații către matematică şi, dacă îşi va reaminti măcar pe jumătate din ceea ce a învățat despre aplicațiile pe calculator, are să-i dea de lucru până peste cap.

După o oră, ea nu reuşise practic nimic, dar nu acelaşi lucru se putea spune şi despre Nick. Reuşita lui îi dădea fiori, dar ceea ce o fascina de-a dreptul era fața lui. Serioasă, concentrată, absorbită. Pentru el cifrele astea nenorocite erau o provocare şi nu arăta deloc plictisit de ceea ce făcea. Ea simți că i se umpleau ochii de lacrimi.

— Nu pot să descifrez aici, ai scris trei sau opt?

Ferindu-şi privirea, ea se uită la cifrele din carnețelul din mâna lui.

— Trei.

El luă carnetul şi ea crezu că vocea ei tremurată nu fusese observată, când se pomeni luată de mână şi el o privi în ochi.

— Ia uită-te în ochii mei, Sydney, spuse el liniştit.

— Nu.

— Ba da.

— Nick…

— Lasă prostiile şi uită-te în ochii mei.

Se luptă să scape din mâna lui, se şterse la ochi, după care se pregăti să-i întâlnească privirea.

El se lăsă pe spate în scaun şi o studie gânditor.

— Vrei să-mi spui şi mie ce sunt toate astea? Ea ridică din umeri şi încercă să-şi controleze durerea din gât.

Vocea lui căpătă un ton de avertizare.

— Sydney?

Îi era greu să-l privească în ochi.

— Ştiu că te înnebuneşte faptul că nu ai nimic de făcut. Şi mi s-a părut că te distrează.

El nu scoase o vorbă o vreme, apoi îi aruncă un surâs leneş.

— Au fost şi alte momente când m-am distrat foarte bine, spuse el cu o voce groasă. Cum ar fi, de pildă, în după-amiaza asta.

Ea îl privi sever.

— Nu la aia m-am referit.

Privirea lui întunecată era nemişcată, în jurul buzelor lui rămăsese o urmă de zâmbet.

— Ştiu că nu la asta te-ai referit.

Se simțea vulnerabilă, aşa că ridică din umeri.

— Ei şi?

Ochii lui căpătară o nuanță de senzualitate.

— Aşa că… de ce nu vii puțin încoace?

Felul în care o spusese el o făcu să râdă şi ea scutură din cap.

— Nici nu mă gândesc. Iar începi cu trucurile tale şi nu ține.

El zâmbi, apoi reveni la lucrul pe calculator.

— Nici n-am crezut că o să vrei.

Lucrară, apoi într-o armonie tăcută aproape o oră. Sydney scormonea într-un vraf de hârtii, pregătea elementele de bază pentru a începe licitația şi făcea

investigația în mare pentru o altă proprietate la care se gândea. Abia la nouă seara termină tot ce avea pe birou. Apoi cu bărbia în palmă, aşteptă ca Nick să termine introducerea datelor.

Dădu după aceea comenzile pentru prelucrarea datelor, apoi se lăsă pe spate în scaun, aşteptând ca computerul să termine calculele.

Conştient că ea îl urmărea, el se întoarse brusc cu scaunul spre ea.

— Nu-i de mirare că te-ai încurcat cu cifrele astea, spuse el râzând. Este ceva mai grozav decât la bingo.

Sydney ar fi fost gata să pună la bătaie tot profitul ei pe un an că Nick nu jucase bingo în viața lui. Îi zâmbi la rândul ei, apoi ridică din umeri cu dispreț.

— Îmi plăcea într-o vreme, dar mănâncă prea mult timp, nu lucrez cât trebuie se pare.

Deodată tonul ei căpătă o notă de uşurare şi zâmbi viclean.

— Nu cred că ți-ar plăcea să faci aşa ceva. Ce zici?

El încrucişă brațele pe piept şi se uită la ea, fața lui deveni rece şi urâtă.

— Nu cumva ăsta e un proiect de antrenare la muncă?

Ştiind ce se petrecea în capul lui, Sydney îi dădu un răspuns care arăta cât. se poate de indiferent.

— Nu cred, lucrarea asta este partea cea mai importantă din afacerile mele. Luarea unei decizii de a cumpăra sau de a vinde devine mai simplă odată ce am prelucrarea datelor.

Tonul lui deveni dintr-o dată liniştit.

— Şi ce salariu extraordinar ai de gând să-mi oferi?

Cu bărbia încă în palmă, Sydney îl privea amuzată, văzând că el căzuse singur în plasă.

— Nu intenționam să-ți ofer ceva. Am crezut că ai putea s-o faci din generozitate. Şi mai ales pentru că mă placi.

El o privea în continuare cu aceeaşi seriozitate netulburată, dar ea detectă şi o licărire veselă în ochii lui.

— Serios?

— Da.

Apoi el îi aruncă un zâmbet şiret.

— Ți-a spus cineva vreodată că arunci mingile cu efect?

— Când jocul este dur, îl joci dur, Nick.

El râse şi scutură din cap.

— Cred, spuse el sec, că tu nu faci în nici un caz parte din liga mea.

Reveni la computer.

— Arată-mi cum să tipăresc asta. N-am mai lucrat până acum cu o imprimantă cu laser.

Sydney îi arătă, apoi se duse la bucătărie ca să facă o cafea. Când a revenit, i-a dat lui Nick cafeaua lui şi aruncă o privire asupra datelor listate de citirea mesajelor telefonice înregistrate.

Se aşeză din nou, luând note referitoare la mesajele primite. Câteva erau de la Marg, unul de la Norm Crandall şi unul de la Tony pentru Nick.

Pe când banda se derula, Nick se uita la calculator şi sorbea din cafea, evident preocupat de gândurile lui. Dar în clipa în care Sydney auzi vocea următoare, se încordă, şi toate simțurile ei se alertară. Dacă ar fi stat în locul lui Nick, ar fi oprit imediat robotul în clipa în care a auzit numele ei, dar ea era de cealaltă parte şi nu putea să facă altceva decât să stea şi să asculte, cuprinsă de îngrijorare.

— Sydney, aici este Margaret Henderson. Poți să mă suni imediat la centrul Blairmore? Mă tem că avem o problemă cu Jenny.

Căutând să se comporte de parcă comunicarea nu reprezenta nimic deosebit, Sydney notă ceva pe hârtia din fața ei, dar mâinile îi deveniră deodată reci şi umede. Calgary era un orăşel suficient de mic ca agențiile şi profesioniştii care aveau de a face cu copii turbulenți să nu se cunoască între ele. Şi toată lumea ştia despre Casa Blairmore a societății de caritate. Şi toată lumea o cunoştea pe doamna maior Margaret Henderson. Ultima ei speranță era ca Nick să fie prea concentrat cu lucrul său ca să facă legăturile necesare.

Urmă o tăcere grea, apoi Nick închise calculatorul şi se întoarse cu fața spre ea, şi-i vorbi cu un ton teribil de liniştit.

— Doamna *maior* Margaret Henderson, cred.

Sydney trânti agenda pe care o avea în mână deasupra teancului de hârtii, căutând să păstreze o atitudine normală.

— Da, îi răspunse ea, făcând un efort ca să-l privească. Am oferit un anumit procent din profiturile firmei Unicorn sub formă de acte de binefacere anuale. Iar

societatea „Legiunea Carității” este una dintre beneficiare.

O privea, ochii lui luceau aprinşi de o flacără care o făcea să i se facă frig.

— Şi din cauza aceasta doamna maior Henderson aşteaptă avizul tău pentru anumite cazuri. Sau Jenny asta este încă o pasăre rănită?

Sydney îl privi fix, simțind cum o apucă frica. Se întoarse spre el şi-i spuse cu o voce sugrumată.

— Ea este un caz special.

— Cât de special? O fi vreun copil abandonat, un copil de nouă ani victimizat. o femeie distrusă? Spune-mi, Sydney. Cine este ea?

Toate porțile de scăpare îi erau închise, aşa că Sydney simți că îi fuge pământul de sub picioare. El ştia, şi n-o va ierta niciodată. Fața ei era albă ca varul când se întoarse ca să-l privească. Privirea înghețată din ochii ei îi arăta adevărul.

El o privea fix, dezgustat profund şi plin de amar.

— Nu poți să nu te bagi în murdării de-astea, nu-i aşa, Sydney? Şi mai trebuie să mă bagi şi pe mine cu nasul.

Înjură violent după care luă receptorul şi formă un număr. Urmă o pauză scurtă după care vorbi pe un ton aspru.

— Vrei să trimiți un taxi la blocul Brisco de pe strada a Patra? Este pentru domnul Novak şi o să aştept în foaier.

Îi mai aruncă o ultimă privire, după care îşi luă bastonul şi se ridică din scaun.

Sydney se sprijini în coate de birou şi îşi puse capul pe mâinile sale împreunate, paralizată de acel fel de durere pe care numai el o putea produce.

Asemeni unui coşmar care revine, istoria se repeta iar. Auzi cum se trânteşte uşa după el şi închise ochii. Ştia că nu se mai putea face sau spune nimic care să schimbe ceea ce simțea el. El nu ştia să uite. Şi ea ştia bine acest lucru.

Capitolul 9

Sydney se uita pe fereastră, total degajată, ea urmărea pomii cum se îndoiau sub suflarea vântului. Cerul puternic acoperit o făcea vizibilă în obscuritatea biroului doamnei Henderson.

Zâmbind trist, ea înțelegea că soarta era un jucător rău-intenționat. Dacă ordinea evenimentelor ar fi fost alta, dacă Nick ar fi revenit în viața ei înaintea lui Jenny, acum ea n-ar fi stat aici, expusă la senzația cumplită de secătuire. Numai că ea învățase încă de mult, că modul acesta de a gândi era o pierdere de vreme.

Istoria se repetă – Nick a plecat din nou. Numai că de data asta, ea nu mai avea copilul care s-o susțină moral. De data asta nu mai avea nimic. Nimic. Nimic altceva decât vid.

Ea se rezemă cu umărul de tocul ferestrei, lumina gri difuză de afară îi lumina profilul – ea urmărea cum se năpustea furtuna. Ar fi mai bine dacă ea ar înțelege reacția lui ca reacția unui bărbat gelos, dar ea ştia că acum cauza era mult mai adâncă. El fusese crescut într-o atmosferă etică de modă veche, care se întipărise adânc alături de conceptul său de bine şi de rău. Mama lui murise când el avea cincisprezece ani, iar tatăl lui când ajunsese la douăzeci şi cinci, dar chiar şi după atâțea ani, influența mamei lui rămăsese foarte mare. Chiar şi după ce deveni mai întărit şi mai deziluzionat de slujba lui, el păstrase totdeauna un respect deosebit pentru genul ei de femeie.

Deşi se depărtase bine de educația lui catolică, el mai păstrase totuşi o legătură – de ziua mamei ei aprindea o candelă pentru femeia care-i croise viața. Chiar şi anul acesta, când Sydney l-a luat la o bisericuță catolică, era evident că nu participa la ritual ci la o acțiune de comemorare. Şi ea ştia că cel puțin un lucru îl făcea incapabil să accepte trecutul ei. Fără să-şi dea seama el ar dorit ca ea să fie în genul femeii care a fost mama lui – neprihănită şi demnă de un respect demn. Iar Sydney nici n-ar fi vrut să fie altfel. Îl iubea exact pentru aceleaşi motive pentru care el nu putea accepta trecutul ei.

Şi acum ea era aici, Nick plecase, şi totul i se datora unei fete care îi spusese doamnei maior Henderson drept în față că o deranja amestecul lui Sydney în viața ei. Dacă n-ar fi fost aşa de trist poate că ar putea fi considerată o situație amuzantă.

— Sydney.

Sydney se întoarse, stăpânindu-şi cu calm sentimentele.

— Salut, doamnă maior.

Margaret Henderson privi atent fața ei trasă şi îngrijorată, apoi se uită şi la fata care stătea țeapănă lângă ea.

— Jennyfer, fă cunoştință cu doamna Sydney Foster.

Ochii lui Jenny erau plini de ostilitate rece.

— Ne-am cunoscut.

Sydney îşi vârî mâinile în buzunarele jachetei şi o privi pe față. Fără să o scape din ochi ea se adresă doamnei maior.

— Vă supărați dacă vă rog să ne lăsați singure, doamnă maior?

Femeia mai vârstnică se uita când la una când la cealaltă, arătând îngrijorată. Iar când observă şi cum strânge Sydney din dinți, oftă din greu.

— Nu. Bineînțeles că nu. O să fiu în holul de jos dacă aveți nevoie de mine.

Când uşa se închise după femeia care ieşise, Sydney se sprijini cu şoldul de o măsuță uzată şi îşi încrucişă brațele, deveni dură şi hotărâtă. Cunoştea această privire din ochii lui Jenny, o înțelegea. Fata ar strânge-o de gât dacă ar lăsa-o. Vocea ei deveni groasă şi inflexibilă.

— Doamna maior a spus că vrei să mă vezi.

Jenny se uita fix la ea, în toată făptura ei se simțea insolența şi resentimentul care o domina.

— Da, aşa e. Am vrut şi eu să văd mai de aproape pe una din bogătaşele alea împuțite. Toate vă credeți al dracului de grozave.

Ochii lui Sydney căpătară o lucire de oțel. Ea scăpase de lumea străzii mai înainte ca acest copil să se fi născut, dar mai era în fundul sufletului ei ceva din duritatea acelei vieți, aşa că putea juca orice piesă pe care dorea Jenny să o joace.

Îi zâmbi strâmb şi îi vorbi pe un ton blând şi tăios.

— Dacă vrei să-mi vorbeşti ca o curvă, atunci vorbeşte aşa cum trebuie. Şi dacă vrei să continui să te perfecționezi în a arăta ca o damă la agățat, ai toată libertatea. Dar nu căuta să mă şochezi pe mine, Jenny, că nu ține.

Ea văzu că în ochii lui Jenny insolența era înlocuită de nesiguranță şi atunci continuă, fără să-i mai lase timp ca să se adune.

— Acum, că ai terminat cu chestiile astea, uite cum stau lucrurile. Nu ştiu cum ai aflat de mine şi nici nu-mi pasă. Cred că ai solicitat această întâlnire ca să afli de ce o fac. Ca să fiu cinstită, nu-i treaba ta. Trebuie însă să ştii că – fără să fi făcut absolut nimic ca să meriți – ți s-a oferit ocazia să-ți schimbi viața. Dacă vrei să respingi ceea ce crezi tu că este intervenția unei bogătaşe bogate, atunci n-ai decât, e treaba ta. Dacă nu, atunci poți trece imediat de poarta răcelii. Am multe alte lucruri mai bune de făcut cu timpul şi cu banii decât să încerc să ajut pe cineva care nu doreşte să fie ajutată.

Pe chipul lui Jenny apăru o expresie de uimire. La orice s-o fi aşteptat ea de la această întâlnire asta depăşea oricare din aceste aşteptări.

Cu o mişcare calculată, Sydney se depărtă şi aranjă un teanc de plicuri de pe biroul doamnei Henderson.

— Tu trebuie să decizi. Şi ca să fie cât se poate de clar, să ştii că sunt gata să continui cât se va putea. Chiar dacă ai dori să-ți dai doctoratul în pictură cu degetul, ei bine, voi face totul ca să te ajut.

Se întoarse şi o privi pe față fără să clipească.

— Însă să ştii că mă şi aştept de la tine la unele lucruri. Mă aştept să renunți la limbajul acesta. Mă aştept să începi să te comporți ca o tânără fată şi nu ca ceva care iese târâş de sub vreo stâncă. Mă aştept ca să faci un efort sincer. Nu este ca o plimbare. Nimeni nu oferă aşa ceva. Tu trebuie să fii gata să faci singură schimbările.

Sydney îşi luă geanta şi haina şi se opri o clipă în fața fetei. Duritatea din vocea ei dispăru şi pentru prima dată în acea zi îşi permise să fie mai puțin dură.

— Ai tras o carte neagră, Jenny, spuse ea calm. Nu există persoană pe lume care să merite să tragă cât ai tras tu. Dar soarta nu poate fi schimbată dacă te înfurii, sau eşti nemulțumită sau iei droguri. Eu voi face ce voi putea ca să-ți ofer un nou început, dar restul depinde de tine. Poți să laşi ca totul să te afunde iar, sau poți lupta ca să te menții la suprafață. Poți deveni exact ceea ce vrei – sau poți să apuci pe calea uşoară şi să-ți petreci restul vieții într-un pat plin cu păduchi dintr-un hotel nenorocit şi împuțit.

Se întoarse şi deschise uşa, evitând să privească în ochii speriați şi înmărmuriți.

— Mai gândeşte-te, Jenny. Nu renunța la tot doar pentru că nu mă

simpatizezi, pentru că crezi că am avut întotdeauna o viață bună, oferită pe tavă. Nu a fost aşa. Am muncit al dracului de tare ca să ajung ce am ajuns.

Abia după ce Sydney se urcă în maşină, începu să se gândească la cele petrecute. Nu la felul în care i se adresase fetei. Nici la felul în care trecuse la ofensivă. Nici la duritatea cuvintelor ei. Se separase complet de astea, pentru că ştia că dacă arăta cea mai mică urmă de milă, Jenny o va interpreta ca o slăbiciune şi totul va fi pierdut. Ceea ce încercase ea să facă era să-şi stăpânească furia care începuse să apară. Trecutul puse din nou stăpânire pe ea, clipa de față era goală şi simțea că o cuprindea panica. Simțind nevoia să depăşească aceste sentimente, ea o luă pe şosea.

Sydney reveni la birou abia după-amiaza. Era încă nervoasă şi plină de energie cauzată de nervi, dar în cele din urmă căpătă impresia că îşi regăsise un oarecare echilibru.

Secretara ei ridică ochii şi se încruntă când o văzu că a intrat în biroul cu lambriuri.

— Nu vă simțiți bine?

Sydney expiră puternic.

— Am avut o dimineață îngrozitoare, asta-i tot. Ai trimis oferta?

— Am trimis-o prin fax, acum douăzeci de minute.

Marg analiză fâşiile de hârtie roz pe care le avea lângă birou.

— Norm Crandall v-a căutat. A făcut înțelegerea pentru complexul Marcus. Şi doamna maior Henderson vă roagă s-o sunați imediat ce ați sosit.

Sydney luă fâşiile roz şi se îndreptă spre biroul ei. Nu avea de gând s-o sune pe doamna maior. Nu mai voia să sune pe nimeni. Voia să se bage într-o gaură şi să stea acolo tot restul vieții. Se scufundă în fotoliul din spatele biroului şi închise ochii, fără să se mai gândească la ceva.

— Serios, vă simțiți bine?

Sydney deschise ochii şi privi fața îngrijorată a lui Marg.

— Sunt bine. Am stat azi noapte până târziu şi dimineața a fost îngrozitoare.

Marg puse o ceaşcă de ceai pe birou.

— V-am făcut un ceai. Cred că aveți nevoie de un întăritor. Şi consider că trebuie să vă anunț. O să preiau eu controlul tuturor convorbirilor pe ziua de azi. Dacă nu sunt cazuri de decese, taxe sau vreun dezastru financiar iminent, nu

sunteți de găsit până luni.

Ea începu să închidă uşa dar se opri.

— Şi mai este un lucru. Tony Martinelli a trecut pe aici. Mi-a spus să vă transmit că de azi are liber, aşa că au plecat împreună în după-amiaza aceasta. A mai spus că vă va vedea peste două săptămâni.

Sydney avu o senzație de frig, de scufundare şi singura scânteiere de speranță pieri. Nick nu o va mai suna, nici nu va mai bate la uşă, nici nu va mai apărea la ea la birou. A plecat. Şi cu el s-a dus şi speranța pe care i-ar fi putut-o da el.

Fără s-o privească pe secretara ei, ea se sforță să vorbească.

— Mulțumesc, Marg.

Se mai auzi cum se închide uşa şi Sydney închise ochii. Nu ştia de unde să mai adune atâta putere ca să mai suporte să îl piardă a doua oară.

Ştia că nu trebuie să se gândească la aşa ceva, aşa că deschise ochii şi se întinse spre telefon. Cel puțin să primească toate veştile proaste odată.

— Doamnă maior. La telefon este Sydney Foster, am auzit că m-ați căutat.

În vocea femeii mai în vârstă se simțea o notă de îngrijorare.

— Alo, dragă. Mă întrebam ce mai faci. Se pare că lucrurile nu au mers prea grozav azi dimineață.

Fața lui Sydney era albă ca varul şi ea privea pe fereastră.

— E greu de spus. Cred că va depinde dacă Jenny va dori să lupte sau nu. Am fost dură cu ea. Ştiam că se va aştepta la o ceartă aşa că am avut grijă să nu îi dau ocazia.

— Mi-am închipuit eu ceva de genul acesta. Toată după-amiaza ea a stat în camera ei. Şi acum câteva minute a venit la mine şi cred că ai reuşit s-o lămureşti. Mi-a spus că va merge la Catherine Brown mâine. Ăsta-i un pas important în evoluția ei.

— Sper să fie.

— Şi eu sper, dragă. Şi eu sper.

Urmă o scurtă pauză, apoi doamna maior continuă cu o voce care alina orice durere.

— Am să mă rog pentru voi.

Sydney simți că ea zâmbeşte după intonația vocii.

— Aş vrea să cred că ruga mea va fi primită. Pentru prima dată în ziua aceea, în ochii lui Sydney apăru un zâmbet adevărat.

— Nu mă îndoiesc.

Fața ei deveni serioasă şi ea se juca cu firul telefonului.

— Ține-mă la curent cu evoluția lui Jenny.

— O să am grijă, dragă. Domnul să te aibă în pază.

Sydney puse jos telefonul. Nu mai era în stare să facă ceva în ziua aceea. Se ridică de la birou. O să plece acasă.

Când intră în apartament, primul lucru pe care îl observă fu corespondența pusă pe masa din hol. Apoi auzi cum cineva trebăluia în bucătărie. Uitase complet de Malcolm şi de noua cutie de gunoi.

Cu puțină energie care-i mai rămăsese, i se adresă, după ce puse pardesiul în cui.

— Eu sunt, Malcolm.

Răspunsul îngrijitorului veni după o scurtă pauză.

— Sunt în bucătărie, domnişoară Foster.

Îşi luă corespondența şi o studie repede pe coridor. Privea în fugă o broşură care prezenta un nou software pentru calculator, şi când intră în bucătărie, ridică privirea şi încremeni.

Nick stătea sprijinit de dulap, cu o sticlă de apă minerală în mână, iar ochii lui negri, indescifrabili, o studiau.

Şocată de prezența lui neaşteptată, ea se chinui să găsească să spună ceva.

— Ei, cum merge?

Malcolm stătea pe spate cu capul şi umerii sub dulapul de sub chiuvetă.

— E bine că nu ați fost pe aici. Am folosit fiecare înjurătură pe care o ştiam.

Ea zâmbi uşor. Malcolm nu prea înjura. Evitând să-l privească pe Nick, ea puse corespondența pe masa de la bucătărie.

— Nu te jena de prezența mea. Azi am înjurat şi eu un pic.

Ridicând din umeri, ea îl privi pe omul de la masă, cu stomacul un pachet de nervi.

— Am crezut că ai plecat.

El o privea cu o stăruință care o făcea să dorească să fugă de acolo.

— Tony a hotărât că este mai bine să schimbe uleiul la maşină.

— Înțeleg.

Interfonul de la uşa din față bâzâi şi fără să-şi ia ochii de la ea, Nick luă receptorul în mână.

— Cred că este chiar el.

Simți că trebuie să se reculeagă un pic, aşa că părăsi bucătăria.

— Spune-i că uşa este deschisă.

Ajungând în foaierul din față, ea deschise uşa apoi o luă pe coridorul care ducea la camera ei. Odată ajunsă acolo, închise uşa şi închizând ochii se rezemă de uşă. Tremura atât de tare încât abia mai putea sta în picioare. Nici prin cap nu i-ar fi dat că o să dea ochii cu el acolo.

Camera de zi era o cameră lungă şi spațioasă care se întindea pe toată lungimea apartamentului. La capătul celălalt al camerei era o seră care adăpostea o Jacuzzi şi o duzină de alte plante, iar în spatele ei se găsea o curte interioară, un patio accesibil şi din bucătărie. Sydney transformase acest spațiu într-un refugiu al ei. Avea un colț de cameră de zi cu o unitate audio stereo, un televizor şi un şemineu mic. Şi în acest moment avea mare nevoie de efectul tămăduitor pe care îl oferea această cameră.

Mâinile ei tremurau atât de tare încât aproape că nu reuşea să-şi descheie nasturii de la jachetă. Dădu jos haina de lucru şi o puse pe un coş din nuiele după ce intră în camera ei. Îşi puse nişte pantaloni comozi şi o bluză pe care o luă de pe umeraş şi reveni în camera de zi. Tocmai îşi încheia nasturii la bluză când simți că este cineva în cameră, îşi ridică privirea.

Nick stătea în pragul uşii care dădea spre seră, sprijinit cu umărul de tocul uşii. Ochii lui aveau acea căutătură de nepătruns şi în jurul gurii i se formaseră riduri datorită concentrării.

Străduindu-se să pară cât mai liniştită, ea îşi băgă bluza în pantaloni.

— Tony este aici?

Îl ajută pe Malcolm la bucătărie.

— Se pare că nu prea merge instalarea.

El se îndreptă din şale şi se apropie încet de ea.

— Nu am venit aici ca să discut de cutii de gunoi.

Inima ei începu să bată nebuneşte şi Sydney îşi înfipse mâinile în şolduri, hipnotizată de privirea din ochii lui. Fără să o piardă din ochi, el aruncă bastonul

pe pat. Fără să-i mai dea timp ca să reacționeze, el o apucă de după cap şi-i dădu un sărut care încălca toate regulile. Era fierbinte, umed şi pătrunzător, îi stârni o fierbințeală care îi luă tot aerul din plămâni iar genunchii erau pe cale să o lase să cadă jos.

Luptându-se să mai respire ea îl cuprinse cu brațele şi se lăsă în brațele lui. Sprijinindu-se bine pe picioare, Nick o prinse de şolduri şi o strânse lângă el în timp ce limba lui coborî până în cele mai ascunse colțuri ale gurii ei cu o foame aproape sălbatică. Focul pe care ei îl ținuseră în mod deliberat mocnit, atâta timp, izbucni violent, înlăturând în pălălaia lui toate simțurile.

Nick o strânse mai tare şi se desprinse din sărut, respirația lui devenise grea şi dificilă. Îi trecu un tremur prin tot trupul atunci când îi sprijini capul de umărul lui; pieptul i se umflă.

— Doamne, nu voiam să las să se întâmple aşa ceva, şopti el uscat.

Tremurând toată, Sydney stătea agățată de el, încercând să nu observe durerea surdă, de nesatisfacție, care îi străbătea tot trupul. Sentimentul de uşurare produs de prezența lui o făcea totuşi să fie gata să izbucnească în lacrimi. Înghiți cu greu, ştiind că, dacă va încerca să-i răspundă, va izbucni în lacrimi.

El slăbi strânsoarea„ de parcă ar fi înțeles zbuciumul ei şi o mângâie pe spate. Vocea lui era groasă şi tremurată.

— Nu am putut să plec. Nu fără să-ți spun cât de rău mi-a părut.

Regretul din vocea lui uscată o uşură reducând tensiunea care o cuprinsese. Ea se strânse mai tare de el şi tremura toată. Şoptindu-i numele la ureche, el îşi strecură degetele prin părul ei, mângâind-o delicat.

În cele din urmă încetă să mai tremure şi, inspirând din greu, Sydney ridică uşor capul Apucând-o de bărbie, Nick îi dădu capul pe spate şi-i atinse uşor buzele cu un sărut delicat şi prelungit, care o îmbătă de satisfacție. Când, în cele din urmă, îşi ridică şi el capul, ochii lui ardeau de o dorință furibundă amestecată cu vinovăție şi regret.

— Ar trebui să fiu biciuit că îți fac aşa ceva.

Ea schiță un zâmbet nesigur.

— Nu am de făcut nici o plângere.

Colțul gurii lui se ridică un pic şi în ochi se zări o licărire de umor.

— Cred că este cea mai bună treabă că voi fi plecat vreo două săptămâni de acum încolo.

O sărută încă o dată pe gură, buzele lui trecând uşor peste buzele ei şi şopti aspru.

— Cam atât îmi va trebui ca să reuşesc să mă liniştesc.

Picioarele lui Sydney se înmuiară iar.

— Hai să ne aşezăm puțin, Nick.

Strângând-o în brațe, Nick îşi îngropă fața la gâtul ei şi-i spuse cu o voce şi mai aspră.

— Dacă mă culc pe pat, o să fim foarte curând într-o situație incontrolabilă. Şi acum nici unul dintre noi nu are nevoie de aşa ceva.

Sydney simți cum el se încordase tot înainte de a se dezlipi de ea. Puse o mână pe umărul ei şi o conduse la seră. Pe fața lui se întipărise o expresie severă atunci când se cufundă în sofaua moale şi cu perne separate, primitoare. O apucă apoi de încheietura mâinii şi o trase spre el aşa încât ea veni peste el. După aceea cu un oftat profund şi şovăitor, o cuibări la piept.

Câteva momente el nu scoase nici un cuvânt, apoi dându-i părul pe spate, o sărută delicat pe frunte.

— Noaptea trecută m-am purtat ca un netrebnic, Sydney, spuse el sec. Mă tot întorc la vechiul meu gunoi şi mă urăsc pe mine însumi de câte ori mi se întâmplă.

— N-are nici o importanță.

— Ba, are, interveni el hotărât. Aceste ultime două luni au fost atât de plăcute şi nu am de gând să mai arunc totul în aer, din nou.

Îi întâlni privirea, privirea aceea tristă.

— Dar nu ştiu ce să fac cu sentimentele mele, Sydney.

Sydney se abținea să nu izbucnească în plâns. Încă puțin. A mai evoluat puțin, şi acest lucru îi declanşă în tot trupul o undă de speranță care aproape că o înfricoşă.

— Ar fi mai bine să discutăm despre asta?

El îşi lăsă capul pe perne şi strânse din dinți.

— Nu ar ajuta la nimic. Ba chiar cred că ar fi mai rău. Am învățat într-un fel să mă feresc din timp de situații din acestea.

O privi, iar pe chipul lui se citea atâta frământare încât era ca un cuțit înfipt în inima ei.

— Ştiu că eu trebuie să fac primul pas, că trebuie să am grijă, şi tocmai asta mă îngrozeşte.

Îşi plimbă mâna de-a lungul obrazului ei şi începu să zică ceva, apoi tresări şi privi în altă parte. Când vorbi în cele din urmă, vocea lui era parcă fărâmițată de efortul făcut.

— Am adunat atât de multă furie, dar în noaptea trecută mi-am dat seama că nu mai pot continua fără să rezolv problema. Asta ne va distruge pe amândoi.

Îi întâlni privirea, iar fața lui trăda o suferință profundă.

— Vreau să reuşesc să termin odată cu trecutul. Vreau să fiu în stare să fac dragoste cu tine.

O strânse tare la piept şi în momentul acela îl străbătu un tremur puternic.

— Şi vreau ca să mă târăsc până în brațele tale şi să stau aşa tot restul zilelor mele.

Sydney se lupta să-şi stăpânească lacrimile care erau gata-gata să țâşnească şi îl strânse în brațe cu toată puterea, iubirea pe care o simțea pentru el aproape că o sfâşia în bucăți. În ciuda suferinței şi durerii se vedea un fir de speranță care biruia toată teama. Inspiră brusc şi tremură după care îşi ascunse fața la gâtul lui şi-l înfăşură cu dragostea ei.

Vocea lui Nick se auzea înăbuşit, fața lui fiind îngropată în părul ei.

— Doamne, cum te mai iubesc.

— Nici o clipă nu m-am îndoit de asta.

Brațele lui o înconjurară iar.

— Doamne, Sydney…

Ea îl opri să mai spună ceva.

— Destul, şopti ea lângă gura lui. Arată-mi.

Gura lui se deschise flămândă la dispoziția ei, iar cu brațele o strânse şi mai tare. De la tulburare trecură la dorință şi apoi se prăbuşiră în dragoste care nu mai ştia de nimic.

După multă vreme, Nick se depărtă puțin de ea, simțind nevoia să răsufle. Inima lui se zbătea nebuneşte în coşul pieptului. O lipi cu capul la pieptul lui.

— Doamne, femeie, încă puțin în ritmul ăsta şi va trebui să mă iei cu o targă

de aici.

Sydney se lipi de el, având senzația că fiecare oscior al ei a devenit ca o gelatină. Era conştientă că trebuia să facă ceva ca să oprească această situație aşa că îşi strânse mâinile în jurul gâtului lui şi-şi lipi buzele de pielea lui.

— Gura ta, murmură ea încet, ea ne bagă tot mai adânc în bucluc.

El reuşi să schițeze un zâmbet scurt.

— Ba a ta este cea care ne-a băgat în încurcătura asta. Auzi: „Arată-mi", aşa ai zis. Doamne sfinte!

— Nu la felul ăsta de bucluc m-am referit şi ştii bine asta.

El o îmbrățişă cu putere.

— Când o să mă întorc, o să ne târâm până la o vizuină şi o să stăm acolo patru zile în şir, aşa să-mi ajute Dumnezeu, am să te iubesc până o să-ți pierzi conştiința.

Ea zâmbi şi tonul vocii ei deveni sec.

— Nu ne vor trebui patru zile, Nick. S-ar putea să reuşeşti într-o clipită.

Slăbind strânsoarea, el o privi atent, luminițele din ochii lui o făcură să i se taie respirația. Îi dădu un sărut grăbit, apoi îi zâmbi.

— Atunci vom concura şi la proba viteză şi la proba distanță.

Îi trecu cu degetul pe lângă ureche cu o expresie tristă.

— Două săptămâni afurisite – nu ştiu dacă voi fi în stare să stau pe acolo atât de mult timp.

Ea încercă să-şi învingă durerea din gât şi ochii i se împăienjeniră.

— Două săptămâni nu reprezintă o veşnicie.

— Dar cred că va fi ca şi cum ar dura o veşnicie.

El oftă şi o mângâie pe păr apoi o depărtă uşor de el.

— Aş vrea să faci ceva pentru mine, Sydney.

— Orice.

Uşor încruntându-se, el o mângâie pe față, în timp ce se gândea la ceva. După o vreme îşi ridică ochii şi o privi.

— Ți-am lăsat adresa taberei de pescuit, pe birou în camera de lucru. Aş vrea să-mi scrii o scrisoare despre fata asta. Poate că aş reuşi să mă lămuresc mai bine dacă voi avea timpul şi depărtarea necesară.

Îi cuprinse gâtul cu palmele.

— O să faci ce te-am rugat?

— Da.

O privi timp de un minut, apoi îi zâmbi în aşa fel încât inima ei zvâcni.

— Cred, spuse e! uşor, că va trebui să mă ocup puțin de gura ta cea dulce.

După care o ținu strâns şi plecă puțin capul asupra ei.

Ceva mai încolo Nick şi Sydney reveniră în bucătărie. Tony şi Malcolm stăteau la masă, fiecare cu câte o bere în față şi cu ochii în soare. Sydney nu putu să nu zâmbească când se uită la Tony. Purta o pereche de pantaloni raiați, de un albastru spălăcit, o cămaşă în dungi âlbe şi verzi care avea mânecile suflecate, şi arăta de parcă tocmai picase dintr-o revistă de modă bărbătească.

— Ei, domnule Martinelli. Arăți grozav.

El se lăsă pe spate în scaun şi se uită când la ea când la Nick, aruncându-le un zâmbet neserios.

— Ei, domnişoară Foster. Arătați a fi sărutată bine.

Pentru prima oară după atâția ani Sydney roşi, iar Nick râse uşor şi o trase lângă el.

— Nu te lăsa atrasă în cursele lui, Syd. El nu luptă cinstit.

Malcolm stătea cu mâinile pe masă şi ochii îi luceau în cap.

Zâmbetul lui Tony se lăți şi mai mult şi ridică berea în semn de salut.

— Îmi place cum le zici, Mal, băiete.

Sprijinindu-se într-un singur picior, Nick o ținu mai departe pe Sydney lângă el.

— Gata, mergem?

Tony se făcu că se uită atent la ceas.

— Fir-ar să fie, eu eram gata de o oră. Dar Nicky-băiețelul a făcut un tur de vals şi ne-a lăsat pe noi să ne batem capul cu țevăria asta ruginită.

În ochi avea ceva diabolic, lăsă capul într-o parte şi privi la Nick.

— Ia zi, Nick-ce ai stat atâta?

Nick se abținu să nu zâmbească.

— O să-ți spun când o să te mai maturizezi puțin.

Tony râse.

— Da, sigur.

Bău ce mai rămase din bere, puse cutia goală pe masă şi bătu cu palma în

masă.

— Hai să mergem.

Făcu un semn cu capul spre Malcolm.

— Vino jos, să vezi roțile mele cele noi.

Când ieşiră afară, în atmosferă se simți căldura şi agitația circulației de la orele de vârf. Parcată într-o zonă aglomerată din fața clădirii se afla o maşină marca Iroc, joasă, de o culoare roşu-cireaşă, iar jaluzelele de la geamul din spate îi dădeau un aer şi mai snob. Tony îl plimbă pe Malcolm în jurul maşinii şi privindu-i Sydney zâmbi. Parcă erau nişte copii care priveau o jucărie nouă.

Se uită la Nick, gata să facă un mic comentariu pe această temă când observă că în spatele ochelarilor săi mari, de aviator, fața lui Nick era foarte tensionată.

— Ce este? întrebă ea încet.

El o strânse uşor de umăr la auzul întrebării, după care se uită la ea şi-i spuse aspru.

— Despărțirea este mult mai grea decât mi-am închipuit.

Sydney încercă să zâmbească.

— Nu fi trist, Nick, şopti ea tremurat. Altfel o să mă dau şi eu în spectacol.

O luă lângă el, şoptindu-i la ureche.

— Te iubesc, şi, Dumnezeule, cât de mult am să-ți simt lipsa.

O luă cu degetele de bărbie şi o sărută atât de plin de pasiune încât ea simți cum se clatină.

El continua să o sărute apăsat, apoi se sforță să se oprească. Fără să se mai uite la ea, se întoarse să plece.

Tony stătea în maşină, cu motorul pornit, iar Malcolm stătea lângă portiera din partea şoferului, în timp ce Nick se vârî în scaunul de alături de şofer. Cu fața împietrită, el îşi puse bastonul alături şi-şi fixă centura de siguranță, după care întâlni privirea lui Sydney după ce închise uşa. Ea se aplecă şi-i dădu un ultim sărut prin fereastra deschisă. Nick o luă uşor de ceafă şi o sărută sălbatic, devorând-o cu pasiune care depăşea tot ce fusese între ei în ultimele săptămâni. Fusese un sărut care amintea de nopți întunecoase, de trupuri transpirate, de o pasiune care nu putea fi stinsă decât de atingeri penetrante, Insistente. Iar Sydney se gândea că se va sufoca datorită dorinței sălbatice de a-l avea.

Rupând cu brutalitate înlănțuirea lor, Nick îi strânse mâna cu putere. Fără s-o mai privească, el îi dădu drumul la mână şi se întoarse spre Tony.

— Dă-i drumul, fir-ar să fie!

Şi Tony porni. Lăsă o dâră de zece metri când apăsă pe ambreiaj, iar Sydney rămase în urma lor, amintindu-şi ce-i spusese Nick referitor la ce simțise el de fiecare dată când ea pleca pe uşă.

Capitolul 10

UMBRELE PRELUNGI ale serii care se lăsa se întindeau prin curtea interioară. Sydney lăsă ziarul de sâmbătă pe masa din bucătărie, îşi dădu părul ei blond pe după ureche, răspunse apoi la telefon şi se propti cu şoldul de marginea mesei.

— Alo.

— Sydney, aici Margaret Henderson. Îmi pare rău că te deranjez la ora asta, dar s-a întâmplat ceva cu Jenny şi nu ştiu cum este mai bine să procedez. Sydney se uită la ceas, devenind deodată îngrijorată.

— Despre ce este vorba?

Vocea doamnei maior era plină de îngrijorare.

— A dispărut. A dispărut între orele cinci şi şase în această după-amiază.

Sydney simți că i se face rău.

— Cum s-a întâmplat?

Urmă un oftat prelung.

— Mergea la ora fixată de Catherine Brown, azi dimineață, şi se pare că a venit îndărăt foarte agitată. Eu nu eram aici când s-a reîntors, dar lucrătorul mi-a spus că era foarte agitată, aşa că m-am dus să o văd. Când am intrat în cameră, ea era pe jos, făcută ghem, cu brațele pe cap, nemişcată. Am mai văzut poziția asta şi la alți copii care au suferit abuzuri sexuale, dar niciodată atâta suferință. Ştiu din experiența mea, că nu prea poți să faci altceva decât să le vorbeşti, dar în cazul ei mi-a trebuit cam o oră ca să reuşesc s-o duc la culcare.

Sydney închise ochii şi-şi frecă tâmplele.

— Ai vorbit cu doctorul Brown?

— Da, am vorbit. Catherine mi-a spus că la o şedință de terapie, cam după douăzeci de minute, Jenny devenise extrem de distrată. După toate aparențele, povestea cu abuzul sexual reprezenta doar vârful care ieşea la suprafață dintr-un aisberg uriaş. Tatăl ei vitreg nu numai că a profitat de ea, dar au fost momente când el a mai şi plasat-o unor prieteni. A fost pur şi simplu oribil.

Stomacul lui Sydney se strânse şi pentru moment i se păru că i se va face rău. Se luptă cu durerea de cap, se strădui să se concentreze asupra sunetului vocii ei.

— Ai vreo idee unde ar putea fi ea, acum?

— Nu îmi imaginez că în altă parte decât tot pe străzi. Josh, unul din oamenii de acolo, a pornit prin centru în căutarea ei, dar ceva îmi spune că ea nu poate fi pe acolo.

— Trebuie s-o găsim.

Pentru prima dată Sydney simți o nuanță de derută în vocea doamnei maior Henderson.

— Nici măcar nu ştiu cu ce să încep.

— Ai la îndemână dosarul ei?

— Da. Uite-l aici.

— Spune-mi, te rog, numele şi numerele de telefon de la persoanele notate acolo. Grupul de prieteni de acasă, funcționarul social, orice.

— Ce intenționezi să faci?

Sydney scoase un carnețel şi un stilou din sertar.

— O s-o găsesc eu.

Lui Sydney i-au fost necesare cam două ore până s-o descopere. Probabil că nu ar fi găsit-o, dacă n-ar fi aflat de la una din fetele din grupul de acasă despre un loc unde se retrăgea Jenny adesea. Era la piciorul din beton al unui pod, un loc îngust şi umed, în care se intra aproape de-a buşilea. Acolo în colțul cel mai depărtat, adunată toată covrig, stătea o fată.

Lumina amurgului de primăvară începuse să scadă, dar Sydney o recunoscu după păr: era Jenny. Simți că i se învârte capul de uşurare.

Se lăsă pe vine şi începu să înainteze spre ea. Simțea, ar putea spune frica ce o cuprinsese pe fată, aşa că îi vorbi pe un ton calm şi fără nici o urmă de amenințare.

— Jenny? Sunt eu, Sydney Foster.

Aşteptă, lăsând-o pe fată să-şi adune gândurile. Înaintă mai mult în peştera asta de beton, ajungând la un metru şi ceva de ea. Sydney îşi întinse picioarele şi se sprijini cu spatele de peretele de beton. Era conştientă că dacă va rata acum nu i se va oferi o altă ocazie.

— Doamna maior Henderson mi-a spus că şedința ta la doctorul Brown te-a tulburat serios. Vrei să-mi spui şi mie de ce?

Nu se auzi nimic.

— Ştiu că eşti speriată, Jenny. Şi ştiu că nu ai încredere în mine. N-ai nici un motiv să te încrezi în cineva, cu atât mai puțin într-o persoană complet străină. Dar, dacă te poate ajuta cu ceva, crede-mă că te înțeleg cât de mult suferi.

Căutând cuvintele cele mai potrivite, Sydney se încrunta şi culese de pe jos câteva pietricele pe care, fără să-şi dea seama ce face, le tot freca acum în mână.

— Dacă nu vrei să vorbeşti, n-ai decât. Mie nu trebuie să-mi spui nimic. Pur şi simplu nu vreau să fii singură acum, asta-i tot.

După câteva minute, Jenny se aranjă cu încetul într-o poziție comodă, apoi se retrase mai la întuneric. Îşi trecu mâna peste obraz şi abia atunci Sydney observă că ea plângea. Se simți cuprinsă de o milă sfâşietoare. Atât de tânără şi câtă suferință.

— O să-ți murdăreşti pantalonii.

Şoapta ei înăbuşită, ca o dovadă a prezenței ei, o tulbură pe Sydney mai mult decât ar fi crezut. În ciuda sentimentelor care o frământau, ea reuşi să zâmbească.

— O să-i spăl.

O privi pe fată, fața ei abia se putea distinge la lumina slabă care mai ajungea până acolo. Lacrimile de pe obrajii fetei licăreau şi Sydney îşi reaminti cum este când eşti speriată şi singură. Îşi trase genunchii la gură şi rezemându-se cu mâinile pe ei, privi în lumina amurgului.

Din întuneric auzi o altă şoaptă.

— Mai bine du-te, că se întunecă.

Sydney se uită în jos şi se jucă cu pietricelele.

— Nu plec dacă nu vii şi tu cu mine.

— N-am unde să mă duc.

Strângând în mână pietricelele, Sydney o privi. Vocea ei era calmă.

— Ba ai. Poți veni la mine.

Se aşternu iar o tăcere. Se făcu întuneric de tot, opac şi cețos. Sydney aşteptă, colțurile pietricelelor o zgâriau în palmă. Nu putea face altceva decât să stea. Nu avea curajul să se mişte sau să rupă tăcerea

— Bine.

Închizând ochii, Sydney răsuflă uşurată şi desfăcu pumnul.

Porni spre maşină, acum se aştepta ca Jenny să iasă afară. Nu se înşela – ştia că Jenny va veni cu ea deoarece o prinsese pe fată într-un moment când era năucită de frământarea ei psihică. Şi îi era şi frică să stea singură în întuneric. Sydney nu-şi făcea iluzii. Avea însă o licărire de speranță.

Urmă un moment de încordare, atunci când porniră de la maşină spre uşa de serviciu de la locuința ei. Atunci simți că Jenny este cât pe-aci să o ia la fugă. Dar după ce a intrat în lift, curiozitatea fetei fu mai mare decât sentimentul de neîncredere.

Abia după ce Jenny mâncă ceva şi Sydney o chemă pe doamna maior Henderson, observă semne vizibile de oboseală pe chipul fetei. Şi numai când Jenny se depărtă în mod fizic de ea, Sydney înțelese că momentul greu trecuse

Tot stomacul ei era un pachet de nervi atunci când puse vasele murdare la spălat. Se uită la fată. Jenny stătea în uşa curții interioare, privind pe terasă, trecându-şi degetele enervată peste jaluzelele de la fereastră. Ar fi putut deveni o dansatoare, se gândi Sydney, doar are un mers foarte grațios şi natural, un gât zvelt şi o bărbie uşor ridicată care îi dă un aer imperial. Simțea că în spatele considerației de sine, atât de demodată, se găsea o structură de oțel şi o urmă de mândrie. Parcă se vedea pe ea însăşi la aceeaşi vârstă. Dacă mai avea mândria înseamnă că mai avea o şansă.

Îşi vârî mâinile în buzunarele pantalonilor, convinsă că nu mai putea amâna confruntarea lor.

— Cred că ar fi mai bine să stăm de vorbă,

Jenny.

În ochii fetei apăru iar o scânteiere bănuitoare, degetele se crispară pe jaluzele.

— Despre ce anume?

Sydney se rezemă cu spatele de dulap şi îşi încrucişă picioarele.

— Te-ai gândit la ceea ce ți-am spus ieri? Jenny se întoarse cu ochii plini de lacrimi furioase, tremura din tot corpul.

— Ce vrei de la mine? Spuneai că înțelegi prin ce trec eu. Habar n-ai prin ce trec eu!

Sydney simți cum i se strânge stomacul, ştiind că are de a face cu o situație

pe care a tot căutat s-o evite.

— Greşeşti.

— De ce m-ai căutat?

— Pentru că eram îngrijorată de situația ta. Jenny strânse din pumni, simțind că o cuprinde o furie generată de teamă.

— Da, sigur că da. Şi pentru că ştii ce simt, nu-i aşa? Bine, atunci lasă-mă să-ți spun ceva – ție cea cu Mercedes şi cu bijuterii adevărate. – că n-ai nimerit-o. Nu ştii ce înseamnă ca iubitul mamei tale să vină la tine în cameră şi să înceapă să pună labele pe tine, atunci când tu ai doar nouă ani. Şi când mai devine şi tatăl tău vitreg este şi mai cumplit. Nu ştii ce înseamnă să te revolți împotriva lucrurilor pe care el te-a forțat să le faci, în aşa măsură încât atunci când te uiți în oglindă îți vine să verşi. Şi atunci când mama ta află, ea se dovedeşte aşa de înspăimântată de perspectiva ca el să o părăsească, tot aşa ca tatăl tău adevărat, încât nu ia nici o atitudine. Nu ştii ce înseamnă când te pomeneşti cu un individ care se uită la tine, iar tu crezi că este grozav că el este prima persoană care te-a tratat ca pe o persoană deosebită, ca apoi să vezi că nu este decât un plasator ordinar, şi când nu o să vrei să te culci cu vreo scursură față de care el este îndatorat, te pomeneşti că începe să te plesnească. Şi că vei fi dispusă să faci orice va voi el numai să înceteze să te bată, după care va deveni amabil cu tine. Pe urmă tu îți găseşti un colț al tău şi devii una din fetele lui, şi rămâi acolo pentru că ți-e frică, dar oricât de mult te-ar dezgusta ceea ce faci, o faci, pentru că dacă nu o faci, ştii că o să te alegi cu fața zdrobită. Şi foarte curând nu o să-ți mai pese de nimic, aşa că continui să o faci ca să câştigi bani pentru drogurile care te fac aşa de insensibilă încât nu mai contează nimic. Şi tu stai aici în apartamentul ăsta superb căutând să mă convingi că ştii ce simt. N-o să ştii niciodată ce simt!

Momentul amintirii venise asupră-i în cele din urmă. Sydney primea furia şi ura fetei cu o privire în gol.

— La mine n-a fost prietenul mamei.

Timpul se opri în loc şi o tăcere fragilă cuprinsese camera, instaurându-se rapid o tensiune care parcă ar fi fost ceva electric. Şi atunci, în cele din urmă, Sydney privi adevărul cel mai cumplit în față.

— La mine a fost tatăl meu.

ERA TÂRZIU. Foarte târziu. Sydney stătea la masa de la bucătărie, cu mâinile împreunate strâns în față, cu gândurile undeva foarte departe. Fără să-şi dea seama, ea freca un deget mare de celălalt, fiind recunoscătoare stuporii care blocase totul.

Jenny stătea de cealaltă parte a mesei, cu fața ei răvăşită de plâns, cu ochii ei negri conturați pe fondul palid al feței. Îşi şterse o lacrimă, apoi o privi pe Sydney, şi-i spuse printre dinți.

— Deci aveai doar unsprezece ani când a murit mama ta?

— Da.

— Ai fost vreodată la vreun psiholog?

— Acum douăzeci şi cinci de ani asemenea întâmplări nu erau nici măcar pomenite, Jenny.

— Dar mai târziu ai fost?

Sydney scutură din cap în semn că nu.

— De ce n-ai fost?

Urmă o pauză lungă, apoi Sydney îşi ridică încet capul şi o privi în ochi.

— Mi-era atât de ruşine, că n-am fost în stare să i-o spun cuiva. Tata era atât de influent şi de cunoscut în comunitate încât am ştiut că nimeni n-o să mă creadă.

Fața ei devenise tristă, îşi ținea degetele împreunate şi deschise palmele, uitându-se cu atenție la mâini.

— Acum este pentru prima dată când spun cuiva întreaga poveste.

Atenția lui Jenny se concentră asupra ei, având o mină neîncrezătoare.

— Nici măcar femeia aceea la care lucrai, Mubel, nici măcar Nick?

— Ceva i-am spus lui Mabel. Dar nu totul. Nick nu era în stare să înțeleagă nici ce ştia, darămite ceva despre copilăria mea.

Fata se uita la ea fix, uimită de mărturisirea lui Sydney. În cele din urmă ieşi din starea de şoc, şi întrebă cu o voce încă năucă.

— Şi de ce mie?

Când în cele din urmă Sydney îşi ridică ochii către ea, ochii fetei erau plini de lacrimi.

— Pentru că am vrut să ştii că te înțeleg cu adevărat. Pentru că nu mai

suport să mai văd o altă ființă umană că suferă de acest fel de durere, singură.

Jenny îi întinse mâna peste masă şi-i atinse mâna, vocea ei tremura.

— N-am să spun asta nimănui, şopti ea cu tărie. Niciodată. Şi nici eu n-am să te părăsesc. O să stau cuminte şi nu mă mai întorc acolo.

Sydney nu putea vedea cum degetele ei cuprind mâna lui Jenny, prea o podidiseră toate emoțiille. Fata a ajuns unde trebuie. Poate că şi rugăciunile doamnei maior Henderson au fost ascultate.

Sydney stătea în pat, ascultând clinchetul clopoțeilor din curtea interioară, scuturați de briza uşoară. Nu ştia ce o trezise anume, dar indiferent care o fi fost cauza, o lăsase într-o dispoziție melancolică. Se întorsese de la Toronto târziu în noaptea trecută şi o lăsase pe Catherine Brown azi dimineață. Psiholoaga o văzuse pe Jenny de patru ori şi observase o schimbare vizibilă în bine în atitudinea ei.

Totuşi i-a atras atenția lui Sydney asupra atitudinii prea legate de fată, existând posibilitatea supra-identificării fetei cu binefăcătoarea ei. I-a atras atenția lui Sydney ca să poarte discuții cu fata cât mai obişnuite, evitând să atingă subiectele discutate la cabinetul psihologic. Era foarte important ca tratamentul ei să evolueze treptat.

Doamna doctor Brown era îngrijorată că, având în vedere avalanşa de evenimente din viața lui Jenny, fata va fi într-o stare de suprasolicitare emoțională, ceea ce ar putea să-i facă rău. De aceea psiholoaga recomandă ca Jenny să stea în continuare la Casa Blairmore şi ca vizitele doamnei Foster să aibă loc doar o dată pe săptămână, în schimb la telefon puteau vorbi oricât.

Mai erau două lucruri pe care le spusese doamna doctor Brown şi care o îngrijorară pe Sydney. Îi spusese că, după cum evoluează comportamentul lui Jenny, vor fi momente când lucrurile vor fi mai rele decât cum vor evolua mai încolo. Celălalt comentariu era că nu există tratament pentru acest gen de vătămare psihică căreia i-a căzut victimă Jenny. Tot ce puteau ele să-i facă era s-o ajute să suporte cât mai bine evoluția.

O durere profundă se instală în pieptul lui Sydney atunci când ea îşi dădu seama că, dacă fata ei ar fi trăit, ar fi fost doar cu patru luni mai tânără decât Jenny. Fata ei ar fi avut părul negru şi ochii căprui închis.

Clopoțeii răsunau cristalin agitați de altă pală de vânt. Sydney se răsuci pe o parte şi privi în întuneric, iar gândurile ei zburară către Nick.

Singurătatea era destul de rea, dar combinată cu nesiguranța era insuportabilă. Ea îi scrisese în fiecare zi şi ca să fie sigură că el primea scrisorile ei, le-a trimis prin curierat la tabăra de pescuit din Victoria. În cea mai mare parte erau scrisori de dragoste, dar în fiecare scrisoare era şi câte o informație despre Jenny, căutând să fie cât mai obiectivă. Uneori era plină de speranțe, alteori o cuprindea o frică pe care nu reuşea s-o domine.

Mai era şi amintirea ultimului sărut care rupsese zăgazurile legăturii lor. Şi pentru că reuşise aşa ceva se deschise o cale şi pentru amintirile din trecut. O cale adâncă şi primejdioasă care ducea la o pasiune explozivă şi care odată aprinsă se întindea ca focul, arzând totul, furios şi neînfrânat, cu o forță distructivă. Şi singura oprelişte în calea acestei pofte distrugătoare şi incontrolabile era impotența lui Nick, şi asta nu era o oprelişte aşa de sigură, în definitiv.

Fuseseră săptămâni în care ea se simțea total izolată de trecut, dar acesta se scurgea încet spre prezent, şi asta o îngrozea mai mult ca orice altceva.

O cuprinse o singurătate dureroasă. Un viitor fără Nick era un lucru prea de tot ca să se gândească la aşa ceva. Dar exista o amenințare permanentă, întunecată şi sigură ca o umbră permanentă.

În zilele următoare lucrurile merseră tot mai prost.

Vremea, care era acoperită şi mohorâtă, contribuia şi ea la insuccese; Jenny avusese două şedințe cu rezultate mai slabe, ceea ce îi afectă comportamentul. Doamna doctor Brown a asigurat-o pe Sydney că asta se cam întâmplă de obicei în cazul cuiva care a avut un trecut atât de zbuciumat ca Jenny. Faptul că ea concentrase toată ura ei asupra mamei, reprezenta un factor pozitiv pentru adolescență. Ea îl disprețuia pe tatăl ei vitreg, dar o acuza pe mama ei că nu o apărase. Acum, după ce a identificat cele două surse de durere, era momentul greu când trecea la tratarea durerii. Şi singura vizită pe care i-o făcuse Sydney se dovedi foarte îngrijorătoare. Dacă Jenny şi-ar fi descărcat furia, Sydney ar fi ştiut ce să facă, dar fata devenise absentă – tăcută, țeapănă, chircită în pat în poziția fătului. Singurul lucru pe care îl putea face Sydney era să stea lângă ea, să o frece pe spate şi să-i vorbească liniştit. În viața ei nu se simțise mai neajutorată.

Şi apoi mai era şi Nick. Scrisorile pe care i le scria erau singurul lucru care o mai ținea în viață. Avea senzația că totul se scurge în jurul picioarelor ei şi nesiguranța ei îngrozitoare, în privința a ceea ce se va întâmpla când se va întoarce el, o făcea să aibă cam multe nopți fără somn. Nick şi Tony plănuiseră să lipsească două săptămâni şi urmau să se întoarcă duminică seara. Dar după nouă zile, zile în care nu putea să-l vadă şi să se liniştească, începu să reapară tensiunea nervoasă.

Joi noaptea, abia mai putea suporta. Doborâtă de epuizarea fizică acumulată, ea intră în apartament, închise uşa şi apoi se rezemă de uşă. Era atât de obosită că nu mai avea putere nici să se mai gândească. Afară ploua uşor, cerul acoperit făcea ca în apartamentul ei să domnească un semi-întuneric şi o tăcere care izola totul, dând în acelaşi timp şi o senzație ciudat de odihnitoare.

Se ridică cu greu, puse pe masă mapa şi-şi atârnă trenciul. Când închise uşa de la dulap, observă că în bucătărie era lumină. Adunându-şi picul de energie ce-i mai rămăsese o luă într-acolo.

— Malcolm?

La jumătatea coridorului simți mirosul ploii adus de o briză uşoară. Ea se întreba de ce era oare îngrijitorul pe terasă. Dădu colțul bucătăriei şi inima parcă i se opri deodată. Chiar în uşă stătea Nick, părul lui negru şi haina erau ude de ploaie.

— Nick, te-ai întors!

El ridică repede capul şi privirea lui se fixă asupra ei cu intensitate pe când începu să se apropie de ea. Fața lui era răvăşită, torturată de epuizare şi efort. Atunci când el îşi trase piciorul stâng pe treaptă se mişca cu o stângăcie şi o nesiguranță neobişnuită. Uşurarea, dragostea şi disperarea datorită lipsei lui o cuprinseră în acelaşi timp şi Sydney străbătu într-o clipă camera.

În momentul în care îl atinse, bastonul lui Nick căzu cu zgomot pe parchet şi el o îmbrățişă, strângând-o în brațe ca într-o menghină.

— Vai, Sydney, nu am crezut că o să te aştept atât.

Era atât de tulburată că nu mai ştia dacă râdea sau plângea. Îşi trecu brațele în jurul gâtului lui şi îl îmbrățişă cu foc. Întregul trup îi era cuprins de o bucurie atât de puternică încât nici nu mai putea vorbi.

— Doamne, cât de mult mi-ai lipsit.

El se simți străbătut de un fior când simți coapsele ei lipite de ale lui, vocea îi deveni aspră şi tremurată.

— Dumnezeule mare, tare am mai avut nevoie de aşa ceva.

Ştergându-şi repede fața cu dosul palmei, Sydney încercă să se dea puțin înapoi ca să-l poate privi.

Nick o strânse deodată şi mai tare în brațe.

— Nu, şopti el răguşit, lasă-mă să te țin în brațe.

Trupul lui era înțepenit de emoție, Sydney îl mângâie pe umeri, savurând senzația pe care i-o dădeau brațele lui. Se întorsese şi asta era singurul lucru care conta.

Trecu o vreme până când se relaxă şi atunci el mai slăbi strânsoarea. Sydney simți cum se clatină şi cum el încerca să-şi mențină echilibrul. Înțelese atunci că îl mai susținea doar voința lui teribilă.

Ea încercă să-i ridice capul.

— Nick?

El nu voia s-o privească în ochi, vocea lui se auzi groasă şi sleită.

— Trebuie să stau întins.

Când traversară patio-ul, curtea interioară, şi intrară în dormitor, el începu să tremure tot şi fiecare clipă îi cerea un efort de voință formidabil.

Sydney dădu la o parte cuvertura, apoi îl sprijini atunci când el se lăsă pe marginea patului. Ochii ei erau îngrijorați pe când îi scotea haina şi pantofii, deoarece vedea cât de slăbit era. Folosi mâna lui bolnavă ca un pivot, după care se răsuci şi se rostogoli pe o parte. Expiră cu zgomot apoi se întinse şi închise ochii.

Sydney îşi azvârli pantofii şi veni lângă el, cu fața îngrijorată. Se întinse apoi lângă el şi strecurându-şi mâna pe după umerii lui îi lipi capul de al ei.

— Să-ți aduc pastilele?

El se mişcă puțin, trăgând-o sub el, fixând-o sub greutatea lui.

— Nu. Dacă stau aşa e suficient.

Ea îşi aduse aminte că îi spusese că ar dori să poată dormi cu ea în brațe şi simți o strângere de inimă. Îi mângâie părul apoi îl sărută delicat.

— Trenciul tău este jilav. Ți-e frig?

Îl simți cum dădu din cap. Ținându-l la pieptul ei, ea se întinse şi reuşi să

apuce coțul păturii şi o trase peste amândoi. În mai puțin de zece minute, el dormea în brațele ei, după care închise şi ea ochii, mulțumită de plăcerea simplă de a-l ține în brațe.

Când se trezi, afară se făcuse întuneric şi oraşul avea acea linişte caracteristică zorilor de zi. Ea îşi ridică cu grijă capul ca să nu-l trezească, şi privi la ceasul de pe noptieră. Două şi douăzeci. Şapte ore. Nu mai dormise aşa de mult de când plecase Nick.

— Cât e ceasul?

Ea fusese atât de sigură că el dormea încă, încât atunci când auzi vocea lui adormită şi dură, ea tresări. Îl mângâie pe spate, trăgându-l spre ea.

— Aproape două şi jumătate.

Simți că el zâmbea.

— Este un medicament tare bun, Sydney Foster.

Ea zâmbi la rândul ei.

— Nici tu nu eşti mai rău.

Îl sărută pe frunte, apoi îşi trecu mâna peste umerii lui.

— Ți-e foame?

— Nu. Ție?

— Nu atât de tare ca să mă mişc de aici.

El râse sec şi se lăsă iar pe spate, trăgând-o şi pe ea cu el.

— Şi eu, exact la fel.

Sydney se ridică în cot.

— Am senzația că mă sufoc în hainele astea. Vrei să-ți aduc ceva?

— Bastonul şi ceva rece de băut.

Fără să mai aprindă lampa, Sydney sări din pat şi porni spre seră, în lumina care venea de la bucătărie până pe terasă. Îi luă bastonul lui Nick şi i-l dădu. Luă o pijama din dulap şi reveni în bucătărie. Prepară un suc de fructe şi puse şi câteva bucăți de gheață, apoi se duse la baia pentru oaspeți ca să se schimbe şi să se spele pe dinți.

Când reveni în dormitor, lampa era aprinsă şi Nick stătea în pat cu pernele la spate şi cu pieptul gol. Când ea se apropie el întoarse capul.

Îi zâmbi uscat.

— Să ştii că nu am vrut să spun că o să mor dacă pleci.

Ea zâmbi la rândul ei.

— Poți să mori oricând pofteşti. Ceea ce m-ar enerva însă un pic ar fi să te prăbuşeşti la picioarele mele.

Nick o apucă de mână ca s-o sprijine când ea se urcă lângă el, urmărind cu atenție ce se întâmplă cu paharul cu suc.

— Dacă-l verşi pe mine, cu gheața aia cu tot, nu mai garantez pentru viața ta.

Ea se strâmbă spre el când îi dădu sucul apoi se bagă sub cuvertură lângă el.

— Şi acuma spune-mi toate poveştile tale pimcăreşti.

Nick se săltă ca să stea mai bine, apoi îi puse o mână pe umeri.

— Poveştile cu pescari sunt cam nesărate. Patru zile a tot plouat.

— De aceea ai venit mai devreme acasă?

El bău puțin, apoi se uită la ea, cu o urmă de zâmbet în colțul gurii.

— Nu, nu din cauza asta am venit mai devreme.

Vocea lui căpătă o intonație răutăcioasă.

— Tony m-a adus acasă că îi stăteam ca o țeapă undeva.

Sydney se aşeză mai bine ca să-l poată privi. În ochii ei se citea compătimire şi îl urmărea cum bău cam o treime din suc.

— Chiar aşa?

Se uită la ea, cu ochii ghiduşi.

— Ca o țeapă?

Ea dădu din cap.

El o privi fix în ochi.

— Ei, am fost.

Termină tot paharul şi îl aşeză pe noptieră, apoi îşi luă jacheta de pe jos. O cuprinse de mijloc, apoi deschise fermoarul unuia din buzunare şi scoase ceva, după care aruncă iar jacheta pe jos. O prinse de bărbie, îi întoarse capul şi o sărută uşor, îndelungat.

— Şi a fost numai vina ta.

Se depărtă puțin de ea şi-i aruncă ceva în poală. Sydney se uită în poală şi avu o senzație ciudată atunci când văzu că erau scrisorile ei, prinse cu un elastic.

— Vina mea?

Nick o trase lângă el şi o sărută iar.

— Scrisorile tale, murmură el, m-au făcut să nu pot dormi mai multe nopți decât ai crede.

Lipindu-se mai tare de el, Sydney îl mângâie pe tot brațul până la umăr, delicatețea devastatoare a gurii lui care o săruta o scoase din circulație.

— Şi eu am avut asemenea nopți.

Sydney abia mai putea să vorbească coerent atunci când el îi muşcă uşor buza de jos, gândurile ei erau secționate de sentimentele pe care i le răscolea el.

— Nu ar fi mai bine să discutăm despre asta mâine dimineață?

El râse scurt şi o sărută apăsat, apoi se întinse şi stinse lampa.

— Cred că da.

El îşi trase două perne de la spate şi se lăsă în jos cu ea cu tot, ținându-i capul la umărul lui, mângâindu-i părul cu o mână tremurătoare.

— Nu m-am putut întoarce cât de repede aş fi vrut.

Era ceva în vocea lui, ceva tăios, deşi abia auzit, care o făcu pe Sydney să se întrebe în privința cauzei. Îi sugera ceva ca o teamă, ceva care îi declanşă o avalanşă de incertitudini.

— Te-au tulburat scrisorile mele chiar atât de mult?

Nick o sărută pe frunte şi şopti cu o voce tremurată la ureche.

— Într-o noapte m-am trezit leoarcă de transpirație. M-am pomenit cu senzația groaznică că, dacă nu vin imediat, n-o să te mai găsesc aici.

Tulburată de această bănuială, Sydney se răsuci ca să-l poată vedea mai bine, deoarece în întuneric de abia dacă îl vedea.

— N-o să mai fac aşa ceva niciodată, Nick. Jur că, indiferent ce se va întâmpla, n-o să te mai părăsesc.

El îi luă mâna şi i-o apropie de buze, apoi oftă.

— Doamne, Sydney, sper că o să te ții de cuvânt.

Ea se lăsă deasupra lui şi îi luă capul în mâini.

— Crede-mă, Nick. Nu voi mai face încă o dată aceeaşi greşeală.

El o prinse pe după ceafă şi o trase spre el într-o îmbrățişare puternică.

— Mă străduiesc din toate puterile, Syd. Dar este al dracului de greu.

Nu mai putea suporta să audă durerea din vocea lui, aşa că îşi ridică puțin capul şi îi oferi un sărut delicat şi răscolitor. Pe moment el îi răspunse la sărut.

Apoi o îndepărtă de el şi-i dădu capul la o parte.

— Nu, Syd. Abia mă mai abţin, nu mai e mult şi-mi voi pierde controlul.

Îşi dădu atunci seama că nu numai ea fusese tulburată de sărutul acesta şi se retrase şi ea. Nick însă o ţinea strâns în braţe.

— Nu, nu acum. Vreau să stăm aşa.

Ea îşi închise ochii, suferind alături de el, dorind ca să găsească o cale să-i poată opri frământarea interioară care-l tortura.

VISUL FUSESE EXCITANT şi erotic, plin de senzaţiile puternice şi palpitante ale unei erecţii, ale cărnii cuprinsă de carne, ale trupurilor transpirate unduindu-se în ardoarea pasiunii, conducând spre eliberarea finală.

Nick se trezi dintr-odată, cu trupul ţeapăn şi ud de transpiraţie încât îi trebui un moment ca să-şi dea seama unde se află. Însă erecţia era reală, puternică şi bine fixată în vintre. Scrâşni din dinţi cuprins de delirul satisfacţiei.

Se retrase din braţele lui Sydney şi se duse la baie. Cu capul plecat şi ochii închişi, acoperindu-şi mândria, mergea tremurând din tot corpul şi acoperit de transpiraţie.

O dorea atât de mult încât ar fi fost în stare să ucidă pentru ea, dar nu îndrăzni să se apropie de ea. Visul era aidoma cu acela care îl visase când fusese plecat, dar avusese şi alte vise – sinistre, pline de furie reţinută şi de umbre. Când se trezea din asemenea vise, rămânea cu un sentiment de groază. Simţea că era ceva în profunzimile subconştientului lui care îi alimenta gelozia şi furia lui fără sens. Şi până nu va descoperi despre ce este vorba, nu va reuşi să scape de furia care îl măcina de câte ori se gândea la trecutul lui Sydney.

Acum lupta pe două fronturi: pe de o parte cu Jenny şi din noaptea asta şi cu faptul că se trezise cu o erecţie completă. Faptul că ştia că s-ar putea întoarce în dormitor să se realizeze, că devenise capabil să realizeze dorinţele amândoura, îl făcea să se simtă teribil de tulburat. Dorea să se piardă în această pasiune aproape cerebrală la care participaseră amândoi, dorea să o excite până îşi pierde orice control sub imperiul dorinţei şi dorea să se îngroape în interiorul ei până nu va mai simţi altceva decât acea senzaţie de cuprindere umedă.

Dar ştia, al naibii de bine ştia, ce urma după ce ceda acestei dorinţe. Şi el o iubea în aceeaşi măsură în care o dorea. Strânse din dinţi, muşchii umerilor lui

se încordară datorită efortului pe care îl depunea ca să învingă dorința nebună de a o avea. Tremură de durere datorită abținerii, dar spera totuşi că nu se va mai repeta situația. Acesta era iadul lui privat şi trebuia să-l suporte. Cât timp reuşea să o țină departe de gelozia lui distructivă, nu dădea doi bani pe orice altceva.

Capitolul 11

Nick stătea cu şoldul sprijinit de dulap, cu o ceaşcă de cafea în mână, privind la omleta care se făcea la cuptor. Privirea lui Sydney deveni mai caldă.

— Te-ai sculat cam devreme.

Se uită spre ea, zâmbind cu jumătate de gură.

— M-am sculat pe la cinci. Am considerat că este mai bine să mă scol mai înainte ca să nu adorm iar.

Ea îşi petrecu braţul în jurul taliei lui şi îi dădu un sărut uşor, apoi se lăsă cuprinsă de căldura trupului lui în timp ce el o cuprindea de umeri.

— Mmm. Miroase grozav.

El spuse liniştit.

— Ai slăbit.

— Am dus dorul mâncărurilor gătite de tine.

După ce puse ceaşca de cafea pe cuptor, el o trase într-o îmbrăţişare totală şi o strânse la piept.

— Speram că o să-mi duci dorul.

Ea îşi plecă uşor capul pe umărul lui, bucurându-se de prezenţa lui.

— Ţi-am dus. Nu cred că mai rezistam încă trei zile.

Ea, deşi era cu capul lângă tâmpla lui, simţi că el zâmbea.

— Bine, n-aş suporta să cred că am fost singura care m-am simţit îngrozitor.

— Mergi la terapie în dimineaţa asta?

— Vrei să mă enervezi?

Ea râse şi se uită la el.

— Nu, nu vreau. Dacă nu te duci, îi dau eu liber lui Marg şi stau acasă.

El zâmbi în colţul gurii şi în ochi i se aprinse o luminiţă.

— Atunci nu mă duc.

O sărută uşor. Pe când o săruta pe gât ea auzi vocea lui aspră.

— Ar trebui să vezi puţin de omletă.

Ea îşi dădu capul pe spate oferindu-i-se cu totul.

— O să le aruncăm la ghenă.

El râse apoi se îndreptă puţin.

— Doamne, dar tu eşti o adevărată pacoste, iaţi o ceaşcă de cafea, dă-i un

telefon lui Marg şi lasă-mă să mai salvez ce s-o putea din micul nostru dejun.

De voie, de nevoie, Sydney făcu întocmai. Se lungi pe birou şi formă numărul lui Marg, apoi se lăsă pe spate şi se uită la Nick.

— Salut, Marg. Eu sunt. Am hotărât să declar ziua de azi o sărbătoare civilă, aşa că ia-ți o carte bună şi culcă-te la loc în pat.

Nick îi aruncă o privire amuzantă şi scutură din cap, iar Sydney se strâmbă la el în timp ce o asculta pe secretara ei.

— De fapt, el este aici. Se uită la Nick şi zâmbi.

— O să-i spun.

Puse receptorul în furcă şi luă o gură de cafea.

— Şi ce voia să-mi spui? Ea îi zâmbi fără să vrea.

— Că am fost o dulce cu ideea asta.

Nick râse scurt atunci când luă o felie de pâine din prăjitor şi o unse cu unt. Termină din farfurie şi umplu două pahare pline cu suc.

— Gata, ia să vedem cum ne descurcăm şi cu astea.

În timp ce mâncau, Nick povesti cum a fost la pescuit. Sydney nu se putea abține să nu zâmbească şi era tare fericită văzându-l acolo.

— Şi tu ce ai făcut după ce am plecat de acasă?

— După cum se pare, am înnebunit-o la cap pe Marg.

Nick dădu la o parte farfuria din fața lui şi îşi sprijini brațele de masă, în ochii lui apăru iar sclipirea veselă.

— Nu o lua ca ceva serios.

El privi în altă parte şi, mângâind ceaşca lui de lut cu degetul cel mare, se schimbă deodată la față. Când o privi din nou, ochii lui deveniseră gravi.

— Trebuie să discutăm despre Jenny, Sydney. Ea îşi feri ochii de privirea lui şi îi acoperi mâna bolnavă, mângâind-o.

— Cred că ar fi fost mai bine dacă vorbeam cu doamna doctor Brown.

Sydney oftă.

— Nu ar fi discutat cu tine amănuntele evoluției lui Jenny.

Nick privi spre mâinile lui.

— Nu vreau detalii de specialitate. Dar trebuie să înțeleg condiția stării ei psihice.

Sydney înțelegea de ce el nu îndrăznea s-o privească în ochi şi mai înțelegea

că nu numai trecutul lui Jenny îl interesa atât de mult. Îi strânse uşor mâna.

— O să aranjez să o pot vedea cât mai repede cu putință.

El se încruntă şi îi strânse degetele.

— Nu pot încă să mă ocup decât puțin câte puțin, mormăi el. Ştiu însă că este problema mea şi că eu trebuie să fiu cel care se va ocupa de ea.

Ea simți cum o pătrunde un val de nesiguranță şi strânse mai tare din mână.

— Să nu crezi că m-am îndoit măcar o clipă, în privința asta, Nick.

Ea reuşi să zâmbească puțin.

— Numai să nu începi acum.

Îi dădu drumul la mână, se aplecă peste colțul mesei şi o apucă după ceafă. Gura lui caldă, avea încă gustul de la cafea atunci când îi dădu un sărut uşor dar pasionat. Respiră apoi sacadat şi se depărtă uşor de ea.

— Hai să ne odihnim puțin.

Se opriră la o sofa din camera de zi. Pe când priveau la ploaia dincolo de balcon, la picăturile de ploaie, care se prelingeau pe uşa de la patio, se simțiră înconjurați de tăcere. Sydney nu mai voia să se gândească la nimic. Căldura lui o liniştea. Privea ploaia simțindu-se parcă spălată de liniştea absolută din jur.

Îşi strecură mâna sub partea de sus a pijamalei lui şi îi mângâie coastele, simțind mirosul de şampon pe care îl răspândea.

— Nu prea ți-am văzut bagajele aseară.

— Mi-am pus sacul în studio la venire.

Urmă o scurtă pauză, singurul lucru care mai tulbura tăcerea din jur fiind doar picăturile de ploaie care se loveau de geam.

— Sydney?

— Da.

— Ce-ai zice dacă aş merge s-o văd pe Jenny?

Lenea îi trecu pe loc şi mâna lui Sydney se crispă. Când vorbi în cele din urmă în vocea ei se simțea un ton prudent.

— *Tu* ce ai vrea?

El expiră greu.

— Nu prea ştiu.

— Poate ar fi mai bine să vorbeşti cu doamna doctor Brown mai înainte.

— Poate.

Sydney ridică puțin capul şi se uită la el.

— Nu trebuie să o vezi pe Jenny, Nick. Nu m-aş fi aşteptat să te preocupe problema asta.

— Trebuie să încep totuşi într-un fel.

Sydney se uită fix la el, ştia că are dreptate, dar ştia şi că se teme de alte riscuri.

— Pot aranja ceva pentru săptămâna viitoare, în weekend. Poate am să le invit pe doamna maior Henderson şi pe Jenny la masă. Şi pe Malcolm, dacă o să vrea.

— De ce să nu vrea?

Sydney ridică din umeri pe buze îi apăru un zâmbet.

— Legăturile mele cu Malcolm sunt greu de explicat.

— Mi-a povestit despre asta.

Sydney îi aruncă o privire mirată.

— Când?

— După ce ai aruncat bomba aia că ai rămas gravidă. Am venit până aici şi am stat de vorbă cu el.

Afirmația lui o tulbură de tot.

— Da.

— E un om de treabă, Syd. Şi îți este al naibii de credincios.

Sydney ridică din nou din umeri, căutând să-şi ascundă tulburarea.

— Ştiu. Se pricepe foarte bine să vorbească cu oamenii. Jenny l-a cunoscut şi, deşi nu cred că este conştientă de asta, ea instinctiv l-a crezut. Ea continuă să mă țină la distanță – poți să-ți dai seama dacă cineva ține la altcineva după distanța care se păstrează între ei.

Nick se uită la ea cu o privire gânditoare.

— Şi tu faci la fel. Foarte rar, chiar extrem de rar, laşi tu pe cineva să se apropie de tine.

Ea fu foarte surprinsă că el observase această preocupare pentru apărare a ei, şi coborî ochii în pământ, jenată.

— Face parte din profilul meu psihologic, spuse ea apăsat.

El o apucă de bărbie şi o forță să-l privească în ochi. O privi lung, intim, în

ochii lui jucau luminițe senzuale dar şi vesele în acelaşi timp.

— Câtă vreme eu reprezint o excepție, puțin îmi pasă de asta.

Asta o făcu să zâmbească şi ochii ei se îmblânziră.

— Tu ai fost întotdeauna o excepție.

— PENTRU NUMELE LUI DUMNEZEU, Sydney, nu ştiu cum ai ajuns să discutăm aşa ceva.

Sydney închise uşa de la cuptor şi se întoarse, abia abținându-se să nu zâmbească. Nick stătea în mijlocul bucătăriei, teribil de neajutorat şi necăjit.

El îi aruncă o privire furioasă.

— Fir-ar al dracului, nu-i nimic de râs aici.

Îl privi în față şi ăsta a fost singurul lucru pe care l-a putut face ca să nu izbucnească în râs. Scoaterea lui din trening şi îmbrăcarea unor haine ca lumea a declanşat un adevărat război. Pantofii cei noi i-a acceptat, pantalonii cei noi i-a primit mormâind. Dar când s-a ajuns la cămaşă cearta a devenit urâtă, iar cravata – ei bine la cravată s-a deslănțuit furtuna. Sydney ştia că nu hainele erau de vină ci dificultatea pe care o întâmpina atunci când încerca să se îmbrace singur – asta îl făcea să explodeze de furie.

El o privea furios, cu vinele gâtului umflate.

— Ei? atacă el

— De ce nu te trânteşti puțin pe jos ca să joci tot spectacolul? spuse ea blând. Poate că aşa o să te simți mai uşurat.

— Nu e de râs, fir-ar să fie!

Ea începu să-i încheie nasturii la cămaşă.

— Nu, nu e.

— Ți-am spus că nu pot să închei nasturii ăştia mici şi afurisiți.

— Da, mi-ai spus.

Ea îi încheie ultimul nasture şi-i bagă cămaşa în pantaloni.

— Şi ți-am spus că nu pot să prind cheutoarea la pantalonii ăştia blestemați.

Sydney îi trase fermoarul şi-i prinse cheutoarea.

— Şi asta este adevărat.

Evită să-l privească în ochi, dar începu să-i treacă cureaua de la pantaloni prin găici.

— Şi nici nu pot să fac nodul ăsta afurisit la cravată.

— Lasă că ți-o înnod eu.

— Cine te-a mai învățat să faci nod la cravată?

— Tu m-ai învățat. Asta îl mai calmă.

— Bine.

Rămase nemişcat cât timp îi puse cureaua.

— Şi să mă port ca un copil de doi ani, nu-i aşa?

Disprețul din vocea lui o copleşi pe Sydney, care-şi puse fruntea pe pieptul lui, hohotind de râs. Vocea lui căpătă un ton amuzant, dar fără voia lui.

— Sydney, zău că nu este de râs.

— Ba este, reuşi ea să spună.

Apucând-o de umeri, o depărtă de el. În ochii lui lucea o luminiță veselă.

— Mai bine ai avea grijă ca să fiu gata, că dacă nu, pe cuvânt că atunci când va veni doamna maior Henderson o să-i pun în brațe toate hainele astea.

Căutând să se stăpânească, Sydney îşi şterse lacrimile de râs cu dosul palmei.

— Arăți foarte frumos.

Luminița din ochii lui se mări.

— Nu grozav de bine.

Încă o mai încerca râsul, aşa că Sydney îi luă fața în mâini şi-i dădu un sărut rapid.

Nick îi puse mâna pe ceafă şi o trase spre el prelungind sărutul. Sydney îşi încolăci brațele în jurul gâtului lui şi oferi gura ei, iar atunci când el se desprinse ea scăpă un mic oftat.

— Aşa e mai bine, murmură el cu o voce uscată. O privi, apoi, şi în ochii lui se citea acum pe lângă amuzament şi puțină crispare.

— Mai bine termină cu cravata asta afurisită mai înainte ca să nu izbucnesc într-o altă criză de nervi.

Sydney îi dădu un sărut uşor şi-i zâmbi atunci când îi trase cravata de pe umăr, apreciind că este cazul să-l laude puțin.

— Îți mulțumesc că m-ai distrat.

Nick îi cuprinse şoldurile cu mâinile atunci când ea îi aranja gulerul de la cămaşă şi îi strânse cravata. El zâmbi.

— Cred că ți-a plăcut.

— Să ştii că chiar îți stă bine.

Şi chiar aşa era. Pantalonii erau maro închis, cămaşa era cu un desen elegant de mai multe nuanțe de maro, iar cravata se asorta cu una din nuanțele mai deschise la culoare. Nick avusese dintotdeauna gust să aleagă ce să îmbrace şi ştia şi să le poarte. Iar Sydney ştia că chiar dacă el nu o recunoştea, se cam plictisise de treningurile lui obişnuite. Era sigură că el se bucura de această schimbare odată ce trecuse de momentul de început.

— Îmi place cum te-ai coafat.

Ea îi strânse nodul de la cravată, apoi se uită la el.

— Mulțumesc.

El o trase spre el când ea îi îndreptă gulerul.

— Când vor veni aici?

Pricepând ce vrea să spună intonația lui misterioasă, ea zâmbi.

— În douăzeci de minute.

El îi zâmbi în felul lui, leneş şi intim, care îl producea fiori de-a lungul şirei spinării.

— E pregătit totul?

— Da.

— Bine, murmură iar şi o sărută din nou.

Sydney avea nevoie de o relaxare. Fusese într-o stare de nervi cumplită mai înainte de venirea lui Nick în bucătărie.

Trecuse mai mult de o săptămână de când el făcuse propunerea s-o cunoască pe Jenny şi de atunci încoace ea avea crize de teamă. Dorea cu disperare ca seara să iasă cum trebuie, atât pentru Nick cât şi pentru Jenny. Mai ales acum după ce Nick fusese la doamna doctor Catherine Brown; de fapt fusese de două ori. Dar el nu-i spusese nimic lui Sydney referitor la cele discutate şi nici ea nu-l întrebase.

Dar în acest moment, ea nu se gândea la aşa ceva. Nu acum când Nick îi mai tocise din tăria ei cu toate gingăşiile dragostei lui.

Când sună la uşă, Sydney era atât de zăpăcită încât străbătu cu greu în linie dreaptă holul. Şi nu îi fu de nici un folos faptul că ştia că Nick o urmărea amuzat şi cu licăriri senzuale masculine din uşa bucătăriei.

Deschise uşa şi văzu că veniseră toți. Tony se oferise să o ducă pe doamna maior şi pe Jenny de la Casa Blairmore şi la sosire sună şi la apartamentul lui Malcolm. Venirea tuturor deodată îi mări brusc nervozitatea, dar se dovedi foarte inspirat faptul că Nick se străduise să vină pe coridor şi ajunsese în spatele ei.

Desigur, se gândi Sydney şi zâmbi, nici nu se putea să nu se simtă bine toată lumea dacă era şi Tony cu ei. El o făcuse până şi pe Jenny să izbucnească în râs.

Tânărul polițist îi aruncă o privire lui Nick şi zâmbi.

— Măi, măi. Zău că asta trebuie să fie păpuşa lui Ken. Şi văd că e asortată şi la culoare. Sunt plăcut impresionat de ceea ce văd.

— L-ai invitat şi pe el?

Tony luă pardesiul doamnei Henderson şi îl atârnă în dulap.

— Uite ce e omule. Odată ce se mănâncă somnul prins de mine, e normal să fiu invitat.

Pe chipul lui Sydney se vedea cât de mult o distra, dar deodată ridică mâinile în sus.

— Opriți.

Zâmbi către doamna maior.

— Sper să fii pregătită, doamnă maior. Cred că în noaptea asta o să fii cam depăşită de atâta veselie.

Ochii doamnei maior clipiră vesel.

— Nu am avut niciodată ceva împotriva veseliei, dragă. Şi deja am avut câteva ocazii bune.

Sydney îi aruncă o privire piezişă lui Tony.

— Sunt sigură că ai avut parte.

După care îi întâlni privirea lui Jenny.

— Arăți foarte bine, Jenny.

Jenny dădu din mână stânjenită, apoi se uită la Malcolm. Lui Sydney nu-i scăpă cum acesta îi făcu cu ochiul în semn că să n-aibă nici o grijă, iar Jenny îşi luă mâinile de la spate şi îi dădu lui Sydney un buchet de flori.

— Astea sunt pentru tine, spuse ea încet.

Sydney era convinsă, mai înainte chiar de a privi spre îngrijitor, că el le luase ca să i le dea Jenny

Sydney se simțea profund mişcată de grija pe care o arăta el şi era mişcată de colaborarea celor doi. Vocea ei căpătă un ton cam răguşit.

— Mulțumesc, Jenny. Foarte drăguț din partea ta.

Simți cum i se strânge stomacul când se gândi la ce reacție va avea Jenny când îl va cunoaşte pe Nick.

Trase mult aer în piept.

— Nick, aş vrea s-o cunoşti pe doamna maior Henderson. Doamna maior, acesta este Nick Novak.

Nick o privi drept în ochi pe doamna maior şi datorită felului cum se sprijinea în bastonul lui, era mai uşor şi mai sigur să îi dea mâna stângă. Pe chipul lui apăru un zâmbet relaxat.

— Am auzit multe despre dumneavoastră, doamnă maior. Este o mare plăcere pentru mine să vă cunosc.

Doamna maior îi strânse mâna bărbăteşte.

— Şi eu am auzit multe despre tine.

Cu aplombul unui diplomat ea dădu drumul mâinii lui şi o petrecu pe după mijlocul lui Jenny.

— Şi aceasta este Jenny Cord, una dintre fetele mele de la Casa Blairmore.

Lui Sydney parcă i se oprise inima în loc, atunci când Nick se întoarse către fată. Se simțea prinsă într-un fel de tunel al timpului cu toate celelalte lucruri din jurul ei în ceață.

Sydney nu putu vedea fața lui Nick atunci când el îi întâlni mâna fetei şi-i spuse pe un ton neutru.

— Noroc, Jenny.

Un moment Jenny se uită la el fix, cu ochii mari şi o privire precaută, vena de la gâtul ei bătea ca la un iepure speriat, apoi privirea ei se mută în altă parte. Ochii ei se schimbară şi îşi ferea privirea, dar primi încet mâna întinsă. În orice caz nu se manifestă nici o repulsie față de degetele lui țepene şi deformate, ba chiar, fără să-şi dea seama ce face, fata arătă că acceptase fără rezerve invaliditatea lui.

— Salut, spuse ea scurt.

Sydney era cât pe ce să leşine şi respiră uşurată. Îl iubea pe Nick şi ținea la Jenny. Şi mai mult ca orice, dorea să reuşească. Şi trebuia să înceapă cu

acceptarea reciprocă, indiferent la ce nivel.

Sydney fusese îngrijorată deoarece puteau să apară disensiuni în timpul serii, atunci când o anumită tensiune ar putea să se manifeste, dar nu luase în considerare nici umorul natural al lui Tony şi nici înţelepciunea subtilă a lui Malcolm. Nu-şi mai amintea să fi râs atât de mult sau să se simtă aşa de bine la o petrecere.

Avu şi ocazia să observe, şi înţelese, chiar dacă cu o oarecare surpriză, că nu mai avusese practic niciodată ocazia să-l observe pe Nick într-un mediu social. După masa de seară el se aşeză la capătul sofalei, cât mai aproape de scaunul pe care stătea şi croşeta doamna maior Henderson, şi cu un ton care părea cât mai puţin interesant, întreţinu o conversaţie cu ea. Peste o jumătate de oră ştia mai mult despre ea decât ştia Sydney după nouă ani de colaborare. Şi Sydney văzu atunci cu ochii ei de ce era el aşa de apreciat în meseria lui.

Mai era foarte priceput şi la antrenarea oaspeţilor. Nu numai că o atrăsese pe doamna maior în conversaţie dar a condus cu multă fineţe şi momentele vesele ale lui Tony şi surplusul lui de energie, fineţe care o făcuse pe Sydney sâ zâmbească. Mai mult chiar, Sydney simţi că într-un fel pe care nu reuşea să-l definească, el şi Malcolm aveau ceva care îi lega.

Dar cea mai mare surpriză a fost Jenny. Sydney ştia că adolescenta fusese, atunci când sosise, foarte tulburată şi puţin nervoasă. Exact din această cauză, Sydney hotărâse să facă doar un bufet obişnuit, fiind convinsă că tânăra fată se va bloca complet dacă se va trezi în faţa unui serviciu ireproşabil cu faţă de masă albă şi pahare de cristal.

Şi tot din acelaşi motiv, o rugase să o ajute la ultimele pregătiri înaintea servirii mesei în timp ce ceilalţi invitaţi se odihneau în camera de zi. Ştia că Jenny avea nevoie de puţin timp ca să se aşeze pe picioarele ei, şi încetul cu încetul, Sydney văzu cum începe să se destindă. Mai mult, se iviră şi vreo două ocazii când ea râse cu adevărat şi chiar tare, şi asta era pentru prima dată când Sydney o vedea râzând.

Era de asemenea de observat atitudinea ei faţă de Malcolm.

Sydney nu era singura care observase această apropiere delicată. Când se duse la bucătărie să umple încă un ibric cu cafea, doamna maior Henderson veni după ea cu ceaşca în mână.

— Cred că domnul Jefferson a luat-o pe tânăra noastră domnişoară sub aripa sa protectoare.

Sydney puse coşul la loc şi porni automatul de cafea.

— El este foarte apropiat de oameni, doamnă maior. Este un om care nu judecă niciodată pe ceilalți şi cred că Jenny a simțit asta. De prima dată când l-a cunoscut, ea se simte în largul ei în prezența lui.

Doamna maior arătă spre cutia cu nuci măcinate şi la bolul de lemn de pe masă, şi atunci când Sydney încuviință din cap, începu să le pună pe bol.

— El s-a oferit să facă anumite treburi la unul din căminele noastre. Este exact genul de persoană care ne trebuie.

Sydney reîncărcă vasul cu frişcă, apoi puse vasul în frigider.

— El are cazier – a stat la închisoare, dacă asta are vreo importanță.

Doamna maior îi aruncă o privire atentă, ochii îi licăreau.

— Pentru unii dintre tinerii mai agitați este cu atât mai bun.

Sydney zâmbi.

— Cred că în sensul pozitiv.

— Îmi place mult prietenul tău, draga mea. Se simte că are un fond moral curat. Îl admir.

Sydney privi în altă parte şi chipul i se întunecă.

— Şi eu.

Doamna maior bătu uşor cu palma peste mâna lui Sydney, vocea ei avea un ton încurajator.

— Nu fi amărâtă din cauză că Jenny s-a apropiat mai mult de el, draga mea. Cred că mai degrabă ea se simte invidioasă că el înseamnă ceva pentru tine. Şi mai are şi aerul ăsta al lui de autoritate, asta intimidează pe o fată ca Jenny.

Sydney o urmă pe doamna maior în cealaltă cameră, cu un platou cu prăjituri, brânză şi struguri şi un teanc de şervețele. Când le aşeză pe masă îi aruncă o privire lui Nick. El se răsfăța pe sofa urmărind cum Tony şi Malcolm se întreceau în şmecherii cu cărți de joc. De fapt nu pe ei îi urmărea, ci pe Jenny.

Fata stătea picior peste picior pe podea, la câțiva paşi de Malcolm. Ochii ei străluceau şi pe Sydney o uimi cât de drăguță era. Şi cât de tânără.

Reuşi să-şi stăpânească vocea.

— Am adus nişte lucruri grozave dacă doriți.

O privi pe fată.

— Avem şi floricele în frigider dacă vrei, Jenny.

Adolescenta dădu din cap şi se ridică în picioare.

Tony privi spre ea şi zâmbi.

— Hei, iepuraş, ne aduci şi o bere?

Ea îi zâmbi timid.

— Da.

Când reveni, îi dădu lui Tony două cutii cu bere, apoi se aşeză la loc, încrucişându-şi picioarele, desfăcând în timpul acesta şi cutia cu Cola. Nu se ştie de ce conținutul țâşni cu putere şi murdări covorul. În obrajii ei apărură semnele unei jene imense şi ridică privirea spre Sydney, de parcă s-ar fi aşteptat să o vadă furioasă. Dar mai înainte ca Sydney să apuce să spună ceva, Nick venise cu un teanc de şervețele în ajutorul fetei.

— Uite, şterge cu astea, Jenny, spuse el calm.

Ea îl privi fix, încremenită, aproape paralizată.

Nick îi aruncă un zâmbet scurt.

— Crede-mă, dacă se pricepe cineva la ştersul petelor acela eu sunt.

Apoi devie în mod conştient atenția de la fată privindu-l pe Tony.

— I-ai arătat lui Malcolm trucul ăla cu patru monede mari şi un bănuț?

Tony zâmbi.

— Hei, omule. Mai este o săptămână până la ziua lefii. Nu mai am atâtea monede acum, ca să nu mai vorbim şi despre bănuț.

Cu o mână nesigură, Jenny puse cutia de Cola pe măsuță şi începu să curețe petele. Sydney mai luă câteva şervețele şi veni lângă ea.

— Nu-i nimic, Jenny, spuse ea încet. Lucruri din astea se mai întâmplă.

Jenny o privi şi dădu din umeri mâhnită, gata-gata să plângă.

Sydney îi zâmbi şi-i şterse picătuirile de Cola de pe obraz.

— Să-mi aminteşti să-ți spun odată ce am făcut eu la deschiderea oficială a unui hotel de mare clasă din Vancouver.

Asta o făcu pe fată să zâmbească uşor şi Sydney strânse şervețelele ude şi i le dădu lui Jenny.

— Aruncă-le la ghenă şi adu cutia cu ciocolată de lângă frigider. O să te simți mai bine după ce o să serveşti un pic.

Sydney o urmări cum se duce, sperând că, cu vremea, Jenny va învăța să învingă sentimentul că ar fi nepricepută. Când se ridică, privirea ei o întâlni pe cea a lui Nick. Fața lui era întunecată şi impenetrabilă. O privi şi el o clipă, apoi schimbă direcția privirii. Şi Sydney avu o senzație vagă de îndoială.

Se făcu miezul nopții când ea stinse lumina în bucătărie şi trecu prin patio spre seră. Nick era foarte liniştit după ce plecă toată lumea. Sydney ştia că tăcerea lui se datora, în parte şi oboselii. De la rana la cap, îi era cam greu să poarte mai mult de o conversație odată.

Dar nu era numai asta. După ce îşi desfăcu mânecile de la rochie, stinse lumina de la solar şi intră în dormitor, aruncându-şi privirea imediat asupra patului.

Nick şedea pe burtă cu mâinile sub pernă şi cu capul întors în partea cealaltă.

— Obosit? întrebă ea.

— Da.

— Te-a supărat piciorul în seara asta?

— Puțin.

— Scoate pantalonii să te masez puțin.

Nu răspunse. În colțul gurii lui Sydney apăru un zâmbet. Era teribil de încăpățânat. Nu voia ca ea să-i vadă picioarele, şi din cauza asta se culca cu pantalonii de trening.

Este adevărat, atunci când i-a văzut prima dată picioarele a fost zguduită zdravăn. Pe lângă rănile împuşcate mai avusese şi o fractură complexă la un picior şi două la celălalt, şi doctorii au trebuit să-i pună şi nişte şuruburi în piciorul stâng. În general nu făcea caz de asta, dar erau şi momente când îl supăra. Şi în seara asta ea ştia că e supărat.

— Dacă nu-ți scoți pantalonii, o să ți-i scot eu, şi n-o să te menajez.

Era sigură că el zâmbea când îi răspunse înfundat.

— Bine.

În ochii ei apăru o luminiță de voioşie şi se duse la baie. Când reveni, ea se îmbrăcase într-un tricou mare, de culcare, şi ținea un tub de cremă în mână. Nick zăcea pe burtă, dar pantalonii erau lângă el, pe pernă. Ea se urcă în pat, îngenunche între picioarele lui şi puse din belşug cremă pe ambele picioare.

Începu de la laba piciorului, lucrând la muşchii din profunzime, masând cu forță.

El mormâi.

— Doamne, habar n-ai ce bine mă simt.

Ei îi apăru un zâmbet în colțul gurii.

— Ceva mai ştiu şi eu.

— Eşti mai pricepută decât Beth.

Ea zâmbi.

— În general sau la anumite treburi?

— Ca rezultate.

— Bine.

Trecu apoi la glezne şi la muşchii lui încordați de la coapse. Nick dădu perna la o parte şi-şi puse capul pe brațe. Sydney văzu în ochii lui cea mai curată recunoştință. Câtă vreme ea îl masă şi mai în susul picioarelor nu vorbi nici unul dintre ei. Ea îşi dădu seama că el era prea obosit ca să se poată întoarce, aşa că îl încălecă şi începu să-i maseze spatele şi umerii.

— S-ar putea zice că este fiica ta, spuse el încet.

Surprinsă de vorbele lui, Sydney încremeni un moment, apoi continuă să-l maseze. Când în cele din urmă vorbi, vocea ei era tremurată.

— La asta te gândeai când ne tot priveai?

— Da.

Urmă un lung moment de tăcere, după care el vorbi din nou.

— Copilul nostru ar fi avut aceeaşi vârstă dacă ar fi trăit.

Lui Sydney i se puse imediat un nod în gât.

— Da, cam aşa.

— Te-ai întrebat vreodată cum ar fi arătat dacă ar fi trăit?

Nodul din gât deveni dureros.

— Da.

El îşi întoarse iar capul încât acum îl sprijini iar pe brațe.

— Şi eu.

Sydney înghiți ca să-şi mai atenueze durerea, după care începu să-i maseze umărul. Nick îşi trase brațele de sub cap, apoi se mişcă, întorcându-se cu fața la lumină. Ea lucra mai departe la brațul stâng, fiind atentă îndeosebi la punctele de masare de la mâini şi muşchii încordați ai degetelor.

El expiră cu greutate, cuprinzându-i degetele în mână.

— Aş vrea să reuşim de data asta, Syd.

Simțind cât de mult se frământă, Sydney îşi schimbă poziția ca să nu mai stea peste el. Nick se răsuci într-o parte, o trase şi pe ea lângă el cuprinzând-o zdravăn în brațe. O îmbrățişare care îşi lua energia de la disperarea mai mult decât de la siguranța lui, o îmbrățişare care de aceea o întrista pe Sydney.

El căută să se lămurească ce e cu el, cu trecutul ei, cu legătura asta cu Jenny, dar era o luptă mult prea solicitantă pentru el. Nick nu prea era genul de om în stare să discute despre sentimentele lui; niciodată nu fusese un asemenea om.

Şi chiar dacă ar fi putut discuta – dacă printr-o minune ar fi avut suficient de multă încredere în doamna doctor Brown ca să încerce să-i descâlcească sentimentele – Sydney ştia că nici atunci n-ar fi făcut-o. Deoarece ca să facă aşa ceva, ar fi trebuit să spună totul despre viața ei de stradă, şi pentru nimic în lume el n-ar fi dezvăluit aşa ceva. Nu ar fi trădat niciodată secretul lui Sydney.

Şi tot din acelaşi motiv, nici nu puteau să discute subiectul deschis. Sentimentele lui erau prea puternice, prea vii, prea necontrolabile, şi pentru că el însuşi nu avea încredere în sine atunci când avea câte o criză de furie, nu putea să i le explice nici ei. Mai demult, a distrus un birou, la care lucra, în bucăți, a mai petrecut alte ore la sala de gimnastică, sau în alte dăți s-a bătut cu cineva, dar niciodată nu a lăsat să se abată furia lui dezlănțuită asupra ei.

Şi nici acum nu o va face. Dacă acest fel de furie se va declanşa din nou, el va pleca. Asta era situația. Şi tocmai asta o îngrozea cel mai mult.

Capitolul 12

LUNA IULIE A VENIT cu un val de căldură. Prima săptămână a fost suportabilă, a doua însă mai puțin şi la sfârşit de săptămână Sydney şi Nick nu au mai părăsit răcoarea apartamentului cu aer condiționat. Duminică, râul Elbow de peste drum a devenit un traseu supraaglomerat cu persoane mai în vârstă care se plimbau cu barca cu tineri pe orice construcții plutitoare de la camere auto legate între ele, până la bărci de cauciuc pentru câte o familie întreagă.

Nick stătea la balconul de la camera de zi cu un pahar de limonadă în mână, cu o figură greu de descifrat, şi privea la agitația de pe râu.

Înainte de a fi împuşcat fusese un canotor înrăit, şi Sydney tocmai se gândea că el acum regreta că fusese lipsit şi de această distracție. Sau poate că altceva îl preocupa acum. Se gândi că mai degrabă câte un pic din amândouă.

De la petrecerea de seară din iunie, el se schimbase. Era mai tăcut, mai cufundat în gânduri şi erau şi momente când nu voia să vorbească şi era capricios. Când era în starea asta, căuta s-o evite, deşi ea avea senzația că nu pe ea o evita el. De fapt de cele mai multe ori, el era mai cald şi mai îndatoritor decât fusese vreodată. Prevăzător, tandru, delicat în dragoste. Ar fi trebuit să fie liniştită şi totuşi nu era.

Nu-şi mai amintea când îl auzise ultima dată râzând, şi un zâmbet adevărat devenise atât de rar încât atunci când el zâmbi odată ea se simți tristă. Şi de trei zile nu-l mai văzuse deloc. Îi vorbise la telefon şi făcuse nişte estimări de costuri care o interesau, îi trimisese un minunat buchet de gladiole, dar se ținea departe de ea. În ziua în care ea a venit de la birou şi l-a găsit pregătind de mâncare, s-a simțit atât de uşurată încât a trebuit să se abțină să nu plângă.

El trebuise să petreacă cu ea şi cu Jenny toată după-amiaza zilei de sâmbătă, dar plecase după o oră, şi de atunci Sydney nu a mai pomenit de fată decât dacă el aducea vorba despre ea.

Aşezată în uşa de la patio, ea îl privea pe omul din balcon, gândindu-se cum să se apropie de el. Se rezemă de tocul uşii, având o privire umbrită de griji. El stătea acolo de mai bine de un ceas şi şapca lui era transpirată pe margine.

— Vrei să prepar ceva pentru masa de seară?

El îşi aranjă bastonul şi se întoarse s-o privească, în timp ce broboane de transpirație se scurgeau pe lângă tâmplele lui.

— Este mult prea cald ca să mănânc ceva.

— Nick, de ce nu vii înăuntru, spuse ea încet. Afară este atât de cald. Am să-ți fac o salată de fructe.

El privea în jos spre măsuța de pe balcon, evitând s-o privească în ochi.

— Cred că mai degrabă aş face un duş.

Sydney se uită după el cum trece prin cameră, cuprinsă de o milă care îi producea o durere în piept. Se lupta, şi o făcea singur. Şi asta o făcea să sufere atâta.

Închise uşa de la patio şi o luă spre bucătărie. Ea şi cu Nick aveau acum nevoie de o vreme să fie singuri, dar acest lucru era imposibil. Jenny începuse şcoala de duminică imediat după sfârşitul săptămânii în care se sărbătorise Ziua Canadei şi fiecare zi reprezenta câte o criză de îngrijorare pentru fată. Şi colac peste pupăză, Sydney era chiar acum prinsă în două tranzacții pe care nu le putea amâna.

Aranjase totuşi ca în august să-şi ia o vacanță. Pentru prima dată de când pornise Unicorn Holdings, ea închidea biroul timp de o lună întreagă. Dar asta nu fu suficient. Ei aveau nevoie de timp acum, nu de două săptămâni la plimbare cu maşina.

Ea prepară salata de fructe şi o puse în frigider la răcit, aranjă prin camera de zi şi puse ce era de spălat în spălătorul automat. Nick nu apăru încă. Crezu că s-a culcat un pic, aşa că se duse în dormitor trecând prin seră.

El stătea în unul din fotoliile din fața televizorului şi ea abia când trecu pragul uşii văzu cu groază că el se uita la o casetă video. Când ea intră în cameră, el îşi ridică privirea spre ea şi opri video-ul cu telecomanda. Ochii lui erau reci.

— Ai lăsat deschis sertarul de sus de la dulap.

Sydney simți că i se strânge tot stomacul.

— Şi Cum sunt eu ordonat, m-am dus să-l inchid.

Împietrită de groază, Sydney se uita la el, apoi închise ochii, simțindu-se cuprinsă de un rău prin tot trupul. Uitase complet de casetele astea. Rămăseseră în sertar de un an şi mai bine.

Casetele fuseseră înregistrate la începutul programului lui de reabilitare sub îndrumarea lui I 'eter Robertson. Era complet neajutorat atunci. Nu putea merge, de abia vorbea şi fiecare mişcare era greu de suportat la vedere. Şi ura aceste imagini, deoarece cu ajutorul lor ea îl văzuse cum se chinuia în acele momente.

Îl auzi că se ridică şi-l privi, atunci când observă cum strânge din dinți inima i se strânse. Scoase caseta din video şi o aruncă furios pe o policioară.

— Probabil că eşti vreo masochistă dacă te poți uita la porcăriile astea, îi aruncă el în obraz. Îmi vine să vărs.

Luă un tricou curat de pe fotoliu.

— Nu mai luăm masa. Am plecat acasă.

Fără să-i dea vreo explicație, fără să mai spună ceva, Sydney se întoarse şi părăsi camera. El înțelese de ce făcuse asta. Dar nu avea ce să spună ca să oprească repulsia şi umilința de a vedea incapacitatea lui absolută la acel moment.

Cu inima frântă, Sydney merse în camera de zi şi se trânti pe una din sofale. Îşi dădu părul de pe față şi îşi lăsă capul pe perne privind la tavan, aşteptând să audă cum se va trânti uşa de la intrare.

După asta probabil că n-o să-l mai vadă cel puțin o săptămână.

— Sydney?

Ea sări în sus şi se întoarse cu inima la gură. Stătea lângă arcada coridorului şi o privea țintă cu o privire enigmatică, cu gura strânsă cu putere.

— Dacă o să vrei să facem o plimbare, eu nu o să te refuz.

Cu toată emoția prin care trecuse, ea reuşi totuşi să îngăime.

— Nu ți-a trecut niciodată prin cap că aş putea înțelege ce sentimente te frământă?

El o privi fix, apoi se uită în altă parte, strângând din muşchii feței. Strânse tare bastonul, de i se albiră monturile degetelor, şi începu să traverseze camera. Se aşeză lângă ea, fără să se mişte timp de un moment, apoi îi luă mâna şi îşi împreună cu grijă degetele între degetele ei.

— Nu ştiu de ce te ocupi atât de mine în ultima vreme.

Ea îi strânse degetele cu ale ei în timp ce în ochi îi apăru o luminiță.

— Pentru că nu ai de ales, Nick.

El schiță o urmă de zâmbet.

— Motivul pentru care caseta aceea m-a şocat atât de puternic a fost că eu nu-mi mai aminteam cum a fost în primele săptămâni după ce am ieşit din starea de comă. Am reținut eu câte ceva, dar nu mai văzusem această casetă, refuzasem să mă uit la ea.

— Vreau să ştii un lucru, Nick, spuse ea încet. Din toate lucrurile pe care le admir la tine, curajul şi hotărârea ta sunt pe primul loc.. Eu n-aş fi fost în stare să mă lupt aşa ca tine. Niciodată. Şi chiar dacă acum ți-a displăcut, eu cred că faptul că ai văzut această casetă nu a fost un lucru rău. Ai putut vedea tu cât de mult ai progresat într-un an şi jumătate.

El oftă iar, apoi lăsă capul pe perne.

— Sunt zile când simt că m-am săturat, dar nu infirmitatea m-a enervat astăzi.

El acum ezita, apoi întoarse capul ca s-o poată privi.

— Ci faptul că m-ai văzut în halul ăla.

Ea zâmbi, reținându-şi nodul din gât.

Dorind să evite să-l aducă într-o stare de suprasolicitare nervoasă, ceea ce nu-şi dorea nici el, Sydney tăcu. Trecură mai multe clipe după care ea îi luă mâna şi i-o strânse încurajator.

— Să înțeleg că stai la cină?

Când el o privi din nou ochii lui licăreau scântei vesele.

— Dacă invitația include şi masa de mâine dimineață.

Tocmai terminaseră cina cea sumară, când se treziră cu Malcolm.

Nick îi oferi să servească.

— Ia nişte salată de fructe. Sydney credea că iar are de hrănit o armată.

Malcolm se aşează călare pe scaunul de la capătul mesei de bucătărie şi îi aruncă lui Sydney un zâmbet.

— Am mâncat dar mai pot să vă ajut.

Sydney luă o cupă din dulap, după care se uită la el.

— Azi ai fost liber?

Malcolm îşi lăsă mâinile lui uriaşe pe masă, şi începu să urmărească desenul feței de masă cu degetul, după care se schimbă la față.

— Da. Am fost la biserică cu doamna maior Henderson şi m-a invitat la masă.

Sydney şi Nick se uitară unul la celălalt, apoi Nick se lăsă în scaun, aşteptând ca îngrijitorul să spună ce avea de spus.

Când începu, dădea impresia că gândeşte cu voce tare.

— Nu am mai fost de ani de zile la biserică. M-am simțit bine că am revenit şi ea m-a pus la treabă cu copiii ăia... Aveam impresia că mă aduce îndărăt la locul meu.

Fața lui Malcolm devenise teribil de serioasă.

— Şi pentru prima dată am avut sentimentul că ştiu de ce eram acolo.

Nick îl urmărise pe celălalt bărbat cu o expresie gânditoare a ochilor.

— Cred că doamna maior Henderson ştia exact ce face atunci când te-a combinat cu copiii de la cămin.

Malcolm îi zâmbi pe jumătate.

— Nu ştiu. Sunt vreo doi în grup care îmi încearcă serios răbdarea.

Nick râse.

— Sunt convins.

— Sydney aduse o lingură pentru dulciuri şi-i servi salata de fructe.

— Vrei şi puțină înghețată pe deasupra?

— Nu, mulțumesc. Este bine aşa.

Se uită la Sydney care se aşezase lângă Nick.

— Cred că ar fi foarte bine dacă ați sta de vorbă cu Jenny, domnişoară Foster. A fost şi ea cu noi la biserică, dar aş spune că o roade ceva.

Sydney nu se uită la Nick.

— A spus ceva?

Malcolm luă o porție de salată, apoi ca să-şi arate îndoiala, înclină capul într-o parte.

— Ceva în genul acesta. Cred că are probleme la şcoală.

— E ceva în legătură cu fata aia – Tiffany mi se pare?

— Da. Aia.. Am senzația că e ceva care o supără tare pe Jen.

Ridică privirea şi o privi pe Sydney.

— Doamna maior spune că s-a apucat zdravăn de învățat. Îşi face lecțiile patru sau cinci ore pe zi.

Sydney simți o uşoară mândrie.

— Se descurcă foarte bine.

Malcolm continua să se uite la ea, încurcat încă de ceva. În cele din urmă vorbi.

— Nu ştiu de ce îmi pare că ceva nu este în ordine – poate pentru că ea se comportă ca şi cum n-ar exista cineva căruia să-i poată spune ce are pe suflet.

Fața lui Sydney se întunecă.

— O s-o sun eu.

— Mai e ceva ce ar trebui să ştiți, spuse el liniştit. Nu ştiu cum a făcut dar s-a înscris la şcoală cu numele de Jenny Foster. Am întrebat-o de ce, dar ea mi-a spus că nu o să înțeleg.

Privirea lui Sydney se îndreptă fără să vrea spre Nick. El o privi, dar pe fața lui nu se putea citi nimic. Nu ştia ce ar fi dorit ca să poată citi pe chipul lui – furie, sau poate nemulțumire, dar nu reuşise să surprindă absolut nimic în afara unei rigidități ciudate.

Imediat ce Sydney termină de aranjat în bucătărie, iar Nick şi Malcolm priveau un meci la televizor, ea se furişă în birou şi îi telefonă lui Jenny. Pe Sydney n-o deranja faptul că Jenny îşi dăduse un nume fals. Ceea ce o interesa era ce se întâmplă la şcoală. Jenny nu prea povestea, dar Sydney află că prietenul lui Tiffany s-a cam ținut de fusta lui Jenny şi că Tiffany era furioasă. Singurul lucru pe care îl putea face Sydney era s-o liniştească pe Jenny, informând-o că, dacă avea nevoie de ea, putea oricând şi pentru orice să o sune la telefon.

Puse receptorul în furcă, simțind că o doare inima pentru fată. Jenny era singură, fără prieteni şi fără experiența necesară cum să rezolve problemele de acest gen. Probabil că se simțea izolată. Sydney speră totuşi că această acumulare va exploda la un moment dat.

Crezuse că a trecut de acest moment, până acum două zile. Era imediat după masa de prânz, în biroul ei, când Marg năvăli pe uşă.

— Treci pe linia doi. Te caută Jenny şi plânge aşa de tare că nu pot să înțeleg ce spune

Sydney lăsă ochelarii pe birou şi apucă receptorul, vocea ei era întretăiată.

— Ce s-a întâmplat Jenny?

Fata plângea în hohote, frica făcând-o să vorbească incoerent.

— Polițistul şcolii a făcut azi control la dulapuri. Şi în dulapul meu a găsit

haşiş. Le-am spus că nu este al meu, dar ei mă vor exmatricula.

Fața lui Sydney se făcu albă ca varul, dar apoi vocea ei căpătă un ton aspru.

— Unde eşti? La biroul mare?

Jenny răspunse printre sughițuri.

— Da.

Sydney se ridică în picioare, tonul ei deveni scurt, calm, de om de afaceri.

— Stai acolo. Nu spune nimic. Nu face nimic. Directoarea este acolo?

— Nu, dar este îndrumătorul meu.

— Dă-mi-l la telefon.

Se auzi o discuție, apoi la telefon se prezentă o voce de femeie.

— Connie Brooks, domnişoară Foster. Sydney simți cum o cuprinde furia, dar se stăpâni, tonul vocii ei alunecă spre scandal.

— O să fiu la şcoală peste douăzeci de minute. Vreau să discut cu dumneata, cu directoarea şi cu polițistul respectiv. Şi vreau să mi se dea o explicație completă şi detaliată.

— Da, dar…

— Fără nici „dar”, domnişoară Brooks. Douăzeci de minute.

Sydney trânti telefonul. Dacă Jenny va fi acuzată de deținere ilegală, tot programul ei era serios afectat. Închise ochii. Începu să se gândească. Norm. Poate ar fi bine să-l sune pe Norm. Nu. Luă receptorul şi formă numărul lui Nick. El răspunse abia la al treilea țârâit. Cât mai repede şi cât mai calm, i-a povestit ce s-a întâmplat. Urmă o pauză, apoi vocea lui se auzi tăioasă şi hotărâtă.

— Vino să mă iei de la colț, lângă centrul de reabilitare. Asta înseamnă să ocoleşti câteva străzi.

— Nick, eu nu mă gândeam ca tu…

El o întrerupse, tonul lui era poruncitor.

— Fă cum ți-am spus, fir-ar să fie. În zece minute.

— Dar n-ai cum să ajungi acolo în zece…

— Beth a trecut pe aici, în drum spre casă. O să mă ia cu maşina. Acum, gata, dă-i drumul. Ne vedem peste zece minute.

Sydney nu ştia cum de reuşise să ajungă de la birou la locul indicat în timpul cerut. Tremura toată, simți cum în stomac frica îi genera noduri. Trase la un colț şi Nick a deschis uşa mai înainte ca ea să oprească complet. Închise ochii

şi respiră adânc, liniştit. Doamne, nu se poate aşa ceva.

Nick trânti portiera.

— Să mergem.

Sydney se avântă în circulația aglomerată de maşini şi îi spuse cu o voce tremurată.

— Nick, dacă va fi acuzată, ar putea să ajungă până la închisoarea corecțională…

— Ştiu.

El se uită în spate, spunându-i pe acelaşi ton autoritar.

— Treci pe banda cealaltă.

Sydney schimbă banda. Mâinile erau atât de crispate pe volan încât îi deveniră albe.

— Era atât de îngrozită.

Nick îşi puse centura de siguranță.

— Când a avut ultima abatere?

Sydney îl privi tulburată.

— Acum trei luni.

— Ar fi posibil să te fi mințit?

Întrebarea lui o derută complet. Pricepu că el gândea la lucruri şi mai grave. Nick parcă îi citea gândurile.

— Nu pot să mă duc acolo nepregătit, explică el sec. Dacă nu este al ei, cineva l-a pus acolo, ceea ce înseamnă că acel cineva l-a pus ca şi cum ar fi al ei. Trebuie să ştiu ce dracu' se petrece acolo.

Sydney inspiră adânc şi se sforța să se calmeze.

— Nu cred că m-a mințit. Şi da, este cineva care-i poartă sâmbetele.

Îi relată pe scurt povestea cu Tiffany.

Când intrară pe aleea cu pomi unde era şcoala, el o privi sever.

— Lasă-mă pe mine, Syd, spuse el sec. Dacă minte, merită să fie prinsă. Dacă nu, o să rezolvăm cazul.

Sydney înghiți în sec şi încuviință. Parcă în zona interzisă din fața şcolii şi Nick scoase talonul de handicapat şi-l puse la parbriz.

— Cei de la circulație nu o să mai aibă nimic de spus cu chestia asta în geam.

Sydney abia aştepta să intre în şcoală. La intrare, Nick o luă de braț şi o opri.

— Stăpâneşte-te, Syd, spuse el aspru. Nu-i faci nici un bine dacă te năpusteşti ca să clarifici totul imediat.

Ştia că are dreptate, aşa că Sydney închise ochii, sforțându-se să pară cât mai puțin afectată. Se îndreptă când deodată auzi o maşină care frână brusc pe stradă. Era un echipaj al poliției şi primul ei gând a fost că s-a oprit văzând că ea a parcat într-un loc nepermis. Dar se deschise portiera şi văzu ieşind din maşină pe Tony. Fără să înțeleagă de ce, simți că o podidesc lacrimile. Nick îi aruncă doar o umbră de zâmbet.

— Am apelat la scule mari. Nu cred că se aşteptau să dea ochii cu un detectiv de la secția „moravuri".

Tony porni pe trotuar cu un zâmbet larg pe figură.

— Ia te uită. Nick joacă tare. Cred că o să iasă bine.

Nick îi aruncă o privire seacă.

— Numai vezi să n-o faci de oaie, Martinelli, că de nu, Sydney o să te taie bucăți-bucățele.

Intrară prin foaierul din față, apoi Nick se opri şi'îl puse la curent. Figura detectivului era rece şi hotărâtă. Se îndreptă spre biroul conducerii.

— Bine. Hai să mergem.

O femeie mică de statură îi introduse în biroul directoarei, femeia se uita la ei de parcă i-ar fi fost frică că o s-o mănânce. Şi Sydney fu cât pe aci să dorească chiar să o facă după ce intrară în biroul directoarei. Acolo erau adunate mai multe persoane şi un singur copil îngrozit, Jennifer, care era albă de frică.

Frământarea lui Sydney atunci când a văzut cum un copil era copleşit de atâția adulți, se transformă în curaj şi hotărâre dură. Îi dădu lui Jenny un zâmbet liniştitor, apoi se întoarse spre bărbatul cu început de chelie care stătea la birou, şi al cărui nume era înscris pe plăcuța de pe birou d-l Finch. Îl privi hotărâtă.

— Domnule Finch, eu sunt Sydney Foster. Aş vrea să ştiu ce se petrece aici.

Ridicându-se încet în picioare, directorul arăta incontestabil că este jenat.

— Da, bineînțeles.

El făcu prezentările, dar se vedea că nu este sigur la ce să se aştepte.

Ofițerul de poliție detaşat la şcoală, doi consilieri şi directorul adjunct. Nick se prezentă singur şi Sydney se amuză când observă că, în mod deliberat, nu l-a prezentat pe Tony. Ofițerul de poliție detaşat, membru al poliției municipale încadrat în serviciile comunitare, a făcut ochii mari când a auzit numele lui Nick, apoi se încruntă şi se uită la Tony. Tony se dusese direct la Jenny, se lăsă pe vine şi-i şopti ceva la ureche, apoi se duse în celălalt colț al camerei, ferindu-se de atenția celorlalți.

Vizibil deranjat, directorul făcu un semn spre cele două scaune din fața biroului. Nick nu-i acordă atenție şi se duse spre fată. Se aplecă spre fata care tremura şi Sydney văzându-l simți un nod în gât. Ştia ce efort reprezenta pentru el o aplecare şi mai ales cât de greu îi va fi să se ridice.

Fața lui nu trăda nici cea mai mică emoție.

— Situația este gravă, Jenny. Şi eu am nevoie să-mi spui adevărul, şi cât mai repede posibil. Praful e al tău?

Deşi îi scăpă un suspin şi lacrimile îi curgeau întruna pe obraz, ea îl privi drept în ochi. Dădu negativ din cap.

Apropiindu-se ca o umbră, Tony luă un scaun liber din colț şi îl puse lângă Jenny, apoi făcu un semn cu capul spre Sydney. Ea luă loc şi o cuprinse pe fată de talie.

— Nu te speria, Jen, Nick şi Tony o să scoată tot adevărul la suprafață.

Nick se postă în fața biroului, cu o privire care ar fi înfricoşat pe oricine.

— Aş dori să văd probele, spuse el calm. Puțin prea calm.

Aruncând o privire ofițerului de poliție, directorul şcolii luă o punguță mică de plastic din sertar, punându-o cu grijă pe birou. Nick se întoarse către Jenny.

— Ai pus mâna pe el, Jenny?

— Nu este al meu…

— Te-am întrebat dacă l-ai atins.

Dezorientată, ea scutură din cap.

— Cine a pus mâna pe pachet?

Polițistul vorbi.

— După ce l-am descoperit în dulap, eu şi d-l Finch.

Nick îl fixă cu privirea.

— Aş greşi dacă aş bănui că ați controlat dulapul ca urmare a unui denunț?

Polițistul se foi un pic.

— Nu, domnule. Nu ați greşi.

— Aha.

Din umbră se auzi vocea lui Tony.

— Ce ai acolo, Nick?

Nick luă un creion şi trase mai aproape pachetul.

— Patru foițe de haşiş, înfăşurate în folie şi puse într-o pungă de plastic. Foițele au mai puțin de două grame şi pe folie este o ştampilă roşie. Prețul de stradă – probabil cinzeci de bătrâne.

Directorul păli puternic şi se uită la adjunctul lui. Nick se uită la polițist şi-i spuse pe un ton calm.

— De acord, sergent?

— Da, domnule.

Nick se uită apoi la director.

— Domnul din colț este detectivul Tony Martinelli de la brigada de poliție moravuri din Calgary. Domnişoara Foster l-a rugat să vină aici.

Când auzi numele lui Tony, ofițerul de poliție îşi roti ochii şi răsuflă greu. Era clar că auzise de numele lui şi Sydney îşi dădu seama că Tony era într-adevăr o „sculă" mare.

Tony o bătu pe Jenny pe umăr în drum spre Nick. Vocea lui avea un ton calm, rutinat.

— Ei, domnule Finch, acum am ajuns la un punct de răscruce. Pot să iau proba la sediu şi să cer să se stabilească cu laserul ce amprente digitale sunt pe ea, sau putem încerca să rezolvăm cazul aici.

Domnul Finch îşi şterse fruntea transpirată.

— Nu am vrea să transformăm cazul ăsta în ceva atât de grav, domnule detectiv.

Pe fața lui Nick apăru un zâmbet rece.

— Am impresia că tocmai asta ați dorit atunci când i-ați spus lui Jenny că o veți exmatricula. N-am dreptate?

— Ei da, dar…

— Bine, domnule, spuse Tony. Cred că toată tevatura poate fi rezolvată dacă am putea sta de vorbă cu persoana sau persoanele care au afirmat că sunt

droguri în dulapul lui Jenny. Dacă vom face cercetări, martorul va fi chemat să se prezinte la interogatoriu şi la identificarea amprentelor digitale şi tot va trebui să cunoaştem persoana.

Sydney era gata să izbucnească într-un râs necontrolat. Avea senzația că este un truc, dar că trucul mai fusese verificat şi în alte cazuri şi dăduse rezultate.

Directorul adjunct, domnul Roscal, se aplecă şi-i spuse ceva domnului Finch, apoi îşi îndreptă spatele şi se uită la Nick cu o privire directă ca de la bărbat la bărbat. Pentru un motiv oarecare, Sydney simți că nu era deloc nefericit de direcția în care mergeau lucrurile. În colțul gurii lui apăruse un zâmbet uşor şi îl privi pe Tony.

— Permiteți-mi să verific lucrurile, domnule detectiv. Doriți doar să vorbiți cu persoana sau persoanele respective şi să le explicați că sunteți gata să duceți probele la laboratoarele dumneavoastră.

Tony zâmbi.

— Exact aşa.

— Da, spuse el, cred că da.

Când directorul adjunct veni, îl însoțea o fată tânără-blondă, drăguță şi aranjată, îmbrăcată elegant, care avea aerul insolent al copilului care era obişnuit să facă ce vrea. Lui Sydney îi displăcu din prima clipă.

— Dânsa este Tiffany Cross. Ea este eleva care a raportat că a văzut-o pe Jenny că îşi pune drogul în dulap.

Dintr-o privire spre Nick care conținea un mesaj complet, Tony se aplecă în fața fetei care se aşezase pe un scaun şi îşi folosi toate talentele sale de cuceritor.

— Tiffany, sunt detectiul Martinelli de la brigada municipală de moravuri. Avem o mică problemă. Jenny spune că drogurile nu sunt ale ei, că nu le-a văzut niciodată şi că nici măcar nu a atins pachetul. Atunci, eu îi voi lua pachetul pe care l-a găsit polițistul în dulap la laboratoarele noastre şi putem identifica toate amprentele care sunt pe el. Dacă nu apar amprentele lui Jenny, tu şi părinții tăi veți fi invitați la sediu, având în vedere că tu eşti singurul martor. În caz de trafic de droguri, noi cercetăm declarațiile fiecăruia foarte amănunțit, iar dacă nu se găsesc amprentele lui Jenny pe pachet, atunci ne vom strădui să vedem cine a mai lăsat amprente.

Urmă un moment în care fata nu pricepu, apoi fața ei deveni albă ca varul şi în ochii ei apăru o sclipire de frică. Tony privi spre Nick şi din nou schimbară mesaje fără cuvinte. Tony se ridică.

— Bineînțeles că este vorba doar de o sugestie, dar mă întreb dacă ar fi un loc unde aş putea sta de vorbă cu Tiffany şi cu dumneavoastră, domnule Finch şi domnul Roscal – şi cine mai trebuie să fie.

Domnul Finch era complet distrus. Privi spre instructorul lui Jenny.

— Domnişoară Brooks, sunteți amabilă să mergeți cu domnişoara Foster, domnul Novak şi cu Jenny în biroul cel mare.

Când Sydney s-a ridicat, văzu că Nick îi făcea un semn lui Tony, şi înțelese ce echipă bună formau. Şi pentru prima oară înțelese ce partener extraordinar pierduse Tony – pierderea lui Nick echivala cu pierderea unei jumătăți din el însuşi.

La ieşirea din biroul directorului, Nick avu grijă ca Jenny să fie între el şi Sydney, şi fața lui era încordată şi strângea din dinți căutând să-şi stăpânească furia. Se întoarse spre instructor, cu o privire care înghețа pe oricine.

— Acest fiasco, spuse el foarte liniştit, nu poate fi iertat.

Connie Brooks îl privi în ochi.

— Sunt de aceeaşi părere. Mie mi-a fost clar de la început că Jenny mi-a spus adevărul.

Privi spre Sydney.

— Aveți o fată foarte bună, domnişoară Foster, este o elevă deosebită. Ar trebui să fiți mândră cu ea.

Sydney era foarte atentă, ridică un pic bărbia şi o apropie pe Jenny de ea.

— Chiar sunt.

În acelaşi timp, Nick şi Jenny o priviră deodată. Jenny cu mirare, Nick cu ceva ce părea mai degrabă amuzament.

Instructorul puse mâna pe umărul lui Jenny, spunându-i cu un ton calm.

— Îmi pare rău, Jenny.

Nick se sprijini cu toată greutatea în baston şi îi aruncă femeii o privire rece şi fixă.

— Cred că toată lumea ştie că drogurile au fost găsite în dulapul lui Jenny, de aceea sper ca rezultatul întrunirii să fie făcut de asemenea cunoscut celorlalți

elevi.

Connie Brooks îl privi drept în ochi.

— Ai cuvântul meu de onoare că aşa va fi.

Domnul Finch ieşi în fugă din biroul lui, foarte agitat şi tulburat, urmat de aproape de Tony care zâmbea şi-i făcu lui Nick semnul victoriei cu degetul mare în sus. Nick dădu din cap în semn de aprobare şi Sydney îl văzu cum se linişteşte treptat.

Directorul, cu fața roşie şi transpirat tot, bâiguia nişte scuze. Era clar că drogurile fuseseră puse de cineva, şi vinovatul pe care el nu-l numea încă, va fi aspru pedepsit. Nick îl privi atât de liniştit încât până şi o stâncă l-ar fi invidiat. Şi nici Sydney nu arăta nici cea mai mică milă. Dacă ar fi dorit l-ar fi putut nenoroci pe acest om, şi el ştia acest lucru. Tony urmărea întreaga scenă, cu mâinile adânc vârâte în buzunarele de la pantaloni, distrându-se nemaipomenit. Surprinzând privirea lui Jenny, el îi făcu cu ochiul şi pentru prima dată zâmbi şi ea.

Domnul Finch i se adresă lui Sydney.

— Şi pot să vă asigur, domnişoară Foster, că mă voi ocupa de asta.

Cum ea nu răspunse nimic, el continuă, încercând să iasă din această situație tot mai dificilă.

— Dar, deoarece tot suntem aici, poate că am putea lămuri şi problema situației şcolare a lui Jenny.

Sydney se uită la el mirată.

— Situația şcolară?

— Hmm. Da. Avem nevoie de rezultatele lui Jenny de la ultima ei şcoală şi nu le-am primit până acum.

Situațiile şcolare. Notele de la şcoală. Căutând să pară netulburată, Sydney întrebă.

— Este vreo problemă cu notele lui Jenny, domnule Finch?

— Nu, nu. O, nu. Ea are rezultate foarte bune, dar avem nevoie de rezultatele de la ultima şcoală la care a fost.

Vocea lui Nick se auzi deodată aspră şi brutală.

— O sa căutăm.

Se uită la Tony şi acesta dădu uşor din cap, aproape imperceptibil, şi ridică

o mână cu cele cinci degete desfăcute. Nick se uită din nou la director.

— Le veți avea pe birou peste cinci zile.

El se lumină şi dădu din cap.

— Bine, bine.

Dar atunci când încercă să zâmbească din nou, zâmbi strâmb.

— Sper să înțelegeți că asemenea cazuri nu se petrec prea des.

Nick îl privi fix.

— Sper să nu fie aşa.

Sydney privi spre instructor.

— Cred că Jenny a avut destule emoții pe ziua de azi.

Connie Brooks dădu din cap.

— Cred şi eu.

Îi zâmbi lui Jenny.

— Să vii să mă vezi mâine dimineață, da?

Jenny reuşi să zâmbească puțin.

— O să vin.

Nick porni spre uşă.

— Hai să plecăm de aici.

Abia când ajunseră la maşina lui Sydney, unde Tony zâmbea la volan, aflară toată povestea. Tiffany, dându-şi seama că este într-o mare încurcătură, recunoscu totul printre lacrimi de isterie. Când Tony părăsise biroul, directorul adjunct începu să formeze numărul de telefon al părinților lui Tiffany.

Tony întâlni privirea lui Sydney în oglinda retrovizoare.

— Am impresia clară că Roscal ăsta nu era chiar aşa de trist când a văzut că copilița avea toată fața plină de noroi. El bănuise ceva când a văzut că ea s-a dus direct la director – am impresia că Finch e terorizat de tatăl ei.

Zâmbi şi mai tare.

— Mai am impresia că fetița-Tiff îi ştie de frică bătrânului ei.

Sydney îi aruncă o privire lui Jenny, care stătea în scaunul din spate, alături de ea. Copila era palidă la față, fața ei ajunsese la culoarea cretei. Sydney se plecă spre ea şi-i luă mâna.

— Gata Jen, s-a terminat. Şi până mâine toată lumea va şti adevărul.

Jenny se uită la ea, apoi izbucni brusc în lacrimi.

— Dar ce-o să mă fac cu situațiile şcolare? Nu mi-am terminat nici măcar clasa a opta.

— Lasă, de data asta ne ocupăm noi, interveni Nick.

— Dar ei vor situația mea din clasa a noua, hohoti ea. Şi aşa ceva nu există. Nu mai pot să reiau şcoala de la nivelul acela. M-aş simți prost printre copiii din clasă.

Tony se întoarse spre ea.

— Nu-ți mai face griji, copilă. Nick i-a spus lui bătrânul Finch că o să aibă situația şcolară în cinci zile.

— Dar cum…?

— Ei, ai puțină răbdare, fetițo. Pentru tine suntem în stare să mutăm şi munții din loc.

Jenny îşi şterse fața cu dosul palmei. Lacrimile continuau să curgă pe obraji, dar acum curgeau ca urmare a uşurării, speranței şi licărului de bucurie. Îşi dadea seama că oamenii aceştia se aliaseră în jurul ei. Printre lacrimi, ea izbucni într-un râs cutremurat.

— Aşa să fie, spuse ea cu curaj. O să iau numai note de zece sau am să mor străduindu-mă măcar.

Nimeni din maşină nu se îndoi de sinceritatea acestor vorbe.

Strada era cuprinsă în lumina cețoasă, roşiatică a amurgului – totul era cufundat în linişte, punctată doar de ciripitul vrăbiuțelor şi de uşorul cit-cit-cit făcut de simfonia în contrapunct a stropitoarelor din parcuri.

Sydney părăsi atmosfera plăcută din maşina ei cu aer condiționat, în timp ce cimentul oraşului mai păstra căldura după-amiezii, iar briza nopții încă mai adăsta în munți. Simțea ca un gol în stomac. Nervi, probabil. Sau incertitudinea.

După povestea de la şcoală, ziua ei deveni ceva ca o parte dintr-un vis. Tony se întoarse la treaba lui, Nick ceru să fie dus la apartamentul său şi ea, nedorind s-o lase pe Jenny să stea singură cu gândurile ei, o luă la birou şi-i dădu ceva de lucru. Primi două telefoane de la şcoală, unul de la consilier şi unul de la director, ambele telefoane căutau să o asigure de rezolvarea corespunzătoare a cazului. Simțind că Jenny avea nevoie de o prezență în jurul ei, Sydney o luă la ea acasă, în parte pentru ca fata să fie cu cineva şi în parte pentru că Sydney

putea s-o ducă cu maşina la şcoală dimineaţă.

Ceea ce, însă, o tulbură cel mai mult a fost Nick. Sfâşiată între grija ei pentru fată şi grija pentru el, ea o lăsă pe fată cu Malcolm să mănânce pizza şi să rezolve un joc de puzzle. Simţea că cealaltă grijă a ei nu va fi la fel de uşor de rezolvat.

Încercase să-l găsească la telefon înainte de a pleca de la birou, dar nu îl găsi, răspunzându-i robotul telefonic. Mai încercă odată pe la ora opt, dar tot fără rezultat. Ceea ce o puse serios pe gânduri fu faptul că a doua oară nu-i mai răspunsese nici măcar robotul. Nick comuta întotdeauna robotul, fără să fi uitat vreodată s-o facă. Asta însemna, bănui ea, că el era acasă. Era ora nouă jumătate, şi nu avea unde să fie în altă parte.

Mai înainte, ea nu intervenise în viaţa lui, atunci când el se izolase, numai că de data asta izolarea lui îi dădea fiori de groază. Atunci când ea îl părăsise, reacţia lui fusese cu totul alta, acum o răscolea privirea din ochii lui şi felul cum strângea din dinţi. Şi abia în ultima vreme sesizase cauza. Era o exprimare a unei decizii grave. Nick luase o hotărâre.

Interiorul apartamentului ei era luminat cu o lumină clară şi tăcută, în contrast cu lumina blândă a amurgului de afară. Se opri la uşă, scoase cheia din poşetă şi deschise uşa.

Avu impresia că a ajuns iar afară. Amurgul şi liniştea înserării cuprinseseră toată' camera, ciripitul păsărerelor şi cit-cit-citul stropitoarelor de gazon pătrundeau prin ferestrele deschise. Ea închise uşa fără să facă zgomot, simţind un tremur sub coaste. Apartamentul era în întuneric.

Îşi puse geanta de pânză pe un scaun şi porni apoi pe coridor.

Nick stătea la fereastra deschisă din dormitor, cu umărul sprijinit de cadrul ferestrei, iar în mână avea un pahar. Din locul pe care şi-l alesese, el privea micul parc din spatele blocului, dar era atât de cufundat în gândurile lui încât nici nu simţi prezenţa ei, ca să nu mai vorbim că n-o văzuse. Era singur în cameră printre umbrele serii.

Sydney îl privi, sprijinită de tocul uşii, ezitând să-l deranjeze în singurătatea lui şi mai puţin să-i facă cunoscută prezenţa ei.

— E ca o vrajă, spuse el încet, de parcă ar fi vorbit singur, şi la ora asta a serii lucrurile devin foarte clare în minte.

Ei i se opri inima în loc, o clipă, apoi îşi reveni.

— De unde ai aflat că sunt aici?

El nu întoarse privirea spre ea.

— Cu un al şaselea simţ, pe care mi l-am format în ani de zile.

Bău o înghiţitură, apoi se întoarse spre ea, dar în semiîntuneric faţa lui nu se putea distinge.

— Simt când apari tu.

Tremurul se urcă mai spre piept şi ea simţi nevoia să inspire adânc.

— Vrei să plec?

El privi pe fereastră din nou.

— Nu.

Simţind că o apucă iar tremurul, Sydney îşi vârî adânc mâinile în buzunarele fustei ei de bumbac.

— Mi se pare că ai avea ceva să-mi spui.

O vreme el nu scoase o vorbă, apoi începu să vorbească foarte liniştit.

— Mi-a trebuit mult timp ca să înţeleg, dar în cele din urmă mi-am dat seama că aştept nişte lucruri imposibile de la viaţă. În special în ceea ce te priveşte. Am fost al naibii de îngăduitor cu mine însumi. Te-am criticat pentru că nu erai ceea ce voiam eu să fii. Nu mai pot să mă mint în acest fel. Trebuie să închei odată. Nu va fi uşor, şi nici nu ştiu dacă o să reuşesc s-o fac, dar trebuie să nu mai mă feresc de această explicaţie. Trebuie să privesc adevărul în faţă.

Sydney nu ştia ce să-i răspundă. Mai spusese vorbele astea şi altă dată, şi le lua în serios, dar de data asta vorbele nu mai veneau din conştiinţa lui ci veneau din stomac. El decisese să rişte tot echilibrul precar şi asta o îngrozea.

Tăcerea era ca o ceaţă între ei.

În cele din urmă, el se întoarse de la fereastră, privind-o în camera de-abia luminată de amurg.

— Sunt obosit de atâta dans pe sârmă, Sydney, spuse el încet. Şi sunt obosit de veşnica senzaţie de vinovăţie când mă gândesc la ce te supun pe tine.

Ea simţi că o cuprinde o milă aproape dureroasă şi vocea ei deveni întretăiată sub imperiul acestui sentiment puternic.

— Te iubesc, Nick. Accept orice vine de la tine.

El scutură din cap cu faţa îngândurată.

— Asta nu mai este suficient. Ai dreptul la mai mult decât nişte frânturi şi cioburi. Azi dimineață mi-am dat seama cât de mult vă complic viața ție şi lui Jenny. Ea are nevoie de tine. Are nevoie să trăiască alături de tine. Are nevoie de cămin permanent şi de cineva care să se ocupe de ea. Tu poți să-i oferi aşa ceva. Ea a trăit o jumătate din viața ei fără ca să aibă pe cineva căruia să i se poată adresa, pe cineva care să aibă grijă de ea.

Se opri, fiind străbătut de un val de emoție.

— În după-amiaza asta ai spus foarte clar că dacă cineva va dori să-i facă ceva, acel cineva va trebui să treacă mai întâi peste tine. Şi ce se citea pe chipul ei când ai dat buzna în biroul acela – Doamne, erai ca un pumn în plin. Azi mi-am dat seama cât de mult îți seamănă. De parcă ar fi fost copilul nostru. Nu pune în umbră viața ei şi a ta, din cauza mea. Obține o custodie legală. Oferă-i un cămin, cumpără-i un pisoi, învață-o să gătească – fă ceea ce ai fi făcut dacă ar fi fost copilul tău.

Izbită de implicațiile serioase din spatele cuvintelor lui, Sydney îl privea încremenită. Genunchii o părăseau şi în stomac simți iar frica.

— Ce vrei să spui?

El se roti în aşa fel încât acum stătea cu spatele la ea, iar profilul lui se contura în lumina slabă a serii. Când vorbi în cele din urmă, vocea lui era groasă şi răguşită.

— Nu se poate să continui aşa, să fii permanent îngrijorată din cauza mea, căutând să-mi protejezi sentimentele. Ori am să învăț să privesc realitatea în față, ori mai bine te las să rămâi singură cu viața ta.

Vocea ei trăda cât de tulburată era.

— Nu vreau să-mi trăiesc viața mea. Mai bine mor decât să te mai pierd a doua oară.

— Ce vreau eu, spuse el încet, este să am puterea să te privesc drept în ochi şi să ştiu că am încheiat-o cu trecutul. Vreau să pot face dragoste cu tine fără să mă mai gândesc la alți bărbați cu care ai fost înaintea mea şi vreau să încetez cu gelozia mea afurisită. Sydney, am ajuns să mă disprețuiesc şi vreau să pun capăt acestui calvar. Şi mai mult decât orice, vreau să nu te fac să suferi.

El se întoarse cu fața spre ea, cu fața răvăşită de emoție.

— Te doresc atâta încât mă cuprinde frica, dar ştiu că dacă fac asta acum, o

să mă apuc iar de băut.

Pieptul lui Sydney o strângea şi abia mai putea vorbi.

— Asta înseamnă că n-o să ne mai vedem?

El se întoarse către ea, cu fața încordată, dar vocea lui era plină de dragoste şi de durere.

— Nu, nu asta înseamnă. Dar dacă o să mă izolez vreo două zile, te rog să înțelegi de ce.

Sfâşiată de suferința din vocea lui, Sydney se îndreptă spre el, cu ochii plini de lacrimi. Dar în clipa în care avansă spre el, expresia feței lui o țintui locului.

— Nu, nu te apropia, spuse el aspru. Pentru numele lui Dumnezeu, nu te apropia. Chiar şi dacă am să te ating doar şi este suficient ca tot efortul meu să se facă praf şi pulbere. Şi dacă am acum nevoie de ceva, am nevoie să mă ajuți în acest moment.

Vocea lui deveni seacă şi el privi în altă parte.

— Trebuie să pleci acum, Sydney. Lasă-mă cu gândurile mele în noaptea asta.

Ea îl privi fix, dorind din tot sufletul să vină lângă el, suferind pentru el atât de mult încât abia mai putea suporta. Dar chiar în acest moment, dacă ei i-ar fi cerut ar fi putut face orice, chiar şi să înceteze să mai respire.

Aruncându-i o ultimă privire, ea se întoarse şi ieşi pe uşă.

Nick închise ochii, strânse din dinți ca să nu cumva să o cheme îndărăt. O dorea. Doamne, o dorea de parcă n-o mai dorise până atunci. O dorea goală lipită de el, să-i simtă cuprinderea ei fierbinte, să se cufunde în adâncuri până când se va declanşa explozia. Şi ştia că dacă o va atinge, exact asta se va întâmpla. Nu va mai putea să se oprească.

În după-amiaza aceea se întâmplă din nou – erecția violentă, durerea care pulsa şi care nu trecea uşor. Nu va şti niciodată cum de a putut s-o lase să plece. Dar mai degrabă şi-ar fi tăiat mâna dreaptă, decât s-o mai chinuie cum făcuse altă dată. Va trebui să lămurească odată toată zăpăceala asta.

Şi va trebui să reuşească să treacă şi de noaptea aceasta.

Capitolul 13

Sydney se tot întreba cum de reuşeşte să se schimbe atât de mult în numai patru săptămâni. Existența ei care cândva fusese ordonată era acum înconjurată de borcane de unt de alune, un pisoi, muzică rock şi îmbrăcăminte.

— Ce zici, Sydney? Ce să iau? Să iau patru perechi de blugi şi jerseele astea?

Sydney îi aruncă o privire obosită.

— De ce nu chemi o maşină de la transportul de mobilă aşa ca să poți lua cu tine totul, inclusiv mobila?

Jenny râse şi se strâmbă la ea.

— Iau prea multe cu mine?

— Hai să ne uităm ce a recomandat instructorul vostru.

Jenny terminase şcoala de vară şi mergea în tabăra de vară cu doamna maior şi cu un grup de copii mai mari de la Casa Blairmore. Să spui că era agitată nu era suficient ca să corespundă reacției fetei. Terminase şcoala cu două zile în urmă şi obținuse nota maximă la cele trei cursuri la care se înscrisese. Şi de atunci încoace se urca pe pereți.

Sydney se uită pe listă, apoi la grămada de lucruri îngrămădite pe patul lui Jenny, din care multe aveau încă agățate etichetele cu prețul. Îi înapoia lista fetei, căutând să nu zâmbească.

— Cred că ai luat unele hotărâri cam pripite, Jen. După cum se vede ai depăşit lista recomandată cu cel puțin şaptezeci şi cinci la sută.

În ochii fetei apăru un protest scurt.

— E din cauză că până acum n-am avut haine atât de frumoase şi abia aştept să le port pe toate.

— De ce nu asculți măcar de Malcolm?

O blăniță ca o minge sări pe grămada de ciorapi şi Jenny îl prinse pe pisoi şi-l mângâie sub bărbie.

— Haide, Zdreanță. Hai să mergem la Malcolm.

Când a fost să-i găsească un nume pisoiului adus de Sydney pentru Jenny, au trecut printr-o grămadă de variante fără să se poată hotărî la una. Sărmanul animal ar fi rămas fără nume dacă n-ar fi venit Tony. El se uită scurt la el atunci când pisoiul încerca să se cațere pe pantalonii lui, după care l-a luat, vrând să

ştie de unde a mai apărut şi zdreanța asta. Jenny a găsit că e nostim aşa că Zdreanță i-a rămas numele. Sydney ar fi preferat alt nume, ceva ca Muffy sau Fluffy, dar ce mai contează acum?

Ea o privea pe fată cum se răsfăța vorbindu-i mingiuței de blană.

— Jen, nu cred că este cea mai bună idee să-l iei cu tine în tabără. Rişti să-l pierzi.

Jenny zâmbi şi scutură din cap.

— Malcolm spune că el îi poate face o cuşcă, iar doamna maior Henderson mi-a spus că o va ține în camera ei.

Îngrijitorul îşi luase o vacanță şi mergea în tabără cu copiii ca şef de grup.

Sydney era mai liniştită ştiind că va fi şi el pe acolo. Se pomenise că dovedea sentimente materne foarte puternice. Logica însă îi spunea că dacă Jenny a putut supraviețui doi ani pe străzi, va putea rezista şi o săptămână în tabără. Noua mamă, care se născuse în sufletul lui Sydney, însă mai păstra o urmă de îngrijorare.

Fata sărută pisoiul pe nas şi porni spre uşă.

— Vin curând.

Sydney se rezemă de tocul uşii, cu mâinile în buzunare şi cu un zâmbet înțelegător pe figură, ’.pera sincer ca pisoiul să nu mai murdărească iar covorul lui Malcolm.

Când Jenny porni în goană pe coridor, Sydney n auzi că vorbea cu cineva, apoi se auzi zgomotul uşii liftului care se închise. Nick trecu pragul uşii şi Sydney observă că el venise direct de la centrul de reabilitare.

Se citea în ochii ei cât este de încântată.

— Hei, salut. Ce surpriză.

El închise uşa şi schiță un zâmbet.

— Salut.

Ea lăsă capul într-o parte cu o luminiță atentă în ochi.

— Ce-i cu vizita asta de după-amiază? Iar n-ai femeie care să facă curat în apartament?

El o privi vesel.

— Nu, nu am nevoie de femeie care să facă curat.

Din toată ființa lui radia parcă o tensiune, atunci când el îşi rezemă

bastonul de perete, după care se întoarse cu fața spre ea. În ochii lui se citea ceva care o făcea să nu mai poată gândi. Pulsul lui Sydney atinse un număr record de bătăi pe minut atunci când el o luase de umeri şi o împinse spre camera lui Jenny. Închise uşa după ei, după care el o cuprinse brusc în brațe, într-o îmbrățişare puternică şi plină de dorințe.

— Doamne, Syd, atât mi-am dorit să te cuprind în brațe. N-am mai putut aştepta.

Tonul aspru al vocii lui o făcu să se înmoaie dintr-odată şi abia mai apucă să se agațe de el, cuprinsă de o pasiune care se dovedi foarte aprinsă. În ultimele patru săptămâni nu mai aflase nimic despre Nick, care în rarele ocazii în care riscau un contact fizic, o ținuse de parcă ziua de mâine nu mai exista.

Încercând să-şi controleze simțurile dezlănțuite, ea îi dădu un sărut pe gât, spunând apoi cu voce răguşită.

— Ți-am dus dorul ieri.

— Eu ți-am dus dorul tot timpul.

El o strânse şi mai tare, lipindu-se cu totul, de la umeri până la coapse.

— Doamne, Syd, şopti el răguşit, dacă aş reuşi să te aduc toată în mine, poate că toată nebunia ar înceta.

Ea încercă să se depărteze, ca să-i poată vedea fața, dar el o ținea prea strâns. Tulburat de stăpânirea lui, pe care ea o simțea, îl mângâie şi-i vorbi cu un ton blând.

— Ce s-a întâmplat Nick? Arăți de parcă te-ai fi luptat cu tine însuți zile întregi.

Respirația lui era fierbinte, o simți pe piele atunci când el o sărută pe umăr.

— Am avut o săptămână îngrozitoare, asta-i tot.

Ea îi prinse capul cu amândouă mâinile şi-l forță să o privească în ochi.

— Hai să acceptăm oferta lui Norm exact cum a formulat-o el. Jenny pleacă mâine în tabără, aşa că avem şapte zile libere. Putem merge la cabana lui şi să petrecem puțin în doi.

El evită s-o privească.

— Nu.

Simțind că el evită să discute şi neputând să-şi dea seama de ce, Sydney insistă, rugându-l din ochi.

— Nick, te rog, vreau să stau un timp cu tine. Mâna lui tremura atunci când o mângâie pe cap şi se opri după ureche.

— O să lipsesc prea mult de la exerciţiile terapeutice.

Ea ştia că acesta este doar un pretext, dar în acelaşi timp avea nevoie de acest timp, era necesar ca ei să ajungă într-un loc de unde el să nu poată pleca dacă chema un taxi.

— Putem pleca joi şi să ne întoarcem sâmbătă. Patru zile. Atâta îți cer, patru zile.

În cele din urmă el o privi în ochi, pătrunzând-o ca şi cum ar fi avut un sfredel.

— Nu este cea mai bună idee, spuse el rece. Crede-mă.

Îngrijorarea şi frica o făcură să reacţioneze, îşi iiliberă bărbia din mâna lui, şi ridică hotărâtă nasul.

— Nu este o idee bună din punctul tău de vedere, probabil. Nu cer mult, Nick. Numai patru zile.

El o privi mult timp, mai mult ca oricând apoi spuse.

— Dacă ții aşa mult, spuse el calm, atunci fie – patru zile.

Spusese că nu este o idee grozavă, dar ea nu l-a crezut. După două zile îşi dădu seama că avusese dreptate.

Sydney stătea în pat în timp ce lumina sură a zorilor pătrundea în cameră, iar ea asculta cum bătea briza în şirul de molizi de lângă fereastră.

Din punctul de vedere al amplasării cabana era plasată într-un loc foarte potrivit. Casa de lemn a lui Norm era aşezată la periferia unui orăşel turistic mititel, la o oră depărtare cu maşina de Calgary, şi deşi avea toate facilitățile unui mediu urban, era totuşi prea izolat, ascuns, în zona puternic împădurită de pe malul râului Bow. Dar în afară de acest peisaj de o frumusețe pură şi aspră, ruperea de oraş nu fusese ceea ce crezuseră ei. Nick fusese liniştit şi atent, dar curios de prudent şi ea avea senzația deranjantă că el aştepta ceva de la ea, o reacție probabil.

Tot timpul se simțise o tensiune subterană, care ieşise în fine la iveală noaptea trecută. Se duseseră la plimbare de-a lungul culoarului pentru biciclete, din spatele cabanei, iar Sydney luase un pumn de alune pentru veverițe. Se

lăsase pe vine şi râdea de una tare grasă. Încântată de scenă, ea ridică privirea către Nick, aşteptându-se să-l vadă şi pe el amuzându-se. Dar el nu se distra. O privea cu ochi negri, care parcă fumegau, înconjurat de un nor de tensiune. O privi fix un moment, apoi se întoarse brusc şi o porni spre cabană.

Ea îl privea cum se duce, ştiind că ceea ce văzuse în ochii lui era de fapt efectul frustrării lui sexuale, pe care nu putea să o accepte şi care îl rodea. Simți cum o cuprinse o senzație de vinovăție, atât de repede încât rămase ca paralizată. Ea îl forțase, el cedase ca să-i facă plăcere şi acum ea suporta consecințele. Mai avusese ea asemenea momente, dar niciodată atât de penibile ca acum.

Când reveni în cele din urmă în cabană, Nick era în cealaltă cameră, cu uşa închisă, şi ea se simți vinovată, de parcă ar fi fost cea care l-a împuşcat atunci.

Ştia că n-o să poată dormi, aşa că Sydney se sculă, strângând pe ea cămaşa de noapte de modă veche, din flanel, ca să se încălzească. Răcoarea de dimineață devreme îi mângâia coapsele şi pe când deschise fără zgomot uşa, tremura. O coti spre sufragerie, după care se opri, emoționată de vederea lui Nick care admira răul. Brațul lui se sprijinea pe rama ferestrei şi el stătea nemişcat, cu profilul desenat parcă pe fundalul gri al zorilor. Singurul semn care îi spunea că observase prezența ei, era faptul că strângea din dinți.

Nu se simțea deloc plăcut, senzația de frig Interior o făcu să se cuprindă cu brațele ca să se încălzească.

— Bună dimineața.

El nu se uită la ea.

— Bună dimineața.

Urmă iar o pauză şi Sydney simți cum i se pune un nod în stomac. Îşi adună ce energie mai avea şi se strădui să vorbească.

— Îmi pare rău că am insistat atât, Nick. N-ar fi trebuit să te forțez.

Vocea lui deveni aspră, tăioasă şi ascundea cu greu furia.

— Hai lasă, Sydney.

— Dar este eroarea mea şi…

— Da, este, o întrerupse el brusc, dar nu aşa cum crezi tu.

Tulburată de răspunsul lui, ea se apropie de el. Nick îi aruncă o privire severă, şi îi spuse pe un ton de gheață.

— Am mai spus, las-o baltă.

— Nick…

Fără s-o mai lase să termine ce avea de spus, el se răsuci în baston şi se duse în cealaltă cameră. Uşa trântită răsună prin tot trupul ei.

Nu îşi dădea seama de cât timp îi fusese necesar pentru ca să-şi adune curajul şi să-l privească în ochi din nou, dar uşa i se păru mai uşoară când ea o deschise în cele din urmă. El se spălase şi se bărbierise şi stătea în uşa de la baie într-o pereche de pantaloni scurți, şi pe cap un prosop cu care îşi usca părul.

Aruncă prosopul pe scaun şi-şi puse mâinile în şold, ochii îi scăpărau periculos.

Ea îl privi fix.

— Vrei să mergem acasă?

El se uită lung la ea. Când vorbi într-un târziu, vocea lui era febrilă.

— Cât de mult vrei să continui aşa, Syd? Nu înțelegi că trebuie s-o laşi baltă?

Ea ridică din mâini în semn că nu ştie ce să facă.

— Ştiu ce te frământă pe tine…

— Zău? răspunse el încet în timp ce se apropia de ea. Chiar crezi că ştii?

— Da, eu…

— Nu, i-o tăie el cu acelaşi ton superior. Nu ştii.

Ea se apropie de el vrând să-l atingă, dar el o apucă de încheietura mâinii, prinzând-o ca într-un cleşte şi spuse printre dinți.

— Ai zece secunde să pleci de aici mai înainte ca să explodez.

— Nu pot pleca, Nick, şopti ea, umplându-i-se ochii de lacrimi. Nu pot pleca să te las aşa pur şi simplu.

Privirea aspră rezistă timp de o secundă, apoi el închise ochii, fiind cuprins de o frământare care se citea pe tot chipul lui.

— Syd, pleacă, te rog, de aici, şopti el disperat. Pleacă.

Ea îşi plimbă degetul pe linia buzelor lui şi se pomeni că în lăuntrul lui totul se prăbuşi deodată, înjurând brutal, el o luă în brațe. Se lipi de ea, total, gura lui era fierbinte, umedă şi turbată atunci când o sărută, şoldurile lor se uniră brutal şi focul pe care el îl ținuse acoperit atâta vreme izbucni deodată, ieşind de sub control.

Când se lipi de el, el gemu în timpul sărutului, durerea cauzată de dorință

era atât de mare, încât nimic nu mai putea opri focul mistuitor. Singurul lucru pe care îl mai reținu fu momentul în care ea simți umflătura tare, care zvâcnea, dindărătul fermoarului lui. Atunci ea încercă să se desprindă din sărut. Dar Nick îi ținu capul cu mâna, ca într-o menghină şi înnebuni de tot, gura lui abătându-se ca într-un delir asupra ei, purtat de o foame pe care nu avea cum s-o mai controleze. Asemeni unui om slăbit, el căuta să se sprijine, întreg trupul îi era străbătut de tremurături, în timp ce ea îl atrăgea tot mai mult în adânc, sorbindu-i odată cu sărutul şi bruma de forță pe care o mai avea.

Când mâna ei se strecură între ei, el se simți străbătut de un smasm. Apoi când simți că îi deschise fermoarul îi scăpă un geamăt puternic Mîna ei îl cuprinse delicat. Cu cealaltă mână îi trase în jos şortul. Adus în pragul nebuniei de atâta dorință, Nick se desprinse din sărut, ținând-o strâns lipită de el în timp ce o culcă pe pat.

Totul se învârtea şi pleznea în jur, nu mai era conştient de ceea ce se întâmpla, era stăpânit numai de dorință turbată, deodată ea se strecură sub el, simțindu-i disperarea, şi-l călăuzi în ea. Muşchii şalelor se încordară şi el lovi cu furie, pătrunzând adânc, întregul lui trup devenind rigid şi dominat de dorință.

El se zbuciumă odată cu ea, căutând cu disperare să intre în ritm şi exact în acel moment corpul lui de invalid îl trădă. Muşchii lui refuzară să mai răspundă dorinței lui, un şir de tremurături îi străbătu tot trupul lăsându-l fără putere.

Brațele lui o cuprinseră convulsiv şi îşi ascunse fața în părul ei, şoptind cu o voce aspră şi disperată.

— Sydney, Doamne Dumnezeule!

Trezită din căldurile pasiunii de apelul lui disperat, Sydney încercă să facă ceva. Înțelese ce s-a întâmplat, că el era neputincios în fața nebuniei care pusese stăpânire pe el. Îl cuprinse cu toată forța şi dragostea de care se mai simțea în stare, lăsând să o pătrundă încet şi total, din nou până în adâncul ei. Trupul lui transpirat se încordă dureros atunci când ea ieşi. Nick îi pronunță numele.

Nu o interesa decât ca el să fie fericit, aşa că îi murmură la ureche ceea ce avea de gând să facă, apoi îi acoperi gura cu buzele ei, stabilind ritmul prin sărutul ei profund, prin întreaga ei ființă. O strânse cu putere lipind-o de el şi izbucni într-un geamăt dement şi se cutremură violent. Simți cum căldura lui pulsează în interiorul ei. Atunci Sydney îi dărui toată tandrețea şi mila de care se

simțea în stare.

Nick rămase lipit de ea mult timp după aceea, de parcă nu mai era nimic de ce să se mai agațe în lumea aceasta care se rotea cu el. Dar pe măsură ce soarele de dimineață pătrundea în cameră, se vedea că au loc schimbări clare în atitudinea lui. Nu o mai mângâia delicat. Nu mai murmura uşor. Sydney îl simțea cum se retrage şi când o părăsi cu totul, nu îndrăzni să se uite la ea. Şi din nou, trecutul se suprapunea peste prezent.

Evitând să-i vadă expresia feței, ea se lăsă pe spate şi-şi acoperi fața cu mâna, lacrimile i se prelingeau pe lângă tâmplă până la păr. Ceva nu era în regulă, ceva foarte grav, şi ea nu ştia cum să abordeze situația. Când uşa se închise încet în urma lui, ea se duse la baie şi-şi dădu cu apă rece pe față, în timp ce sentimente de frică, nesiguranță şi un ciudat presentiment se amestecau tulburând-o. Îşi şterse fața după care evită să se mai privească în oglindă şi puse cu grijă prosopul la locul lui, înainte de a părăsi camera.

Nick stătea în unul din fotoliile de lângă şemineu, cu capul sprijinit de speteaza confortabilă. Printre umbrele din cameră se distingea totuşi profilul lui.

Sydney se aşeză pe rogojina din fața lui, cu mâinile între picioare, fiind conştientă că conflictul pe care l-au evitat cu ani în urmă, pe care l-au evitat până acum, era pe cale să izbucnească. Se sforță să-l privească în ochi.

— Am impresia că ne-am întors la careul de unde porneşte jocul.

— Ce te face să crezi asta?

Ea îi aruncă un zâmbet strâmb.

— Îmi dau seama ce-ți trece în acest moment prin cap.

— Ce spui?

Ea se uită la mâinile ei, hotărâtă să nu-l lase să vadă cât de dureros a lovit-o.

— De ce nu-mi spui?

Nici măcar nu se prefăcea că nu a înțeles despre ce este vorba.

— Unde am fi ajuns dacă ți-aş fi spus?

Tonul vocii lui căpătă o notă tăioasă.

— Dacă ți-aş fi spus acum câteva săptămâni că am avut o erecție, am fi jucat această mică scenă atunci şi nu acum. Asta ar fi fost singura diferență.

Întristată de tonul cu care îi vorbise, de respingerea lui, simți şi ea nevoia

să-l facă să sufere.

— Deci, Nick. Cum a fost? Ți-ai adus aminte de vremurile de odinioară? Te-am dezgustat de tot?

El se depărtă de ea, sprijinindu-se în baston. Privi apoi pe fereastră şi-şi puse o mână în şold.

— Nu începe ceva ce nu eşti în stare să termini, Syd, spuse el, dar în spatele cuvintelor lui se simțea o amenințare calmă.

Ea sări în picioare jignită, speriată şi dintr-o dată furioasă.

— Bine. Hai să terminăm odată, Nick. Să încetăm să ne mai jucăm, nu-i aşa? Hai să spunem lucrurilor pe nume.

Vocea lui era blândă, dar avea şi o latură furioasă.

— Mergi prea departe, Sydney.

Ea trânti scăunelul din drum şi când văzu că-i dau lacrimile furia ei se accentuă.

— Deci ce contează? Ai fost judecător şi juriu pentru mine din prima zi. N-o să mă ierți indiferent ce aş face, şi atunci la ce bun? Ai dorit o femeie care să fie dulce şi inocentă – în timp ce pentru mine cel mai potrivit cuvânt ar fi: curat murdară. Ai vrea o persoană care să fie deasupra oricăror fapte reprobabile, cineva la fel de admirată ca şi mama ta, numai că eu nu sunt genul ăsta, nu-i aşa? Nu o să mă accepți nici în ruptul capului în felul în care sunt eu!

El se întoarse s-o privească drept în ochi, fixând-o cu o privire care o sfredeli toată.

— Poate, spuse el cu acelaşi ton încet dar dur, eu aş putea accepta dacă şi tu însăți te-ai accepta.

Ea se uită uimită la el, fără să poată crede că aşa ceva ieşise din gura lui.

— Astea-s poveşti. Eu am lăsat totul în urma mea. Mi-am construit o nouă viață şi am devenit cineva.

Pentru prima dată în ochii lui apăru o luminiță de furie, atunci când o amenință cu degetul.

— Tu ai adus problema în dormitorul nostru afurisit, noapte de noapte. Şi azi tot nu ai făcut-o.

Simțea cum în adâncul ființei ei se naşte o furie cum nu mai văzuse, şi pe care vocea ei o trăda din belşug.

— Nu eu am plecat afară azi. Şi nu eu am fost acela care a spart lucruri la nervi. Cum poți să stai acolo şi să mă acuzi de aşa ceva?

— Pentru că aşa este.

Cutremurată de forța repulsiei şi furiei ei, ea începu să se învârtă prin cameră. Ochii îi străluceau.

— Nu arunca pe umerii mei toată răspunderea, Nick. Ai de gând să stai acolo şi să-mi spui că nu ai trecut printr-o criză de nervi de câte ori te-ai gândit la câți bărbați s-au culcat cu mine? Ai de gând să negi că, în mod inconştient, te-ai gândit că, de fapt, eu am avut nişte plăceri perverse când făceam ce am făcut? Haide, Nick. Măcar o dată în viață ai curajul s-o recunoşti!

El traversă toată camera până la ea, ajutându-se de baston, acuzațiile ei făcându-l să explodeze.

— Dacă vrei să ne acuzăm unul pe celălalt, atunci lasă-mă şi pe mine să-ți spun două. Tu eşti cea care refuză să vadă adevărul, Sydney. Întotdeauna ai fost aşa. Ştiai că o să merg la doamna doctor Brown. Problema era a mea, aşa că eu trebuia să mă ocup de ea. Bine! Să zicem că sunt de acord cu asta. Dar mai sunt o mulțime de alte treburi în afara persoanei mele, doamnă. M-am chinuit ca să lămuresc toate încurcăturile astea afurisite. Nu mă laud că aş fi mulțumit de ceea ce fac. Şi nici nu-mi place ce ți-am făcut, dar cel puțin am încercat să-mi repar greşelile. Tu ai făcut tot ce-ai putut ca să dobori la pământ această legătură a noastră.

Strângând pumnii ca să nu-l pocnească, ea țipă.

— Ce dracu' te-ai aşteptat de la mine? Să-mi tai trecutul? Nu pot să-l schimb! Nu poți să schimbi trecutul.

El o privi fix, muşchii feței îi jucau şi întreaga față căpătase o expresie rece.

— Vrei să ştii adevărul, Syd? Chiar vrei să ştii adevărul? Sau mai bine zis, poți suporta să afli adevărul?

— Nu poți să-mi spui mai mult decât ştiu şi eu.

El se apropie, vocea lui trăda o furie de abia reținută.

— Nu? Aşa crezi? Bine, să vedem cum îți va cădea asta. Vrei să ştii ce este la baza întregii poveşti? Mi-a trecut ceva timp ca să scormonesc în adâncul sufletului, a naibii de tristă treabă, şi multe nopți n-am dormit ca să reuşesc să-mi clarific lucrurile. Am spus doar că tu ai creat această problemă în dormitorul

tău, în fiecare noapte afurisită şi acesta este, dragă doamnă, adevărul. Şi să-ți spun care este problema, Sydney. Ceea ce s-a întâmplat azi dimineață este un foarte bun exemplu. Ai folosit cuvântul „servesc". Da, m-ai servit pe mine. Şi de când te-am cunoscut tot asta faci.

Ea îl privea uimită, cu fața plină de lacrimi, simțind în interiorul ei ca un rău cumplit şi rece, care se răsucea parcă.

Nick dădu capul pe spate, închise ochii şi răsuflă epuizat. Când se uită din nou la ea, reuşise să-i potolească întrucâtva furia.

— Sydney, tu nu eşti o curtezană în harem. Fără să-ți dai seama tu crezi că ai datoria să asiguri satisfacția sexuală, indiferent cum te simți tu însuți.

Ea se depărtă de el, cu ochii larg deschişi, şocată. Nu îi venea să creadă ceea ce îi spusese el.

El se uită în jos, ştiind că acuma a pierdut totul, sperând totuşi că nu i-a distrus toată mândria. Inspiră profund, după care se uită la ea.

— Amândoi am greşit. Dar cea mai mare greşeală pe care am făcut-o a fost să ascundem gunoiul sub preş. Eu m-am jucat, tu te-ai jucat, dar nu ne-am ocupat de problemă. Cu ocazia gândurilor astea am descoperit şi câteva lucruri despre tine. Tu ai o viziune deformată despre viața sexuală, şi eu mă gândesc că aceasta se datorează unui abuz sexual la care ai fost supusă în copilărie. Dar nici măcar asta nu o ştiu cu exactitate – am tot ascuns gunoiul sub preş.

Îşi puse mâna în şold şi se sprijini cu toată greutatea în baston pe când se străduia să îşi limpezească gândurile. Când se uită din nou la ea, furia îi trecuse.

— Stăteam fără să pot închide un ochi noapte de noapte, şi mă tot gândeam, căutând să înțeleg ce mă tulbura atâta. Atunci când am înțeles că nici măcar o dată nu am putut să-mi amintesc de momentele în care tu să fi spus ce vrei, atunci am avut o adevărată revelație. nu m-ai rugat niciodată să te ating, să fac ceva care să-ți facă plăcere. Te-ai ocupat de plăcerea mea azi dimineață, dar nu te-ai gândit nici măcar o clipă că ai dreptul să ceri şi tu, la rândul tău, acelaşi lucru. Nu eşti o cupă din care serveşti apetitul unui bărbat. Asta te consideri tu. Cred că ai fost educată să gândeşti aşa, că datoria ta de femeie este să oferi relații sexuale. Nu este obligația ta, Sydney, este dreptul tău. Probabil că au fost zeci de ocazii, în ultimele săptămâni, când ai dorit să mergi pe pereți, dar în schimb tu ai considerat că nu era de demnitatea ta să mă rogi să-ți satisfac dorințele. Tu m-ai

satisfăcut pe mine şi dacă şi tu m-ai fi rugat să fac acelaşi lucru aş fi fost tot atât de fericit. Odată tu mi-ai spus că ceea ce contează cel mai mult pentru tine este să ştii că eu te doresc. Dar eu te doresc pe de-a întregul, Sydney. Eşti plină de pasiune, o femeie care răspunde la sentimente. Nu eşti doar un obiect destinat să mă satisfacă.

Nu avu curajul s-o privească în ochi, după ce lansase această lovitură finală drept în obraz. Se duse spre fereastră şi privi în gol, murmurând cu o voce obosită.

— Gelozia şi crizele mele de furie au fost doar forme de manifestare ale adevăratei probleme.Şi adevărata problemă a fost permanent aceeaşi – în mod conştient am simțit că nu sunt altceva decât unul din clienții tăi. Nu faptul că ai fost o prostituată mă deranjează. Ci faptul că continui să te prostituezi.

Urmă o tăcere de groază, apoi Nick o auzi pe Sydney că pleacă. Câteva minute mai târziu auzi trântindu-se uşa din dos, şi el închise ochii, ştiind că asta a fost ieşirea cea din urmă.

Tony stătea cu picioarele unul peste altul, cu mâinile în buzunare şi cu o expresie îngrijorată în ochi pe când îl privea pe fostul lui partener.

— Şi prin urmare, de când ai început iar să bei?

Nick agită lichidul auriu din pahar cu o notă uşor indiferentă.

— Am ceva important să-ți comunic, Martinelli. Nu eşti nici mama şi nici nevasta mea.

— Dacă aş fi fost mama ta, ți-aş fi tras câteva la fund. Băutura asta este otravă curată pentru tine acum. Şi tu ştii foarte bine că doctorul Robertson te-ar jupui de viu dacă ar şti că iar bei Scotch.

Tony se întinse pe sofa şi-şi sprijini picioarele de valiza mare şi grea pe care Nick o folosea ca măsuță de cafea, apoi îşi încrucişă brațele pe piept.

— Şi aşa, Nick, ia zi. De ce stai aşa de parcă ți s-ar fi scufundat corăbiile?

Nick sorbi încă o înghițitură, apoi evită să răspundă.

— Cum a fost călătoria?

Tony ridică din umeri.

— Un curs de trei săptămâni în domeniul supravegherii electronice celei mai sofisticate nu prea corespunde ideii mele despre distracție. Federalii, totuşi, se

pricep atunci când vor să-ți prezinte ceva. Şi oraşul Toronto este plin de viață.

Se opri gândindu-se puțin. Se hotărî să atace direct problema.

— Am trecut pe la Sydney când am revenit în oraş noaptea trecută. Când am întrebat unde eşti, s-a aşternut o linişte desăvârşită.

Când Nick îi dădu replica se simți o uşoară notă răutăcioasă în tonul vocii lui.

— Sunt convins că aşa a fost.

— Ce s-a întâmplat în definitiv?

Nick ridică din umeri.

— Am spus nişte lucruri pe care n-ar fi trebuit să le spun.

— Şi ea te-a părăsit?

— Cam aşa.

Tony îl privi atent.

— Nu o să mai ajungi nicăieri, Nick, dacă începi acum iar să bei, spuse el calm. Ai şi aşa destule probleme fără să mai fie nevoie să-ți îneci creierii în alcool.

Nick îşi lăsă capul pe speteaza scaunului.

— Dacă ai chef de dat sfaturi, adoptează un copil.

— Ce să fac cu un copil? Te am pe tine. Am trecut pe la centrul de reabilitare azi dimineață. Am crezut că te pot lua la o cafea după ce termini. Şi m-a încolțit Beth. În ultimele trei săptămâni ai lipsit foarte mult şi ea a cam început să fie îngrijorată din cauza ta. Se pare că o să ai nevoie de două bastoane dacă mai continui aşa.

Nick nu îi răspunse, iar Tony continua să se uite la el. Nu trebuia să fii detectiv ca să vezi unde urma să ajungă Nick, dacă nu se oprea la timp.

— Nu poți să stai un pic de vorbă cu ea?

Nick ridică paharul şi bău o treime din el. Pe fața lui nu se putea citi nimic.

— Nu. De data asta am făcut-o lată.

— Vrei să-mi spui şi mie ce s-a întâmplat? Nick se jucă cu paharul plimbându-l de-a lungul brațului fotoliului. Mai bău puțin, după care spuse cu un ton netulburat.

— Nu pot.

— Vrei să spui că nu vrei.

Nick se uită la el, cu o privire care nu se putea defini.

— Este ceva care ne priveşte numai pe Sydney şi pe mine.

Tony îl privi atent, în ochi avea o căutătură atentă, pătrunzătoare.

— Cu alte cuvinte, este vorba de o taină.

Nick bău tot din pahar, apoi îl puse jos, pe podea.

— Eşti de serviciu diseară?

— Nu, şi nu mai devia discuția. Când a fost ultima dată când ai mâncat ceva ca lumea?

În ochii lui Nick sclipi o licărire veselă.

— Martinelli, de ce nu te însori ca să mă laşi în pace?

Tony pricepu aluzia şi se opri. Când se ridică în picioare zâmbea.

— Asta-i o idee grozavă. Cred că ies afară şi exact asta o să fac.

Îşi scoase cheile de la maşină din buzunarul de la blugi, dar când le învârti pe deget se schimbă la față.

— Mă doare teribil ce se întâmplă cu tine şi cu Sydney, Nick.

Nick îl privi, apoi se uită în altă parte.

— Şi pe mine.

Sydney se lupta cu o nouă criză de nevralgie şi cifrele de culoare aurie de pe ecranul calculatorului îi jucau prin fața ochilor. Îşi scoase ochelarii şi îşi frecă baza nasului după care se aplecă şi opri calculatorul. Apoi se ridică şi trase storurile la fereastră, ca să mai reducă din lumina soarelui de amiază.

Deodată se auzi la uşă o-bătaie uşoară şi capul lui Jenny se ivi în crăpătura uşii.

— Hei. Sunt aici. Unde-i Marg?

— A trebuit să se ducă la bancă. Cum a fost azi?

— Grozav. Avem un profesor de mate foarte simpatic. Am făcut cum mi-ai spus şi i-am spus că am meditator aşa că mi-a transmis programa.

Zâmbi şi se strâmbă apoi.

— Acuma ştiu ce nu ştiu.

În ochii lui Sydney apăru o uşoară bucurie.

— Unii oameni trăiesc o viață întreagă fără să ştie ce nu ştiu.

— Profundă gândire, Sydney. Adâncă.

Fata dădu drumul la clanță şi luă o mină serioasă.

— Ceea ce vrei să-ți îndosariez e aici în cutia asta de pe biroul lui Marg?

— Da, te rog. Şi te deranjează dacă te rog să uzi şi florile?

— Câtuşi de puțin.

Telefonul din biroul celălalt sună şi Jenny fugi.

— Răspund eu. Să spun că eşti aici?

— Notează cine este şi ce vrea. Am avut destule telefoane pentru ziua de azi.

— M-am prins.

Sydney o urmări, cu o strângere de inimă. Fuseseră şi zile bune dar fuseseră şi zile rele, însă în linii mari, Jenny începea să-şi refacă viața. Norm demarase procedura de preluare în custodie şi, dacă mama adevărată nu face contestație, Sydney ar putea deveni tutorele lui Jenny peste câteva săptămâni.

Apoi, se gândi Sydney şi zâmbi, ar putea să-i schimbe oficial numele în Foster. Trebuia să recunoască că se simțise puțin vinovată că a contribuit şi favorizat acest mic scenariu. Mai mult avea un sentiment ciudat de câte ori cineva îi vorbea despre Jenny folosind numele de Jenny Foster. Când află şi că Cord era numele tatălui ei vitreg, atunci vinovăția se dovedi mai slabă decât justificarea.

Sydney închise uşa şi se întoarse la birou. Durerea surdă din fundul ochilor crescu. Era caraghios. Viața lui Jenny se reclădea în timp ce viața ei se destrăma. Scena finală cu Nick sfâşiase atâtea straturi de pansament de pe rănile cele vechi, încât rana rămăsese acum deschisă. O lovise aşa cum nu o mai făcuse până acum, mai mult, o făcuse să se simtă o zdreanță şi o persoană terminata. Atunci când se întoarse la cabană şi văzu că el a plecat, o apucă un tremurat care nu o părăsi timp de o oră, însă ea era acum mai uşurată că scăpase de umilința de a-l privi în ochi.

Dar ceea ce o enerva cel mai tare era că se simțea atât de neajutorată. După ce a părăsit strada, ea începuse să-şi construiască baricade psihice, separând viața ei cea veche de cea nouă. Separase cu un zid pe tânăra adolescentă care fusese exploatată, manipulată şi umilită şi acum devenise o femeie pricepută în afaceri, sigură de ea şi stilată.

Acuzațiile făcute de Nick dădură totul peste cap. El înlăturase toate straturile protectoare pe care şi le concepuse ea şi, ca urmare, ea trebui să privească cu curaj acea parte din experiența ei pe care, timp de aproape o

jumătate din viața ei, o făcuse uitată. Ceea ce o durea cel mai tare era însă acuzația lui că ea nu ar fi făcut nimic pentru a reface relația dintre ei. Şi durea cu atât mai mult cu cât avea dreptate.

Ea nu dorise să afle povestea prostituării ei şi de aceea se folosise de acest argument ca să nu meargă la doamna doctor Brown. Adevărul însă era că nu voia ca să rişte groaza pe care ar resimți-o dacă ar apuca-o pe acest făgaş. Folosise gelozia şi furia lui Nick ca pe un paravan în spatele căruia să se ascundă, un motiv ca să nu spună nimic. Îi permisese să creadă că el purta toată vina relației lor deficiente când, de fapt, şi ea era la fel de vinovată.

Dar ceea ce îi dăduse lovitura finală şi care se dovedi fatală a fost modul deschis în care el i-a vorbit despre comportamentul ei sexual. Era adevărat – ea nu se considera demnă de considerare când era vorba de viața ei sexuală. Dacă ar fi fost rugată ca să dea o definiție în imagini a relațiilor sexuale, ea ar fi prezentat o adolescentă, care stătea goală pe pat într-o cameră întunecoasă, căreia i se poruncea să se mişte, să nu vorbească, căreia i se spunea că e de datoria ei de fată să satisfacă necesitățile tatălui ei. Îi făcea greață să se gândească că asemenea imagine oribilă s-ar putea compara cu aceea în care era ea cu Nick. El îi distrusese toate protecțiile şi îi dezgolise cea mai ascunsă ruşine şi, din cauza asta, ea nu-l mai putea ierta vreodată.

— Sydney, a venit Tony.

Sydney nu avea nici un chef ca să stea de vorbă cu Tony. Era prea epuizată emoțional ca să dorească să mai stea de vorbă cu cineva. Oftă puternic şi se uită la Jenny.

— Hai, lasă-l să intre.

Se auziră voci şi apoi râsul lui Jenny, apoi Tony intră în birou cu un mic cadou frumos împachetat.

— Hei, Sydney. Cum mai merge?

Ea se sforță să zâmbească.

— Merge. Te-ai refăcut după călătorie?

Zâmbi.

— Nu am avut vreme să-mi desfac valiza, dacă mă înțelegi.

Îi oferi pachetul.

— Am găsit chestia asta amestecată printre ciorapii murdari de la fundul

valizei, şi am văzut că era scris pe el numele tău.

Pentru prima dată în ultimele zile, Sydney fu cu adevărat amuzată.

— Călătoreşti des cu ciorapii murdari?

El râse şi se întinse pe unul din fotoliile de piele.

— Riscurile meseriei.

Îşi prinse mâinile după ceafă şi făcu cu capul spre pachet.

— L-am văzut la o casă de amanet şi m-am gândit la tine.

Fu mişcată de atenția lui.

— Eşti foarte drăguț.

Zâmbi iar.

— Cred şi eu. Deschide-l.

Sydney desfăcu pachetul cu mâini tremurătoare şi apoi deschise cutia din interior. Când dădu la o parte pânza protectoare, ieşi la iveală o figurină de animal. Era un unicorn din alabastru, înalt cam de zece-cinsprezece centimetri, fixat pe un suport de abanos şi se cunoştea după meşteşugul cu care era lucrat că era o piesă veche. Animalul era un cal în atac, al cărui cap se arcuia ca să se ferească; nările sale fremătau şi mişcarea era redată cu asemenea forță încât silueta avântată părea aproape vie. Lucrătura era meşteşugită, redând forța fizică în mod brutal şi aducând la viață bucata aceea albă de piatră cu o furie nestăpânită. O făcu să se gândească la Nick.

— E frumoasă, Tony.

Încântat de răspunsul ei, Tony mai privi o dată statueta.

— Mă bucur că-ți place. Am considerat că are ceva deosebit.

Ea o aşeză pe bucata de lemn lustruit de la biroul ei, mângâind liniile agresive.

— Mulțumesc.

— Şi eu dumneavoastră.

El se afundă şi mai mult în fotoliu, privirea lui se întuneca pe măsură ce o privea.

— Nick poate fi dur uneori, dar dacă asta te consolează, să ştii că suferă foarte tare în acest moment.

Sydney îşi luă iute mâna de pe statueta de alabastru, încrucişându-şi apoi brațele. În inima ei simți o durere cumplită şi ea strânse mai tare brațele ca s-o

mai domolească. Vocea ei era tensionată şi aspră.

— Te rog, Tony. Nu vreau să discut despre povestea asta.

— Nici nu credeam aşa ceva. Nu ştiu ce s-a întâmplat între voi. Tot ce mi-a spus el este că este convins până în măduva oaselor că el este de vină.

Tony se ridică din scaun şi se apropie de ea, cu mâinile băgate în buzunare, în timp ce-i studia cu atenție fața.

— Are nevoie de tine, Sydney. Îl cunosc bine pe Nick. El are o conştiință solidă de catolic, şi nu se va apropia de tine, numai ca să nu te facă să suferi. Şi n-ar mai putea să-şi ierte din nou acest lucru.

Privi în jos.

— El este foarte exigent cu sine.

Ea se întoarse, atingând uşor cu degetul forma arcuită a gâtului unicornului. Vocea ei era încărcată de durere.

— Nu are de ce să se simtă vinovat. A fost un om cinstit.

Tony îşi muşcă buza de jos, neştiind cât de departe să meargă sau să vorbească.

— Ştiu că vei găsi resurse ca să-l ierți, Sydney Deoarece el singur nu se va ierta niciodată. Acum se îndreaptă cu toată viteza spre un drum înfundat şi dacă nu va fi oprit în vreun fel, nu va mai rămâne nimic care să mai poată fi salvat.

Apăru capul lui Sydney şi ochii ei îi fixară chipul.

— Ce vrei să spui cu asta?

Tony o privea atât de direct încât o enervă.

— Nick a avut nişte necazuri cu un traficant de băuturi alcoolice, acum câțiva ani. Şi-a învins pasiunea şi de atunci nu a mai pus gura pe băutură. Acum a căzut iar în această patimă şi dacă mai continuă mai bine să-l împuşcăm noi, ca să încheiem cu suferința lui.

Sydney se cutremură şi fața i se albi tare. Felul în care se exprimase el o făcu să se îngrozească.

— Sydney, nu vreau să dau vina pe tine. Eu țin la gagiul ăsta. Dar dacă s-ar termina, gata, s-a terminat. Vreau numai ca să găsiți o cale pentru ca amândoi să încheiați, să înceteze odată cu ura pe care o manifestă față de el însuşi.

Sydney nu răspunse. Nu putea. Durerea era prea mare. Pentru ea prăpastia devenise de netrecut. Se formase prea multă disprețuire de sine şi ruşine în

această prăpastie. Şi ea proceda cum considera mai bine – închizându-se în ea.

Dar telefonul care l-a primit în noaptea aceea de la Catherine Brown o făcu să înțeleagă că face aceeaşi greşeală cu Jenny ca şi cu Nick – evita problema în loc să o discute, şi Jenny înțelesese lucrurile greşit. Psiholoaga îi dăduse telefon deoarece Jenny devenise foarte preocupată din cauza lui Nick. Jen avea impresia că ea era de vină că Nick nu mai venea pe la Sydney în ultima vreme. Când doamna doctor Brown a încercat s-o facă să vorbească despre acest fapt, ea începuse să ocolească subiectul şi să devină agitată. Din cauza asta obiectivul fiecărei sesiuni de terapie a trebuit să fie modificat dramatic şi Catherine a început să se gândească dacă nu cumva este ceva între Jenny şi Nick.

Lucrul care o tulbură cel mai tare pe Sydney a fost că nu îşi dăduse seama de aceste evoluții, deşi ar fi trebuit. Şi va trebui să stea de vorbă cu fata. Nu mai ştia de unde să găsească curaj şi pentru discuția asta.

Fata stătea pe pat şi-şi făcea lecțiile. Ridică puțin capul la venirea lui Sydney în cameră.

— Salut. Ai citit cumva cartea „Să ucizi o pasăre cântătoare”?

— Da.

— Drăguță poveste. Am crezut că o să mă plictisească, dar nu, mi-a plăcut.

Sydney se rezemă de tocul uşii şi o studie serios pe fată. Însuşi faptul că o iubea atât o uimea uneori. Nu ar fi crezut că poate simți aşa ceva pentru copilul altcuiva.

Se adună toată ca să treacă la subiect.

— A sunat doamna doctor Brown. Mi-a spus că eşti foarte frământată de faptul că eu şi Nick ne-am despărțit.

Fața lui Jenny deveni rigidă şi ca semn de neascultare îşi pironi ochii în carte.

— Este problema noastră, Jenny. Tu n-ai nimic de a face cu asta.

Urmă o linişte îndelungată. Apoi Jenny închise cartea cu zgomot şi o aruncă deoparte.

— Haide, Sydney. Pe cine vrei tu să păcăleşti? Dacă nu m-aş fi mutat la tine, el ar fi fost şi acum împreună cu tine.

Sydney nu găsi cum să nege acest lucru. Dacă n-ar fi venit Jenny, Nick nu ar fi fost forțat să-şi lămurească sentimentele, dar fata nu avea nici un amestec

în treaba asta. Sydney se uită în tavan, încercând să-şi stăpânească lacrimile. Dacă n-ar fi fost aşa de laşă, nu s-ar fi întâmplat toate aceste necazuri. Înghiți cu greutate.

— Nick m-a părăsit pentru că am refuzat să mă ocup de anumite treburi, pentru că mă tot feresc de adevăr – pentru că mă mint singură că acele lucruri nu există. El m-a forțat să văd asta limpede şi mi-a spus nişte lucruri care m-au durut şi atunci eu am plecat. Nu Nick m-a părăsit ci eu am plecat. Eu.

Jenny se lăsă pe spate şi se uită la Sydney, cu o expresie de revoltă pe figură.

— Ce fel de lucruri?

Sydney îi ocoli privirea.

— Probleme personale.

— Vrei să spui sexuale.?

— Da.

— Şi el te-a făcut să te simți ca o cârpă?

Sydney respiră profund şi apoi o privi în ochi.

— Nu-i ceea ce crezi tu, Jen. Ani de zile am trăit cu gândul că adolescența mea nici nu a existat, că nu reprezintă o parte din ceea ce sunt eu astăzi. El însă m-a făcut să înțeleg că acea parte din viața mea mă afectează şi acum când sunt matură.

Jenny se uită la ea, cu dispreț în priviri.

— Haide, Sydney. Nu-i mai lua apărarea. E şi el un fel de lichea. Dacă ar fi aşa, de ce nu este acum aici?

Cu o limpezime extraordinară ea înțelese ce se petrecea. Tony considera că Nick era de vină, Jenny avea aceeaşi părere. Îl considerau vinovat şi asta era o greşeală. Mare greşeală. Ea îl acuzase că făcea la fel față de ea.

Incapabilă să mai facă față realității, ea părăsi camera fetei. Ajunse în camera ei mai înainte ca să fie covârşită de emoții şi nu mai auzi nimic în afara zgomotelor propriului ei plâns.

Nu auzi paşii uşori din fața uşii, nu-i auzi cum se îndepărtează, şi nici nu auzi zgomotul făcut de Jenny când părăsi apartamentul.

Capitolul 14

Mâna lui Nick tremura pe când turna conținutul sticlei de Scotch în chiuveta de la bucătărie, mirosul lichidului de culoarea ambrei îi irita stomacul. Briza serii care pătrundea prin fereastra deschisă îi răcorea corpul transpirat; aşteptă puțin ca să-i treacă amețeala, înainte de a arunca sticla la gunoi. O apucase pe drumul sinucigaşilor şi avusese nevoie de o scuturătură brutală ca să-şi r'evină. În dimineața aceea nu fusese în stare să facă vreun exercițiu pe care cu săptămâni în urmă îl făcea fără probleme.

Tony avea dreptate – dacă nu îşi revenea, o să ajungă în câteva săptămâni să folosească iar două bastoane. Era cam prea mult de suferit pentru o proastă dispoziție.

Deschise robinetul şi se stropi cu apă rece pe față şi-şi clăti gura, scârbit de el însuşi. Era un nenorocit şi un cap prost. Dar va supraviețui în ciuda prostiei lui. Va reuşi să trăiască şi fără ea. Îşi puse mâiinile pe masă şi închise ochii, lăsându-se cuprins de un sentiment de regret. Măcar de şi-ar fi domolit temperamentul lui sangvin. Dacă ar fi tratat altfel lucrurile. Dar n-a făcut-o, şi acum nu-i mai rămăsese decât o viață fără sens.

Se ridică şi expiră puternic. O să supraviețuiască. Dacă o să reziste în următorii patruzeci de ani, pe urmă se va obişnui.

O bătaie în uşă sparse tăcerea şi el oftă exasperat. Ultimul lucru de care mai avea nevoie era să dea ochi cu altă ființă umană. Îşi luă bastonul şi porni spre intrare, gândindu-se că oricine ar fi se va plictisi de aşteptat şi va pleca mai înainte ca el să ajungă la uşă. Sforțându-se să rămână cât de cât civilizat, deschise uşa.

Nu se gândise la cineva anume, dar în orice caz nu se aşteptase să o vadă pe Jenny. Ea îl privea, cu un dispreț vizibil în ochi. Nu avea de gând să suporte şi dispreț. Avea prea multe pe suflet acum.

— Ce vrei?

Ea îi răspunse agresiv.

— Ce-ți pasă.

Trecu pe lângă el, aruncându-şi sacul pe un scaun, apoi se întoarse să-l privească în ochi, cu nişte ochi disprețuitori.

— Eşti un mizerabil.

Lui Nick îi veni să zâmbească. Cel puțin acum toată lumea îl considera la fel. Închise uşa în urma ei, fără să îi mai acorde vreo atenție cât timp traversă camera. Avea nevoie de vizită mai mult de o groază. Nu mai avea energie şi putere să facă altceva, aşa că se trânti pe sofa, cu spatele sprijinit de brațul lateral.

— Ce ai să-mi spui?

Ea îşi propti mâinile în şolduri şi îl străfulgera din priviri, plină de furie.

— De unde ai atâta nerv, Nick? Frumos îți şade să te consideri atât de grozav încât nu ne laşi şi pe noi ceilalți să fim mai deştepți.

Simți din nou o uşoară amețeală, din cauza lipsei de mâncare şi de prea multă băutură, aşa că îşi lăsă capul pe spate, privind atent la fata din fața lui. Vocea lui avea un ton sever.

— Nu ştii ce cred eu, Jenny. Crezi că ştii, dar de fapt nu ştii.

— Pe cine vrei tu să păcăleşti? Nu sunt chiar aşa de proastă. Ştiu că tu crezi că Sydney şi cu mine am ajuns să facem trotuarul pentru sex. Dar nu acesta este adevărul. Doar aşa ca să ştii, nu a fost nimic distractiv sau amuzant acolo.

— Am lucrat douăzeci de ani în poliție – ştiu despre ce este vorba.

— Ce spui?

— Chiar aşa. M-ai acuzat de judecată pripită. Mie mi se pare că şi tu ai unele păreri pripite.

Îl privi fix, parcă îi mai scăzuse din agresivitate. Îşi vârî mâinile în buzunarele de la blugi, dar nu mai înainte ca el să vadă cum îi tremurau. Câteva momente ea nu mai spuse nimic, dar atunci când începu să vorbească era gata-gata să plângă.

— S-ar putea să ştii situația, dar nu ştii cum este când o trăieşti. Nimeni nu ştie înainte de a se trezi acolo. Pe străzi nu mai ai nimic, şi tu ştii asta. Nimănui nu-i pasă dacă trăieşti sau dacă mori. Şi situația devine atât de cumplită că nici nu mai ai curajul să te uiți la tine însuți. Şi ajungi să speri că se va întâmpla o minune, că o să apară cineva care te va iubi cu adevărat, cineva care te va smulge din noroi, cineva care te va face să te simți din nou curată. Dar în adâncul conştiinței tale ştii precis că aşa ceva nu se întâmplă niciodată. Şi nu e zi de la Dumnezeu în care să nu-ți doreşti să fi fost altcineva.

Îl privi cu ochi prea maturi, deziluzionați, în timp ce-i scăpară câteva lacrimi

pe obraji.

— Te simți ca o bucată de carne. Cauți să te minți că nu ți se întâmplă nimic, în timp ce te afli sub un tip transpirat, care geme, şi care se agită pentru că îi place să se culce cu fete tinere. Înveți să te deconectezi, să te convingi că nici nu eşti acolo. Dar în adâncul conştiinței, nu ai cum să scapi de înfiorare. Eşti pur şi simplu revoltată de ceea ce faci, nu mai poți să te mai suporți pe tine însăți. Şi în mintea ta se amestecă toate gândurile, dar tu nu ştii că asta se datorează faptului că tot ce întâlneşti în viața ta este bolnav şi încurcat. Îți bagi în cap că nu poți face nimic pentru propriul tău trup, că este acolo tocmai pentru a fi folosit de oricine este mai mare şi mai tare ca tine.

Nick îşi întoarse privirea în altă parte ca să nu vadă durerea sufletească din ochii fetei. Şi ceea ce îl atingea cel mai tare era că ştia că fete de genul lui Jenny deveneau victime care îşi suportau rănile, rănile pătrundeau în adâncul sufletului. Aceste victime se alegeau cu condamnări pe viață, nu profitorii, nu nenorociții ca tatăl vitreg.

Liniştea se instală între ei ca o perdea groasă. Nu avea ce să spună ca să schimbe lucrurile, nu avea ce să spună ca să-i uşureze chinul şi scârba pe care a trăit-o Jenny şi alte sute de fete ca ea. Totul era ca un coşmar de dimensiuni infinite.

Vocea încordată şi tremurată a lui Jenny sparse liniştea.

— Sydney ți-a spus ceva despre mine?

El făcu un efort s-o privească în ochi.

— Da.

— Dar, despre ea ți-a povestit ceva?

Răspunse liniştit.

— Nu.

Simți că încep să-i tremure picioarele, aşa că Jenny se aşează pe scaun, îşi şterse fața, apoi îşi prinse mâinile între picioare.

— Nu i-a povestit nimănui adevărul. Mie mi-a spus pentru că şi-a dat seama că altfel n-aş fi crezut că mă poate înțelege.

Nick ezită privind-o fix. Nu era sigur că va suporta adeverirea bănuielilor lui. Când vorbi, în cele din urmă, simți o gheară în stomac.

— Sydney a fost violată când era încă un copil?

Jenny dădu din cap.

— Da. De tatăl ei, ceea ce face lucrul şi mai grav.

De data asta senzația de vomă din stomac nu mai era legată de băutură. Aşteptă să-i treacă, apoi vorbi cu o voce aspră.

— Aş vrea să ştiu ce ți-a spus ea, Jenny.

Ea îl privea încremenită, simțindu-se undeva între onestitate şi naivitate, după care inspiră profund şi privi în jos.

— A crescut la Winnipeg. Tatăl ei era un comerciant cu amănuntul, sau ceva de genul acesta, care lucra la Camera de Comerț şi alte chestii de astea. Aveau o casă mare, mulți bani – Sydney mergea la şcoală particulară, purta uniformă şi toate celelalte. Mama ei a murit când ea avea unsprezece ani, de o hemoragie la cap sau ceva de acest fel. De aici încolo au început necazurile.

Nick închise ochii şi strânse din dinți. Nu credea că va mai avea tăria să asculte mai departe.

— Zi mai departe.

— Asta-i tot ce ştiu.

Urmă o lungă pauză, după care Jenny vorbi din nou, cu o voce tremurată.

— Mi-a spus că nu a mai povestit istoria asta nimănui, pentru că ştia că nimeni nu o va crede.

Acum douăzeci şi şase de ani – cine ar fi crezut-o? Mai ales că venea dintr-o asemenea familie. Dacă i-ar fi spus lui, acum cinsprezece ani, nici el nu ar fi crezut-o.

— Nick?

Cu o figură şocată, Nick se uita la ea, remarcând tonul ei uşor ezitant. Aşteaptă să vadă ce va spune.

Ea se chirci în scaun, privind în jos în timp ce stătea cu brațele prinse între genunchi.

— Ce s-a întâmplat de fapt între tine şi Sydney?

El sesiză în întrebare ezitarea ei.

— Nu are nici o legătură cu tine, Jenny. A fost o problemă numai între mine şi Syd.

În vocea ei apăru o nuanță de remuşcare.

— Dar, dacă n-aş fi fost eu, nu s-ar fi întâmplat.

El expiră cu un oftat şi-şi rezemă capul de braţul sofalei.

— Nu, s-ar fi întâmplat Jen. S-a mai întâmplat şi altă dată. Şi urma să se întâmple iar.

O vreme ea nu răspunse nimic, apoi vorbi cu o îngrijorare care o făcu să se crispeze.

— O să te mai întorci?

— Nu cred.

Ridică încet capul cu ochii plini de lacrimi.

— De ce nu?

— Pentru că ea nu mai vrea să mă vadă.

— Ba vrea. E nefericită şi arată groaznic.

El o privi, în ochii lui apăru o licărire de durere.

— Dar ea nu mai vrea să mă vadă în ochi. Nu vrea să vadă adevărul despre o mulţime de lucruri, Jenny. Şi unul dintre aceste lucruri sunt chiar eu. Tu te-ai hotărât să-ţi priveşti trecutul în faţă, să te ocupi de el, dar Sydney nu o face. Şi câtă vreme face aşa nu se va schimba nimic.

Îşi şterse faţa, însă ochii rămaseră trişti.

— Mă simt ca o proastă.

Privirea lui Nick deveni mai omenească.

— De ce?

— Pentru că am crezut că ea este atât de nefericită din cauza ta. Şi voiam să acuz pe cineva. M-am acuzat pe mine însămi. Am crezut că din cauza mea tu nu mai vii pe la noi.

El o privi atent, cu o privire plină de compătimire.

— De ce nu-mi spui ce te frământă de fapt?

Alte lacrimi apărură pe obraji, după ce le şterse, ea îşi puse la loc mâinile între genunchi.

— La început am fost geloasă pe tine. Îmi doream să cazi într-un râu. Nu-mi plăcea când te vedeam cu Sydney.

Gura lui Nick schiţă un zâmbet iar ochii îi sclipiră veseli.

— Poate că ne-ai fi făcut un serviciu dacă mă făceai harcea-parcea.

Pe chipul ei apăru un zâmbet care fu însă imediat urmat de alte lacrimi.

— Pe urmă m-ai scos din belea la şcoală, şi eu m-am simţit jenată că am fost

atât de egoistă.

— Nu eşti egoistă Jenny. Eşti puțin dezorientată. Şi asta nu este cine ştie ce mare crimă. Dezorientarea este caracteristică creşterii.

Ea continuă să vorbească în şoaptă, de parcă nici nu l-ar fi auzit.

— Apoi Sydney mi-a spus că n-ar fi rău să iau un pisoi, şi Malcolm mi-a spus că tu i-ai dat ideea ca să mă mut la ea. Şi am început să mă gândesc că am putea fi ca o familie adevărată.

Lui Nick i se puse un nod în gât şi el privi în altă parte. O familie adevărată. Durerea bruscă deveni atât de profundă şi de puternică încât îi tulbură vederea. Pierderile se dovedeau tot mai mari.

Întunericul puse complet stăpânire pe cameră şi Nick se mişcă un pic. Se simțea însă epuizat la capul sofalei. O studie pe fata din fața lui.

— Nu trebuie să te învinovățeşti de ceva, Jenny, spuse el calm. Diferendul dintre mine şi Sidney este vechi – este chiar de mai înainte de naşterea ta.

Ea oftă adânc şi-şi ridică capul.

— Şi atunci de ce mă simt atât de vinovată?

El schiță un zâmbet scurt.

— Adolescenții în general se simt vinovați. Asta este caracteristica lor în viață.

Şi ea zâmbi uşor.

— Da, bine.

Nick îşi încrucişă brațele pe piept şi o privi fix.

— Sydney ştie unde te afli acum?

— Nu.

El privi la ceas.

— Atunci mai bine chem un taxi şi te duc acasă. S-a făcut târziu.

Arăta mult prea maturizată pentru vârsta ei.Oftă.

— Pot să iau un autobuz.

Nick îşi apucă bastonul şi se ridică în picioare.

— Dumneata, domnişoară, o să iei un taxi.

Abia când taxiul ajunse în fața uşii şi fata stătea la uşă, Nick înțelese tragedia faptului că fusese părăsit. Se priviră ochi în ochi.

— Ai grijă de ea, Jen. Ea o să aibă sigur nevoie de tine.

Ea înghiți cu greu.

— Ştiu.

Jenny se uită în altă parte, cu ochii plini de lacrimi.

— Aş fi vrut să te întorci.

Nick îşi întinse braţele şi cuprinse tocul uşii, apoi se uită de-a lungul coridorului. Răspunse cu o voce aspră.

— Nu pot.

Sydney stătea în birou încercând să-şi învingă disperarea care o stăpânea. Era ora zece şi jumătate şi Jenny nu venise acasă. Închise ochii, străduindu-se să gândească cu calm. Trecuse o oră de când descoperise că Jenny nu era în camera ei, Nu era nici la Malcolm, nu era nici la Casa Blairmore. Nu avea nici cea mai vagă idee unde ar putea fi.

Dacă se gândea mai bine îi era clar că Jen ştie să se descurce. Doar cunoscuse strada şi ştia să supravieţuiască. Dar de fiecare dată când îşi spunea fata n-are ce să pățească, îşi amintea de caverna de beton de sub pod şi devenea iar îngrijorată.

N-ar fi trebuit niciodată să-i explice lui Jenny situația lui Nick. Nu acum când avea problemele astea cu el. Nu se putea nici măcar gândi la el fără ca să nu o apuce disperarea.

Privi pentru a suta oară la ceas. Mai aşteaptă o jumătate de ceas dar după aceea o să sune la Tony. Cum o să reuşească însă să mai stea încă o jumătate de oră fără să înnebunească, asta era altă problemă.

Simți că ceva moale şi cald îi mângâie gleznele şi când Sydney se uită în jos, avu un zâmbet uşor la vederea pisoiului. Îl puse pe umăr şi aşa îi mai trecu îngrijorarea. Pisoiul era încă acolo şi asta însemna că Jenny se va întoarce în definitiv.

Apăsându-şi obrazul cu blănița cea caldă, Sydney îi mângâie blana mătăsoasă.

— Unde o fi ea acum, Zdreanță? Nici măcar nu ştiu unde s-o caut la ora asta.

Traversă camera de zi şi ieşi în balcon ca să se uite pe stradă. Poate că Jen a ieşit să se plimbe de-a lungul căii pentru biciclete, pe malul râului. Poate că

stătea adunată acolo undeva în întuneric, încercând să-şi limpezească gândurile. Sydney se plimba prin cameră ținând pisoiul ca o mamă, în timp ce acele ceasului ei arătau cum trece în mod insuportabil secundă după secundă.

Exact la unsprezece fără un sfert se auzi cheia în uşă. Lăsă pisoiul jos şi porni într-acolo, cu inima la gură.

Ajunsese pe coridor când Jenny intră pe uşă. Fata se uită la ea, cu o expresie misterioasă în timp ce închidea uşa. Aruncă sacul de şcoală pe jos, apoi se uită la Sydney. În vocea ei se simțea un ton provocator.

— Nu mă întrebi unde am fost?

Sydney era aşa de uşurată că venise acasă încă se simțea amețită. Ştiind însă că relația ei cu fata era acum destul de încordată, ea alese un ton calm.

— Credeam că tu o să-mi spui.

Jenny îşi încrucişă brațele pe piept şi lăsă capul într-o parte, cu bărbia scoasă în afară şi cu o privire care arăta că nu este dispusă să fie înțelegătoare. Lui Sydney îi veni să râdă când recunoscu atitudinea lui Jenny, era exact atitudinea ei atunci când devenea cu adevărat îngrijorată.

Bărbia lui Jenny se mai ridică un pic.

— Am fost la Nick.

Sydney o privea încremenită, şocul răpindu-i şi puținul roş pe care-l mai avea în obraz.

— Ce ai făcut?

Jenny o privi la fel de fix la rândul ei.

— Am fost la Nick.

Fata se lăsă pe un picior şi adoptă un ton acuzator.

— Am crezut că el este vinovat de toate. Am crezut că a fost numai greşeala lui.

Sydney se întoarse brusc. Jenny luă în brațe pisoiul şi o urmă în camera de zi care era în semiîntuneric.

— Dar, oricum nu este numai greşeala lui, nu-i aşa Sydney?

Sydney se opri în fața uşii curții interioare, cu brațele împreunate. Ultimul ei refugiu era luat cu asalt şi se simți cuprinsă de teamă. Îşi aminti de clipa în care tatăl ei venise la ea pentru prima dată şi cum plângea, chircită în debara în stare de şoc, suferind după mama ei care murise.

— Am crezut că şi eu voi deveni cineva ca tine, se auzi vocea din spatele ei. Dar nu mai vreau, Sydney. Tu te temi să discuți deschis despre problemele grave. Este la fel ca atunci când, fiind încă copil, te temi de întuneric – îți tot imaginezi că acolo se ascunde ceva teribil. Dar nu de asta te temi tu cu adevărat. Te temi pentru că ştii că eşti singură de tot. Chiar vrei să-ți petreci restul vieții singură şi în întuneric, Sydney? Sau preferi să întinzi mâna noaptea şi să găseşti pe cineva lângă tine?

Cuvintele erau tăioase ca o lamă de ras, sfâşiind ultimul văl care ascundea adevărul. Sydney închise ochii, dându-şi seama cât de greşit şi-a jucat rolul în viață. S-a cufundat în întuneric, înfricoşată de umbre, temându-se să caute alături, de frică să nu dea peste cine ştie ce. Dar totuşi, dacă o să întindă mâna, va da oricând peste Nick. Vor fi nervi şi durere şi momente când ea va fi zguduită de ceea ce i se întâmplase. Dar el n-o va părăsi niciodată. El va fi întotdeauna căldura, puterea, siguranța ei. Şi ea nu va avea nimic de făcut decât să întindă mâna. Dar n-a făcut-o. Şi nici pe el nu l-a făcut s-o facă.

Nick se opri în fața intrării blocului, era atât de obosit, încât abia mai putea să stea în picioare. Căută" cheile în buzunar, încercând să nu se gândească la durerea din picior. Ştia că va regreta modul acesta de autopedepsire la care se supusese cu ocazia terapiei. Dar dacă ar fi primit câte un dolar pentru fiecare regret trăit, în special în legătură cu Sydney, ar fi avut nevoie de o întreagă cameră unde să-i pună.

Şi regretele deveniră tot mai multe şi mai frecvente după vizita lui Jenny din noaptea trecută. Rămăsese treaz mai toată noaptea, cu gândul la Sydney şi la suferințele care îi croiseră viața şi la rănile pe care le căpătase ca urmare a lor. Şi dintre» toate lucrurile pe care le regreta, ruşinea care o apăsa pe ea era pe primul loc. Ea nu ar fi trebuit să suporte singură toată această ruşine.

Apucă bastonul şi porni pe coridor spre apartamentul lui, şchiopătând mai tare ca de obicei. O să plătească scump această chinuire suplimentară de la sală. Dar nu durerea era cauza stării lui interioare frământate. Ci imagini cu o Sydney îngrozită, atunci când avea unsprezece ani; asemenea imagini îi sfâşiau inima. Şi faptul că şi el contribuise la alte suferințe ale ei îi accentua starea de suferință. Crease o prăpastie de netrecut. Ea nu putea veni la el şi nici el nu avea cum să

mai ajungă până la ea. Şi de aceea resimțea o durere care îl rodea pe dinăuntru.

Fără să se gândească la zvâcnirile muşchilor lui, Nick îşi rezemă bastonul de şold şi deschise uşa de apartament, gândindu-se cu teamă la după-amiaza aceea. Avea tot timpul să se gândească numai la problemele acestea.

Zumzăitul frigiderului era singurul zgomot care tulbura liniştea apartamentului. Nick închise uşa şi aruncă sacoşa sport pe jos, epuizat în aşa hal, încât de abia mai putea merge.

Când ajunse la uşa de la dormitor, simți că mai este cineva acolo şi i se strânse tot stomacul. O recunoscuse. Închise ochii, inima îi bătea cu asemenea forță încât i se tăie respirația şi el încercă să gonească această senzație. Nu putea să fie adevărat. Ea nu putea să vină la el.

Dar ea venise.

Stătea la fereastră, cu fața ei palidă şi chinuită, marcată de o frământare care era aproape frică. Nick se uita uimit la ea, fiecare muşchi îi era încordat.

— Salut, Nick.

Îl cuprinse o amorțeală în trup care era atât de puternică încât nu mai reuşi să-i răspundă. Se simțea lovit în punctul cel mai sensibil aşa că se îndreptă spre pat, având nevoie de ceva mai solid decât bastonul lui.

Prezența ei neaşteptată îl zguduise mai mult decât orice altceva, şi nu ştia cum să reacționeze mai departe. Luă cadrul pentru gimnastică de deasupra patului, apoi se uită spre ea. Fața lui devenise ca de piatră, aşa era de încordată.

Era sigur că ea plânsese şi durerea din ochii ei îl făcu să se înfioare.

Ea deschise gura ca să vorbească, dar în loc de cuvinte îi scăpă un hohot de plâns şi privi în altă parte, în timp ce mâna cu care îşi ştergea lacrimile îi tremura. Durerea intensă îl paralizase atunci când o privise cum se zbuciumă, dorea să meargă la ea şi această dorință aproape că îl dădea peste cap, pentru că în acelaşi timp se temea că la prima lui mişcare ea va pleca iar. Aşteptă sub imperiul unei tensiuni care devenise atât de mare încât el avea impresia că se va sparge în bucăți.

Ea trase cu putere aer în piept şi-l privi, în timp ce lacrimile îi curgeau de-a lungul obrazului.

— Nick, dacă eu…

Vocea ei se întrerupse din cauza unui plâns nervos. Ea îşi întoarse privirea

căutând să se abțină, căutându-şi cuvintele. Inspiră din nou din toată puterea şi îl privi cu nişte ochi cuprinşi de teamă.

— Dacă am să mă programez la doamna doctor Brown, vii şi tu cu mine?

Se simți cuprins de o emoție atât de răscolitoare şi se apropie de ea. Vocea îi era gâtuită de emoție încât de abia reuşi să spună:

— Vino aici, Sydney.

Întinse brațele spre ea, pierzându-şi orice control de sine atunci când o simți în brațele lui. Îşi lipi fața de gâtul ei şi o strânse cu putere în brațe. Vocea i se frânse atunci când îi şopti răguşit.

— Da, sigur că da. Oricând doreşti.

Ea se lipi de el, scuturată de un plâns violent iar Nick, zguduit, închise ochii lui îndurerați, căutând să-i risipească teama, căutând la rândul lui alinarea. S-a reîntors la el. Asta este tot ce contează. S-a reîntors.

Sydney stătea lipită de el şi simțea cum o părăsesc toate senzațiile de vină, de ruşine, de frică pe care le adunase în adâncul sufletului ei de atâta vreme. Dorind să-i dea toată mângâierea pe care i-o putea oferi, Nick o apucă de şolduri şi o lipi şi mai strâns în îmbrățişarea lui.

Dar în momentul în care trupurile lor se lipiră din nou, ea simți că se aprinde iar. Era ca şi cum deschiderea ei emoțională a descătuşat o dorință disperată. Din străfundurile ei izbucni un sunet grav şi chinuit. Îşi eliberă capul din strânsoarea lui şi îi găsi gura, sărutându-l fierbinte, profund şi cu disperare încât răspunsul lui Nick fu imediat. El se pierdu la atingerea şoldurilor lor, îi mormăi numele şi o înlănțui cu brațele simțindu-se străbătut de dorință ca de un fulger.

Avea senzația că îi vor ceda picioarele, îşi desprinse gura şi-i spuse respirând cu greutate.

— Syd – Dumnezeule. Trebuie să mă aşez.

Ea scoase un sunet disperat, se lipi şi mai strâns de el, iar vocea ei era gâtuită şi grăbită.

— Nu. Nu mă lăsa. Ține-mă, Nick. Te rog.

Îşi dădu seama cât de lipsită de apărare se simțea ea, şi ca urmare în el apărură instinctele protectoare. Inima îi bătea nebuneşte, brațele lui o cuprindeau cât mai strâns posibil, iar vocea lui era aspră dar şi tandră în acelaşi

timp.

— Bine, dragă. Bine.

Nu ştia cum de mai găsise forță în el, dar reuşi cumva să o tragă pe pat lângă el, fără să slăbească o clipă strânsoarea brațelor.

Ea tremura, şocată şi pierdută, lacrimi mari îi curgeau pe obraji, în timp ce el o ținea cât mai strâns, căutând s-o aline. Numai că Sydney nu dorea să fie alinată. Ea voia acum o trombă de flăcări. Unghiile i se înfipseră în spinarea lui, şi îl ținu strâns de ea, sufocându-l cu dorința ei aprinsă.

— Iubeşte-mă, gemu ea. Te rog, iubeşte-mă.

Nick închise ochii şi expiră cu violență, conştient de semnificația acestei rugăminți. Se simțea cuprins de bucurie, de uşurare şi de exaltare, îi ceruse s-o iubească. Şi o s-o facă, câtă vreme ea era atât de surescitată şi de dornică încât să n-o mai intereseze nimic altceva. Sufocat de emoție, el îi şopti numele şi o trase sub el.

Degetele lui se înfipseră în părul ei, îi apucă capul şi îşi lipi gura de a ei. O clipă ea încremeni, apoi se însufleți. Îşi eliberă brațele din strânsoarea lui, îl cuprinse de spate, apropiindu-l cu o disperare frenetică. Gura ei deveni deodată moale, dar răspunsul ei îl făcu să se simtă ca prins de febră. Asemeni unui om mort de foame, el făcea apel la toate resursele lui, încât tot trupul îi era străbătut de frisoane pe măsură ce săruturile ei fierbinți îl trăgeau tot mai adânc spre dorința nebună de a o poseda. Gustul ei, deliciul sânilor ei apăsați pe pieptul lui, senzația corpurilor lor fierbinți şi lipite, declanşă în interiorul lui o foame care devenea tot mai mare şi care îl aruncă pe Nick într-un foc din care nu era decât o singură soluție de scăpare.

În timp ce ea se frământa sub el, prin mintea lui cuprinsă de febră trecu şi o undă de gândire rațională, a înțeles ce făcea de fapt. Ea a cerut. Ea avusese încredere în el. Acum era rândul lui să-i arate ce poate. De data asta totul era numai şi numai pentru satisfacția ei.

Fără să mai gândească la dorințele propriului trup, el se concentră numai asupra persoanei ei. Ea depăşise momentul în care cerea ceva, nici măcar nu mai spunea nimic, lăsându-se pradă doar simțurilor primordiale. El o sărută din nou, oferindu-i tot ce-i putea oferi. Cu o delicatețe deosebită el îi desfăcu cureaua pantalonilor ei şi apoi bluza, după care închise ochii, lăsându-se pradă senzațiilor

oferite de pielea ei la atingerea degetelor lui. Şi o iubi sărutând-o, mângâind-o, aducând-o într-o stare tot mai agitată, până când ea nu mai putu să se abțină să nu țipe. Trupul ei se arcui sub atingerea mâinii lui, fiind străbătută de un tremur care se manifesta repetat, cu o forță devastatoare.

Simțind şi el că este cuprins de emoții tot mai puternice, Nick o apropie şi mai mult, fără să se gândească la durerea care se manifesta jos.

Înghiți cu greu, îi îndepărtă firele de păr de pe față, după care o sărută delicat, plin de tandrețe. O iubea. Nu încetase nici o clipă s-o iubească. Numai că acum dragostea lui era fără nici o condiție şi el avea senzația că ceva negru şi greu se ridicase de pe inima lui.

Încercă să scape de această presiune din piept luându-i fața în mâini şi o privi în ochi. Ochii ei erau înecați în lacrimi, dar frica nu se mai cunoştea, pe chipul ei se citea altceva, ceva ce nu îl liniştea însă. Îi şterse lacrimile cu degetul cel mare, zâmbindu-i delicat.

— Doamne – cât te iubesc.

Ea încercă să-i răspundă, dar îi tremurau buzele şi izbucni în lacrimi. El o sărută din nou, apoi îi rezemă uşor capul de gâtul său, vorbind pe un ton tandru.

— Sst, draga mea. Lasă-mă să te țin aşa.

Ea sughiță uşor şi îl ținu şi mai strâns în brațe, cuprinzându-i gâtul.

— Nick, sunt aşa de speriată.

— Nu trebuie. Cum simt eu, nimic nu se va mai schimba de acum încolo. Nimic. O să rezolvăm totul împreună.

Simțea cum ea încearcă să-şi stăpânească lacrimile şi o mângâie pe spate, căutând s-o liniştească.

— Fii liniştită. Eşti epuizată şi ai avut o zi teribil de grea azi. Şi avem tot restul vieții timp ca să stăm de vorbă.

— Te iubesc aşa de mult.

Ştia ce avea ea nevoie să audă, aşa că ridicându-i bărbia cu mâna îi spuse uşor.

— Ştiu.

O sărută pe ochi, apoi o cuprinse mai bine în brațe. Ea avea nevoie de mângâiere delicată acum, şi el era bucuros că putea să-i ofere aşa ceva. Ştia că ea îl iubeşte. Şi hotărârea de a lupta cu trecutul arăta în ce măsură avea acest

sentiment.

Ea se mişcă şi încercă să ridice capul.

El o împiedică.

— Sst, Syd. Stai cu ochii închişi şi linişteşte-te. Lasă-mă să mă bucur că stai la mine în braţe. Avem atâta timp în faţa noastră.

Nick o mângâia încet pe spate, şoptind încetişor cuvinte de îmbărbătare în părul ei mătăsos, bucurându-se de plăcerea de a o şti în siguranţă în braţele lui.

Simţi cum se relaxa încetul cu încetul şi acum respiraţia ei devenea mai profundă şi mai regulată. Zâmbi trist. Nu se aşteptase să o liniştească aşa de repede. O sărută uşor pe creştetul capului, apoi o cuprinse de talie. Nu îşi dădea seama de ce, dar faptul că ea adormise în braţele lui îl făcea să se simtă că o protejează mai bine.

Parfumul părului ei îl îmbăta şi el încercă să îndepărteze durerea cauzată de dorinţa lui nesatisfăcută. Mai putea răbda. Dorea să-i acorde un timp în care ea să-şi revină, să devină suficient de încrezătoare încât să dorească să facă dragoste pentru că simţea ea nevoia, nu ca să-l mulţumească pe el. În ochi îi apăru o sclipire veselă. Spera totuşi, din toată inima, să reziste.

Razele de soare pătrundeau prin fereastră, deplasându-se foarte încet de-a lungul patului, în timp ce Nick continua s-o ţină în braţe şi simţea cum îl cuprinde un sentiment de mulţumire caldă. Pentru prima oară de când revenise ea în viaţa lui, el se gândi la viitor. Îşi aduse aminte de comentariul lui Jenny că ei formează o adevărată familie. Îi plăcea Ideea.

Oftă şi o sărută pe Sydney foarte uşor pe cap, după care privi la ceas. Era ora două. O ţinea aşa de două ore. I se păruse că trecuseră doar câteva minute. Se mişcă puţin, simţind că îl străfulgerează o durere ascuţită în picior. Îndoi piciorul căutând să uşureze din durere, dar îşi dădu seama că dacă nu se ridica puţin o să fie şi mai dureros. Urmărind atent ca să n-o trezească, îşi retrase uşor braţul apoi se depărtă puţin de ea şi se întinse după baston. Muşchii coapsei se strânseră dureros atunci când el se lăsă cu toată greutatea pe un picior; înjură în barbă. Aşa îi trebuie dacă se poartă ca un tâmpit.

Privi spre pat. Dacă era ceva ce nu dorea nici în ruptul capului, era să nu o lase să se trezească singură, dar nici nu voia să o deranjeze. Se decise să meargă la bucătărie şi să-i lase un bilețel lui Jenny.

În drum spre dormitor observă lângă uşă o pungă de plastic de la un magazin universal. Singurii care mai aveau cheia de la apartament erau Tony şi Sydney, şi de unul dintre ei era sigur. Nu ştia ce să creadă despre celălalt. Luă punga şi se uită înăuntru. Găsi o cutie cu suc de mere şi o punguță cu gogoşi care nu prea păreau proaspete. Pe o pungă din hârtie maro mai era şi un bilețel.

Nick,

Am trecut să te sâcâi, dar să fiu al naibii dacă nu era un Mercedes alb parcat în spate. Aşa detectiv pasionat cum sunt, am adunat doi şi cu doi şi am văzut că fac patru. (N-aş fi un pescar fericit dacă aş şti că am greşit socoteala). În orice caz, nu o să te duc pe calea pierzaniei dacă o să-ți las puțină şampanie, dar nu îmi pot permite să iau şi icre negre, Momentul însă merită să fie sărbătorit. Aşa că, bea, mănâncă şi fii fericit. Nu lăsa frimituri în pat şi nu uita că ne vedem la biserică. Eu o să fiu acela care va sta la dreapta ta cu o floare roz la butonieră.

Nick înghiți cu greu. Fuseseră prea multe ocazii când contase pe Tony la greu şi el era întotdeauna chiar lângă el. Era mişcat chiar mai mult decât îi plăcea să recunoască, aşa că lăsă bilețelul îndărăt în pungă şi o porni spre dormitor. Cel puțin, se gândi el trist, nu era pizza dublă cu brânză şi nici două Cola calde.

Intră în dormitor, puse punga pe noptieră, apoi privi la femeia care dormea. Era ceva în înfățişarea ei care îi trezea un sentiment protector. Părul ei răvăşit, buzele ei întredeschise, cearcănele din jurul ochilor, vulnerabilitatea totală afişată de poziția în care dormea. Ştia că ea trecea printr-o încercare cumplită, dar chiar dacă ar fi ca el să meargă în patru labe, el o să fie mereu lângă ea. Şi cu ajutorul lui Dumnezeu, ea o să învețe şi cum să se ierte pe sine.

O iubea aşa de mult şi simțea nevoia sălbatică să o atingă, încât îi luă câteva fire de păr de pe obraz. Doamne, ea era totul pentru el. Indiferent dacă îşi dădea sau nu seama de acest lucru, ea reprezenta totul pentru tot restul vieții lui.

Ea oftă şi se întoarse pe spate, arătându-şi plinătatea sânilor. Şi atunci dorința, pe care o tot amânase, se aprinse în măruntaiele lui. Avuseseră atâta grijă ca să se stăpânească încât el nu o văzuse niciodată în ceva mai străveziu

decât pijamaua de mătase. Şi se abținu cât putu ca să nu o dezvelească mai mult. Dorea să-i admire trupul gol în pat, o dorea fierbinte şi frenetică la dispoziția lui, dar cel mai mult dorea ca să îi dea încă timp. Îşi stăpâni pulsul greu din partea de jos şi o mângâie tandru pe obraz cu dosul palmei. Ea oftă iar, şi se întoarse cu fața spre căldura atingerii lui, apoi ochii ei clipiră des.

Îi zâmbi adormită şi-şi puse mâna peste mâna lui.

— Hei, noroc.

El se aplecă şi-i sărută fruntea.

— Noroc.

Mişcându-se cu lentoarea caracteristică celui care abia s-a trezit, ea îl cuprinse pe după gât.

— Cum de te-ai deşteptat?

El nu voia să-i spună despre picior.

— I-am lăsat lui Marg un mesaj pentru Jenny.

Ea îl sărută pe bărbie, căldura suflului ei îl mângâie pe piele şi Nick se luptă cu sine ca să-şi stăpânească pornirile.

— Cât e ceasul ? întrebă ea.

Vocea lui Nick era anormal de hârâită.

— Trecut de trei.

Ea se undui ca o pisică care cerea să fie mângâiată, lăsă capul în jos şi-i şopti la ureche:

— Hai în pat.

Nick închise ochii, ştiind că ar trebui să reziste acestei tentații, ştiind însă că nu va reuşi. Lăsă să-i cadă bastonul şi o cuprinse pe după umeri alungindu-se lângă ea. Mai înainte ca să reuşească s-o lipească de el, Sydney începu să-l mângâie în susul coapsei. Lui Nick i se opri respirația şi toți muşchii săi deveniră încordați la atingerea umflăturii din dreptul fermoarului lui. Mâna lui Sydney ezită o clipă cât timp ea inspiră adânc.

— Ai vrut să te fereşti de mine, Nick.

El îşi puse mâna peste mâna ei, oprind-o, pielea lui devenise atât de sensibilă încât avea senzații de foc.

— Sydney, este în regulă…

Ea îşi mişcă mâna mai jos şi îl mângâie, făcând să îl străbată un fior prin tot

trupul.

— Nick, taci acum.

Felul în care îi spusese îl făcu să izbucnească într-un râs nebun, după care se rostogoli într-o parte trăgând-o după el.

— Doamne, ce gură poți să ai.

Ea se ridică într-un cot, sărutându-l uşor, ca o boare.

— Am, şi am de gând s-o folosesc.

El expiră puternic ca să evite să nu geamă.

Ea continua să-l sărute delicat, cuprinzându-i bărbia în mână.

— O vreau toată, Nick, şopti ea tremurat. Vreau să stau o oră în pat cu tine.

Îşi plimbă gura de-a lungul maxilarului lui, lăsând cu limba o dâră umedă pe piele, apoi îi sărută urechea, căldura suflării ei îl aduse într-o stare de hiper-sensibilitate.

— Vreau să mă iubeşti până când n-o să mai ştiu de mine. Vreau să…

Când termină de spus tot ce dorea de la el şi tot ce dorea să-i facă ea lui, Nick era aşa de cufundat în eveniment încât n-ar fi observat nici dacă ar fi mărşăluit o întreagă armată prin cameră. Ținând-o sub el, pătrundea între coapsele ei, iar din pieptul lui se auzea un sunet care era între geamăt şi râs. Îi găsi gura.

— Taci, femeie, murmură el, umezindu-i buzele cu limba lui, şi ocupă-te puțin de sărutul ăsta, vrei?

Multă, multă vreme după aceea, Nick se linişti. Zăcea cu brațele în jurul ei, sub greutatea trupului ei care rămăsese singurul lucru care îi mai ținea lipiți unul de celălalt. A fost atât de sălbatic şi de frumos şi al naibii de arzător. Spre sfârşit simți că se dezintegrează şi ea a trebuit să se ocupe cum o făcea altădată, dar de data asta nu mai avea nici o importanță. De data asta ea atinsese momentul absolut împreună cu el şi nu se mai abținuse. Nu se mai abținuse nici măcar o clipă.

Se lăsă să respire în voie oftând zgomotos, în timp ce o mângâia pe spatele ei gol, delectându-se de senzația pe care i-o dădea aşa cum stătea culcată pe el, adorând intimitatea erotică dată de faptul că încă mai era în interiorul ei. Ar fi stat aşa încă douăzeci de ani.

Îşi dădu seama că şi ea este la fel de epuizată ca şi el, aşa că îşi mişcă capul şi o sărută pe obraz.

— Te simți bine? întrebă el.

Era cu fața lângă gâtul lui, dar el simți că ea zâmbeşte.

— Nu cred că o să mai fiu în stare să mai merg de acum încolo.

Zâmbi şi el şi-şi lăsă capul lângă al ei.

— Bine, dar să nu contezi pe mine.

— Ba ai şi făcut-o. Şi încă am fost la mari înălțimi – şi de atâtea ori că le-am pierdut şirul.

Cuvintele ei îşi făcură efectul, deoarece el o cuprinse pe după mijloc, în timp ce cu cealaltă mâna se pierdu în părul ei culcându-i capul mai aproape de el.

— Te iubesc, Syd.

Şi ea îi răspunse.exact ceea ce aştepta.

— Ştiu.

Minute în şir nici unul din ei nu mai scoase o vorbă, apoi Sydney îşi ridică uşor capul cu o umbră de ezitare în ochi.

— În privința vizitei la doamna Brown… ai vrea să te muți la mine pentru o vreme?

El îi zâmbi cu multă tandrețe.

— N-am vrut ca eu să fiu acela care să spună asta, dar în general soții şi soțiile locuiesc împreună.

Ea îl privi fix, apoi înghiți cu greu.

— Nick, nu trebuie să…

O opri să mai spună un cuvânt.

— Ba da. Nu mă mut în alte condiții.

Îi mângâie părul de după ureche, atingând-o delicat şi plimbându-şi mâna leneş.

— Ştiu că nu eşti încă decisă, Syd. Dar, te rog să mă crezi, am lăsat toate problemele în urma mea. Acum mai trebuie ca şi tu să faci la fel şi voi fi alături de tine oricât de lung ar fi coşmarul. O să facem față împreună şi o să fiu lângă tine ca lipit, dacă vrei.

În ochii ei apărură lacrimi şi buzele îi tremurau. Nick îi şterse lacrimile şi-i zâmbi.

— Şi vreau să facem o înțelegere. Suport toate cheltuielile dacă îmi desfaci toți nasturii ăştia afurisiți.

Râse cu hohote.

— Bine, s-a făcut.

Îi trase capul spre el şi o sărută.

— Şi să ştii că a fost recunoscută oficial logodna, Tony ne-a lăsat un cadou.

Sydney îşi ridică iute capul şi privi în jos spre el.

— Când?

În ochii lui apăru o luminiță şireată în timp ce o mângâia pe buza de jos.

— În timpul după-amiezii.

Când auzi răspunsul lui, Sydney se opri din lăcrimat şi se uită fix la el, apoi simți cum roşeşte şi închise ochii.

— Vai, nu se poate. Nick zâmbi.

— Ce s-a întâmplat, Syd? Te-ai emoționat un pic?

Ea lăsă să-i scape un geamăt uşor, jenată, şi se lăsă pe o parte.

— O să-l omor.

Nick se aşeză şi el pe o parte, cu mâna sub cap.

— Uită-te în punga de pe masă.

Sydney se uită la el iscoditoare, apoi se înfăşură cu cearşaful. Privirea lui deveni mai blândă. Mai demult, se gândi el, crezuse că ea se ferea ca s-o vadă goală, dar acum îşi dădea seama că ea era, fără să-şi dea seama, ruşinată de propriul ei trup. Şi asta era încă o problemă de care va trebui să se preocupe ca să o schimbe.

Aşteaptă amuzat ca ea să desfacă punga. Ea se încruntă şi se uită spre el.

— Gogoşi şi o cutie cu suc de mere?

Nick se întinse şi-i aranjă la spate cearşaful.

— Vezi că e şi un bilețel.

O urmări pe când îl citea, aşteptându-se să o vadă zâmbind. Dar când ea îşi ridică ochii şi se uită la el, ochii ei erau plini de lacrimi. Atunci el o cuprinse din nou în brațe, trăgând-o lângă el.

— Nu plânge, Syd. El acum o fi pe la localul Pete's Pizza, încântat de isprava lui.

Ea zâmbi printre lacrimi şi-i atinse gura cu degete tremurânde.

— De data asta o s-o facem, ce zici?

El îşi plimbă încet mâna de-alungul maxilarului ei, cuprinzându-i cu o privire de o infinită delicatețe toată fața, trecând uşor cu buzele peste buzele ei.

— Da, îi răspunse cu o convingere de nezdruncinat, o s-o facem.

O cuprinse cu brațele în timp ce o sărută apăsat, dorind să se topească în ființa ei, dorind ca ea să se piardă în labirintul sufletului lui. Umbrele trecutului nu aveau cum să-i mai sperie. Trecuseră de străzile de foc. De acum în fața lor se deschidea o altă viață.

Epilog

Parfumul unei duminici din luna aprilie trecu prin uşa deschisă care dădea spre patio şi aerul plin de miresmele pământului umed bătut de razele soarelui se amesteca cu un gust al prafului adunat după o iarnă prelungită.

Nick stătea răsturnat pe sofa şi se uita spre balcon, cu degetele pe piept, într-un gest leneş în timp ce cu o privire amuzată urmărea pe cei patru de jos cum discutau aprins un moment al jocului de pietre. Zâmbi. Se simțea ca un unchi mulțumit de sine.

Trecuse un an de când Sydney revenise în viața lui, un an de descoperiri dureroase, de analize şi compensări, un an cu atâtea suişuri şi coborâşuri că nici nu le mai ținea minte. Dar în ciuda tuturor acestor lucruri, era mai fericit decât şi-ar fi închipuit vreodată că ar putea fi posibil.

El şi Sydney erau acum căsătoriți de şapte luni, cu două săptămâni în urmă terminaseră şi cu adopția lui Jenny, şi încetul cu încetul se implica tot mai mult în afacerile lui Sydney iar ea tot mai puțin. Şi pe ansamblu ei deveneau o familie tot mai unită. Avea senzația că parcă toată experiența lui fusese până atunci un joc de puzzle împrăştiat şi că acum piesele jocului fuseseră puse la locul lor, rezultând un ansamblu complet. Şi se simțea al naibii de bine.

Fața lui se destinse când îl văzu pe Tony cum se juca cu părul soției lui şi cum ea riposta leneş. Nu-i venea să creadă cât de mult se schimbase. Cu un an în urmă un asemenea gest nu s-ar fi putut face. Acum ea era mult mai liniştită, aşa cum se şi vedea în felul în care vorbea şi acționa şi chiar şi după felul în care se îmbrăca. Şi de aceea era teribil de mândru de ea. Femeia lui trecuse prin multe.

La început i-a fost tare greu, atunci când a mers prima dată la doamna doctor Brown. Nenumărate nopți după aceea ea plângea în brațele lui, fuseseră şi momente când devenea atât de nervoasă încât nu suporta pe nimeni în jur, dar cu ajutorul doctoriței psiholog ea reuşi să depăşească toate momentele grele. Se însănătoşea. Încet dar sigur.

Mai era şi Jenny cea drăguță. Momentele critice trecuseră, încrederea ei era acum restabilită şi naviga prin viață cu avântul unui copil care fusese lăsat într-o sală de jocuri mecanice cu buzunarul plin de fise. Era ca o boare de aer proaspăt.

Ceea ce era foarte interesant era atitudinea ei de protejare a lui Syd, mai ales când Syd trecea prin mici crize. Jenny se lupta cu ea, dar atunci când trebuia să fie dură, devenea tare ca o stâncă. Si aşa tânără cum era, ştia să privească lucrurile drept în față şi o făcea şi pe Sydney să facă la fel.

O urmărea, amuzat, cum joacă pietre. Avea o minte ca o capcană din oțel. Era în stare să spună uitându-se numai la fața lui Malcolm că îi blocase orice mişcare cu o manevră complicată a pietrelor numerotate.

Vocea doamnei maior Henderson îi întrerupse gândurile.

— E grozavă Jenny, nu-i aşa?

Nick se uită în ochii femeii în vârstă.

— Ne ține treji, asta-i sigur,

Ochii ei sclipiră de mulțumire şi dădu din cap înțelegător.

— De asta sunt sigură.,

Îşi potrivi mai bine andrelele pentru croşetat, apoi se uită iar la Nick.

— Sydney începuse să-mi spună la bucătărie, dar a venit Jenny şi n-a mai putut să termine. Ce a spus Jenny la şcoală despre tine?

— Nu am ştiut nimic până săptămâna trecută. Am fost la întâlnire cu părinții şi unul din profesori s-a comportat de-a dreptul ciudat. Noi nu am înțeles despre ce este vorba, aşa că am întrebat-o, mai târziu, pe Jenny. Se pare că profesorul făcuse mare caz de faptul că ea a lipsit de la şcoală în ziua în care ne-am căsătorit. El credea că ea a chiulit şi era destul de furios. Ea i-a spus atunci că a lipsit pentru că mama şi cu tatăl ei s-au căsătorit. Fără alte explicații, scurt.

Doamna maior râse.

— Bună replică, Jenny.

Nick îşi lăsă capul pe sofa, privind cu drag la fiica lui adoptivă.

— Cu ea viața e mai interesantă. Seara trecută a venit cu câteva prietene şi am auzit-o pe una dintre ele că a întrebat-o cum de ni se adresează nouă cu „Nick” şi „Sydney”. Jenny a ridicat bărbia şi i-a aruncat privirea aceea grea pe care şi-a perfecționat-o în ultima vreme, i-a spus că e o caraghioasă – cum să ne numească „mami” şi „tati”? Sydney s-a abținut atât de tare ca să nu izbucnească în râs, încât era cât pe-aci să i se facă rău.

Doamna maior zâmbi, şi vocea ei căpătă un ton cald, înțelegător.

— Pentru ea este deosebit de important faptul că acum are o familie. Ea mi-a

spus că dirigintele de la şcoală a spus că seamănă într-adevăr cu mama ei, dar că ochii sunt ai tatălui ei cu siguranță. Pentru ea a fost de o mare importanță faptul că există aceste asemănări. În felul acesta, cred că ea se simte şi mai apropiată de voi.

Vocea lui Nick era sugrumată de emoție.

— Ei, drept să-ți spun, pentru noi ea este o fată cu adevărat deosebită. Când ai grija unui copil capeți o cu totul altă viziune asupra vieții.

— Iar Sydney este atât de fericită.

— Da, este.

De jos se auzi un strigăt iar Jenny o rupse la fugă, în timp ce în urma ei Malcolm şi Tony aruncau cu pietre de remi. Ea îşi apăra capul cu mâinile, râdea şi se ferea de pietrele care veneau spre ea.

— Uf, sunteți nişte ghinionişti nenorociți.

Tony o împinse în joacă şi ea căzu grămadă.

— Ai trişat, tipo. Nimeni n-a câştigat până acum de trei ori la rând, fără să trişeze.

Jenny râse provocator când se ridică de jos.

— Hei, recunoaşte că joc mai bine ca tine, asta-i tot. Şi aşa şi meriți pentru că ai ascuns amândoi jokerii.

Sydney se ridică şi-i lăsă pe cei trei să se ciorovăiască mai departe. Râdea şi îi sclipeau ochii atunci când privi spre Nick şi se strâmbă scurt la el.

— Acum că a izbucnit războiul, cred că este momentul strategic să mă uit la friptură.

Doamna maior Henderson lăsă croşetatul şi se ridică.

— Mă duc eu, dragă. Tot am pus şi ceainicul la foc pentru un ceai.

Sydney se opri în fața lui Nick. Tonul vocii ei devenise blând şi senzual atunci când întinse brațul pe sofa, după care se aplecă şi îi dădu un sărut uşor.

— Arătați foarte bine, domnule Novak.

El zâmbi şi o apucă pe după gât, reținându-i capul în timpul sărutului.

— Dar dumneavoastră doamnă Novak, ştiți că arătați acum foarte sexy? îi murmură el la ureche.

Simți cum o trecu un fior şi închise apoi ochii. O apăsă puțin de ceafă şi o sărută mai apăsat, gustul gurii ei îi accelerară extraordinar pulsul. O vreme

Sydney rămase aşa apoi respiră adânc şi se depărtă de el. În glasul ei se simțea o notă de umor atunci când îl sărută iar.

— Eşti la fel de rău ca şi fiica ta, nu joci cinstit.

— Tu ai început.

Sydney râse tare şi-şi rezemă capul lângă capul lui.

— Mai bine nu încerca să mă provoci, Nick. Nick o ținu mai strâns de ceafă, iar vocea lui căpătă un ton grav.

— Fii liniştită, nu este doar o provocare. Inspirând adânc ea se eliberă din strânsoarea lui.

— Cred, spuse ea sacadat, că ar fi o idee foarte bună dacă m-aş duce să văd cum stă friptura.

El o lăsă să plece de nevoie, căutând să-şi domolească sentimentele fremătătoare care îl acaparaseră. După şapte luni, încă nu se săturase de ea. Dar se va ocupa el mai târziu de problema asta. Când vor pleca toți şi vor fi singuri în dormitor – atunci vor putea termina ceea ce au început acum. Tot ce mai trebuia să facă este să urmărească desfăşurarea evenimentelor. *Tot*? Drace, pe cine încerca el să păcălească? Până atunci s-ar putea să nu mai fie în stare nici măcar să lege două vorbe.

Sydney veni în dormitor aproape de miezul nopții. Nick se băgase deja în pat şi stătea cu o mână sub cap şi cu cealaltă pe piept. O privea cum ieşea din baie, cu fiecare nerv din trupul lui încordat la maximum. Sperase că nu va sta toată noaptea la baie.

Zâmbea. Apăruseră multe schimbări şi la el, schimbări în condiția fizică. Folosea tot mai rar bastonul şi concentrarea şi coordonarea de care putea beneficia erau mult mai mari. Mâna lui stângă ajunsese la stadiul că era în stare să bată la maşină, şi forța fizică a mâinii crescuse considerabil. Mai rămăsese încă problema impotenței lui. Erau multe semne pozitive, dar erecția completă rămăsese imprevizibilă şi necoordonabilă. Aspectele legate de imprevizibilitate, recunoscu el îngândurat, ofereau însă unele speranțe în ceea ce priveşte viața sexuală. După cum se exprimase Sydney, profitau la maximum de câte ori li se ivea ocazia.

Atenția lui Nick se concentră asupra ei din clipa în care ea ieşise din baie; inima lui bătea cu putere. Ea purta acum vechea lui pijama şi indiscutabil era

ceva erotic în contrastul dintre partea de sus, rigidă, scrobită şi picioarele ei lungi, lungi.

El aşteptă până când ea se apropie de pat după care îi spuse cu un ton imperativ şi gros.

— Renunță la cămaşă, Syd.

Ea îl privi, oprindu-se pe loc, apoi în ochi îi apăru un regret.

— Nu.

El o urmări din priviri, cu ochi care fumegau.

— Dacă nu arunci acum cămaşa, o avertiză el încet, am s-o sfâşii în bucăți. Şi nu prea se găsesc cămăşi din astea prin magazine.

Ea îl privi un moment, cu un zâmbet provocator în priviri, apoi cu o încetineală calculată descheie primul nasture. Nick o privea cu atâta atenție la fiecare mişcare încât aproape că uitase să mai respire. Doamne, femeia asta ştia cum să-l tortureze, să coboare iadul peste el. Nu o scăpă din ochi cât timp ea execută scena dezbrăcatului, cât se poate de încet, conştientă de efectul devastator al acestui ritm. Inima lui bătea într-un ritm nebunesc atunci când ea lăsă să i se vadă umerii şi încet lăsă să cadă cămaşa de-a lungul mâinilor, lăsând să se vadă centimetru cu centimetru pielea ei minunată. Nick simți că mai este puțin şi va muri prin asfixiere atunci când cămaşa alunecă pe lângă sânii lui Sydney şi căzu pe podea la picioarele ei.

Eliberat de suferința aşteptării, Nick luă o gură zdravănă de aer asemenea omului care se îneacă. O apucă apoi de încheietura mâinii şi o trase peste el.

— Ce vrei să faci, să mă termini de tot?

Ea îl apucă cu amândouă mâinile de cap, se aşeză comod cu coapsele între picioarele lui, după care îl sărută de-a lungul gâtului cu o delicatețe înnebunitoare.

— Am vrut numai să fiu sigură că îmi vei acorda atenție.

Drept urmare se auzi un râs exploziv, cutremurător din partea lui.

— Doamne, femeie. Toată ziua ai avut parte de atenția mea.

Îşi mişcă picioarele, ca să stea mai bine lângă coapsele ei, apoi îi luă capul în mâini şi o ținu aşa în timp ce-şi plimba limba de-a lungul buzei ei inferioare.

— Se anunță o noapte lungă, dură şi umedă, aşa că fii pregătită.

O străbătu un fior atunci când el veni sub ea, cu o mişcare la fel de

încetinită, de caracteristică şi de erotică cum făcuse şi ea. Vocea ei tremura.

— Nu se poate să ne grăbim puțin?

Părul ei aluneca printre degetele lui atunci când el îi trase în jos capul, buzele lui îi atingeau buzele ca o boare.

— Cum spui tu. Numai ajută-mă, Syd. Ajută-mă să rezist toată noaptea.

Ea tremură din nou şi orice gând din mintea ei se sparse în mii de bucăți. El o iubea. O va iubi până la moarte şi chiar dincolo de moarte. Ea era a lui. Noaptea le aparținea în întregime. Şi umbrele trecutului dispăruseră pentru totdeauna.

Sfârşit